

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

5 65

AP. 905

Τὰ δράματα της καρδιάς

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΡΟΣ

Βρισκόμουν στη μικρή κεινή πόλη, για να δω τον πάστορα Ουίλλιαμς και να μιλήσω μαζί του για κάποια υπόθεση. Μουδεδίαν το σπίτι του. Μά, όταν έφτασα απ' έξω, σκέφτηκα πως θαχαι κάνει λάθος. Γιατί άκουσα ένα γραμμόφωνο να παίζει ευθυμικούς σκοπούς, κι απ' την ανοιχτή πόρτα αίσθανθηκα μια δυνατή μυρωδιά από τζιν κι από οτηνό άρωμα.

Κύτταξα μέσα. Ένας άντρας και μια γυναίκα κάθονταν μπροστά σ' ένα τραπέζι. Εκείνη είχε κοινή εμφάνιση, πρόσωπο μαραμένο κι ύπερβολικά πλούσιες καμπύλες. Ήταν ντυμένη απλά και χτενισμένη δίχως χάρη. Μόνο τα μάτια της είχαν ένδιαφέρον, με τη ζωηρή λάμψη τους. Υπολόγισα πως θαχε περάσει τα 50. Φαινότανε μια καλή και τιμία νοικοκυρά. Ωστόσο, χτυπούνε κι έθε λίγο τα χέρια της στα γόνατά της και γελούσε δυνατά και χυδαία.

Το αόρατο εκείνο άρωμα ήταν δικό της. Όσο για τη μυρωδιά του τζιν, προερχόταν από ένα γεμάτο ποτηρι πουφερον κάθε τόσο στα χείλη της.

Ο σύντροφός της μου γύριζε την πλάτη. Ήταν εύσωμος, με ψαρά μαλλιά, κι έλεγε λόγια που δεν μπορούσε ναβγαίνουν από στόμα παστορος...

Καθώς γύριζα να φύγω, η γυναίκα με είδε και μου φώναξε:

— Έ, κύριε, θέλετε τίποτα;

Ο άντρας στράφηκε πρός

το μέρος μου. Είδα τότε πως ήταν ως 60 χρονών, μ' ενεργητικό πρόσωπο. Απ' την έκφραση της ματιάς του κατάλαβα πως ήταν τυφλός.

— Ήθελα... τον πάστορα Ουίλλιαμς, απάντησα διασταχτικά.

Ο γέρος έσκασε, στα γέλια και φώναξε:

— Που να τον βρήτε εδώ, τον πάστορα; Έλατε καλύτερα να πιείτε κάτι μαζί μας. Ή Νάνσυ έχει πάντα ένα ποτηρι τζιν για τους ξένους.

— Ναί, έλατε μέσα! έπτε κι η γυναίκα, τόσο επιτακτικά, που δεν μπόρεσα να φέρω αντίρρηση.

Μπήκα και κάθησα κοντά στο τζάκι. Ο γέρος μου μίλησε λίγο κι ύστερα συνέχισε την κουβέντα του με τη Νάνσυ. Απ' τα λόγια του κατάλαβα πως ήταν άλλοτε καπετάνιος και πως είχε εγκαταστήσει εκεί τη Νάνσυ πριν από 30 χρόνια. Είχαν ζήσει κάμποσο καιρό μαζί κι ύστερα χώρισαν. Από τότε, ο γέρος έρχότανε και την έδλεπε κάπου-κάπου, για λίγες ώρες.

Τι κρίμα που αναγκάστηκε να παντρευτεί στο Σαν Φρανσίσκο με την κόρη του διευθυντού της ατυσπολικής εταιρείας που δουλεύει... έπτε στη Νάνσυ. Τι κρίμα που έχω τέσσερα παιδιά, μεγάλα! Αυτό σημαίνει πως δεν θα μπορέσουμε ποτέ να παντρευτούμε, εμείς οι δύο.

Τι πειράζει; απάντησε η γυναίκα. Δεν έχει σημασία. Είχα προσέξει πως έφερνε

το ποτηρι στα χείλη της, αλλά δεν έπινε.

— Ομιλάς; συνέχισε ο γέρος. Ήσουν άλλοτε το ωραιότερο κορίτσι του τόπου...

Μίλησαν πάλι για τα περασμένα. Τέλος, ο γερο-θαλασινός σηκώθηκε.

— Θα ξανάρθω, μόλις μπορέσω, Νάνσυ, για να μιλήσω και να γελάσω μαζί σου, έπτε. Μονάχα κοντά σου βρίσκω ευχαρίστησι.

Αποχαιρήθηκαν, μ' ένα συγκινημένο τρυφερό χειροσφιγμένο. Κι ο γέρος έφυγε.

Η γυναίκα άρχισε άμεσως να συγυρίζει βιαστικά την κάμαρα. Έκρυψε το μπουκάλι του τζιν και το γραμμόφωνο.

Μείναμε για λίγο αμίλητοι. Το πρόσωπό της δεν έδειχνε καμμία συγκίνηση. Έγώ ένοιωθα άμνηστια, μη ξέροντας τί να πώ...

Ξαφνικά, βγήκε από μια άλλη κάμαρα ένας άντρας ψηλός και μεγαλοχολικός. Ήταν ο πάστορ Ουίλλιαμς. Ή Νάνσυ μου τον σύστησε με τις λέξεις:

— Ο άντρας μου...

Ο πάστορ μούσφιξε το χέρι και μου έπτε:

— Έλπίζω να μη σάς έκανε να πληρώτε πολύ, αυτός ο γέρος... Η γυναίκα μου παίζει αυτή την κωμωδία από συμπόνια. Φοβάται πως, αν έρχόταν εδώ ο καμένος και δεν εύρισκε πια τη Νάνσυ του, θα πάθαινε συγκοπή απ' τη λύπη του...

Τον κύτταξα με άπορία. Ή εξήγησί του υπέρεδνε άκόμα περισσότερο τα πράγματα...

— Μά δεν υπάρχει λοιπόν η Νάνσυ; ρώτησα.

— Όχι, δεν υπάρχει πια. Όπως είδατε, ο γέρος είναι τυφλός. Έτσι, η Έλεν, η γυναίκα μου, κατάρωσε πάντα να τον ξεγελάει και να του παρουσιάζεται σαν εκείνη που άγάπησε άλλοτε... Έμενε, βέβαια, εδώ άλλοτε η Νάνσυ, αλλά πέθανε πριν από 12 χρόνια. Ήταν μια γυναίκα μάλλον χυδαία, όπως άκουσα. Οι λίγοι που τη γνώρισαν, έχουν πεθάνει ή έχουν ξεμπερτεψή...

Ο πάστορ με κράτησε για φαγητό, και κουβεντιάσαμε για την υπόθεσί μας. Όταν έφυγα, άργα το βράδυ, η γυναίκα του με συνώδεψε ως ένα σημείο, για να μη χάσω το δρόμο. Την καληνυχτίσα ύστερα και της είπα:

— Πέρασα μια ενδιαφέρουσα βραδιά στο σπίτι σας...

Χαμογέλασε τότε, με κύτταξε και πρόφερε:

— Μην πιστεύετε εκείνο που σάς έπτε ο άντρας μου... πως η Νάνσυ πέθανε πριν από 12 χρόνια!

Απ' την έκφραση των ματιών της κατάλαβα τότε πως ο γελοσμένος δεν ήταν ο καπετάνιος, αλλά ο πάστορ! Δεν είχε μάθει ποτέ πως η γυναίκα του, η καλή, πιστή και τιμία Έλεν, ήταν η Νάνσυ με το άμωρτωλό παρελθόν!

Σ. ΦΙΣΕΡ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το νέο έργο του κ. Άλ. Λιδωρίκη «Χωρίς γάντι» που είναι γραμμένο από τον ίδιο και στ' αγγλικά, είναι έμπνευσμένο από τις μεγάλες κρουαζιέρες, που έχουν γίνει πολύ της μόδας τα τελευταία χρόνια.

Ο κ. Λιδωρίκης έχει γράψει επίσης 25 άλλα θεατρικά έργα, δυό από τα οποία έχουν γίνει σενάρια για τον κινηματογράφο.

Πρώτο απ' όλα τα θερινά θέατρα, θα εγκαταστήσει την θερινή περίοδο, όπως και πέρυσι, το «Περροκέ», με μια καινούργια επιθεώρηση, που γράφουν οι συμπαθείς επιθεωρησιογράφοι κ.κ. Πρετεντέρης και Γιαλαμάς.

Στον θίασο του «Περροκέ» επί κεφαλής του οποίου βρίσκονται η Ντιριντάουρα και ο Σταυρίδης, ο χορογράφος Άλκος Άλμπραρέθ θα παρουσιάσει ένα καινούργιο μεγάλο μπαλέτο με πρωτότυπα κοστούμια.

Ο μέστρος Γιάννης Κανελλίδης, καθ' όλη τη διάρκεια της Αποκριάς στο κέντρο όπου εργάζεται έπαιζε με μαύρα γυαλιά.

Δεν άκολουθούσε, βέβαια, τη μόδα της εποχής, αλλά μια δυνατή γρίππη, που του έφερε πύξι στα μάτια, τον υποχρέωσε να εμφανίζεται με αυτό το ιδιότυπο «καμουφλάζ».

Ο ζωγράφος Φλαϊτάκος, ο πρωτότυπος διάκοσμος του οποίου άρεσε στο μεγάλο χορό της Έλληνικής Μερμής, είναι συγχρόνως και χορευτής.

Ο Φλαϊτάκος έχει κάνει κατ' επανάληψη εμφανίσεις με το μπαλέτο της κ. Ραλλούς Μάνου.

Ο Τζιμς Μακούλνς στη Γερμανία όπου έχει μόνιμα εγκατασταθεί σημειώνει πολλή επιτυχία, ηχογράφησε σε δίσκους για πρώτη φορά ένα ελληνικό τραγούδι.

Πρόκειται για το μάμπο του μέστρου Γιώργου Μουζάκη «Τσίκα-τσίκα, μπούμ», που μεταφράστηκε τελευταίως στα γερμανικά.

Στο μεταξύ, ο κ. Μουζάκης, έφυγε με την ορχήστρα του για την Αμερική προκειμένου να ηχογραφήσει εκεί διάφορα από τα τελευταία τραγούδια του σε δίσκους.

Η Τούλα Λαμάρ, στην Αίγυπτο όπου μεταβαίνει αυτή την εβδομάδα θα κάνει την εμφάνισή της με ένα φόρεμα, από 50 πήχες ταφτά!

Το καλλιτεχνικό πάρτυ, που διοργάνωσε στο θέατρο «Αθηνών» ο δημοφιλής θιασάρχης Β. Λογοθετίδης έπεφύλασσε τις πιο άπιθνες εμφανίσεις, που διασκέδασαν με το παραπάνω τους τυχερούς προσκεκλημένους.

Έτσι, εκτός από την τρίτη πράξι της κωμωδίας του κ. Ψαθά «Ένας βλάκας και μισός», στην οποία έπαιξαν τα κύρια πρόσωπα, έξ ολοκληρώη έρασιτέχνες, ο Ιατροδικαστής κ. Καψάκης άπήγγειλε στίχους του Μωραϊτίνη, ο θεατρικός επιχειρηματίας κ. Γ. Βέμπο τραγούδησε μια ρομαντική, παλαιά επιτυχία της αδελφής του, οι σκηνοθέτες Τζαβέλλας και Κακογιάννης άφηγήθηκαν ανέκδοτα και ο Όρεστές Λάσκος άπήγγειλε σουρρεαλιστικά ποιήματα.

Η πιό έντυπωσιακή όμως εμφάνιση της εύθυμης αυτής βραδυάς ήταν της Αλίκης Βέμπο.

Η συμπαθής χορεύτρια, έμμηθη με άρκετη επιτυχία, το τρικό της χορεύτριας Παμέλλας, με τις περιστρεφόμενες φούντες στο στήθος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αμπρός άνθρωπος, κατά τα άλλα, είναι ο κ. Παντελής Σερερόγλου. Και καλός υπάλληλος. Και τίμιος. Και εύσυνεidos. Και πρόθυμος. Πρώτος έρχεται στο γραφείο και φεύγει τελευταίος, πρώτος είναι στη δουλειά και τελευταίος στον μισθό.

Γιατί δεν ζητάς αύξηση, Παντελή; τον άνάδουν κάθε τόσο οι εύθυμοι συνάδελφοί του. Νά πές στο κ. Γενικό διευθυντή και να το πής να σε πληρώνη ανάλογα με την άξία σου. Άν ήσουν σε άλλη επιχείρηση, με τα προσόντα που έχεις, θα πληρώνόσουν τουλάχιστο τά διπλάσια.

Ο κ. Παντελής ξέρει έφτα γλώσσες, έχει μόρφωσι μοναδική, κατέχει τα ζητήματα της εταιρείας κι αποτελεί πραγματικά πολύτιμο στοιχείο του προσωπικού. Όμως είναι άγαθος και παίρνει από δουλειά. Γι' αυτό εκεί που είναι ήσυχος και κάθεται στο γραφείο του με την μούρη χαμένη στα χαρτιά του, μόλις άκούει για τον μισθό του, φουρτουναίζει. Γιατί ο μισθός που παίρνει ο κ. Παντελής άποτελεί πραγματικά μια σκανδαλώδη άδικία, που συχνά τον έρχναι ο δύστυχος, αλλά όταν του την θυμίζουν, του φέρνει άνασάτωσι. Τ' άγαθά μάτια του γουρλώνουν, το αίμα άναβαίνει στο κεφάλι του, βράζει η ψυχή του, τρέμουν τα χέρια του και περπατά την πέννα: — Άισχος! φωνάζει. Αυτό που γίνεται μ' έμένα, εδώ μέσα, είναι άισχος!

Το εύπαθο σημείο του είναι ο μισθός, οι άλλοι συνάδελφοί του το ξέρουν και δεν βρίσκουν μονάχα ευχαρίστησι να τον δουλεύουν, παρά του κάνουν λογίων-λογίων φάρσες για να περάσουν πιο εύχρηστα την ώρα τους.

Πρέπει να βρής τον κ. Γενικό μας στις καλές του, του λένε όλοι μ' ένα στόμα. Μόνο άμα τον βρής στις καλές του, θα πετύχης τον σκοπό σου.

Και πού να ξέρω εγώ, τότε είναι στις καλές του; — Θα σου πούμε έμεις. Ο κ. Παντελής περιμένει με όποια όχηση τον κ. Γενικό διευθυντή στις καλές του. Άλλά ποτέ κανένας απ' τους τόσο πρόθυμους συνάδελφός του δεν του φέρνει το αίσιοδοξο μήνυμα που λαχταράει. Άντίθετα, μάλιστα, κάθε φορά που έσηκώνεται να πάη, τον παγώνουν:

— Σήμερα θα πάς; — Ναί! θα πάω...

Βρήκες τη μέρα! Σήμερα πέθανε ο μπαζανάκης του!

Περνάει ο μέρες, περιμένει ο Παντελής να περάσει τ' άνυπαρκτο πένθος του διευθυντού του και πάλι έσηκώνεται.

— Σήμερα θα πάς; — Ναί, Γιατί;

— Μά είσαι τρελλός; Σήμερα είναι μπαμπούτι! Σκοτώνει άνθρωπο από τα νεύρα του.

Περιμένει ο δύστυχος Παντελής να ξεμυώνουν τα νεύρα του κ. Γενικού διευθυντή και πάλι έσηκώνεται.

— Σήμερα θα πάς; πέφτουν όλοι άπάνω του. Τρελλάθηκες, Παντελή;

— Γιατί; τί συμβαίνει πάλι; ρωτά ο Παντελής και ξεροκαταίνει.

— Ήρθε ο έλεγχος της Έφορίας. Δεν το ήπρες χαμπάρι;

Έτσι κάθε φορά που έσηκώνεται ο Παντελής οι πονηροί συνάδελφοί του του βάζουν πάγο και κάθε φορά που γαληνέει και το ξέχνει, του βάζουν φατίες:

— Μά είναι προμερό πρᾶγμα αυτό που γίνεται μεένα Παντελή! Μόρφωσι, εύσυνεidos, άργατικότητα, έντιμότης, έφτα γλώσσες και όλα αυτά με τρεις χιλιάδες μισθό! Πώς τ' άντέχεις, μαρέ Παντελή!

Και δόστω πάλι γουρλώνουν τα μάτια του Παντελή, γίνεται κόκκινος σαν παντζύρι και τρέμει η φωνή του:

— Άισχος! Αυτό που γίνεται με μένα είναι άισχος!

Κι ύστερα πάλι καταποντίζεται στο τέλμα της ίδιας του μοιρολατρίας άσπου να τον έαλει ναδουλεύουν πάλι και να τον άνάδουν. Χρόνια χρόνια γίνεται αυτό κι ο δύστυχος Παντελής μένει εκεί στη θέσι του, σταματημένος, άδικημένος, παραπονεμένος, παράγωνισμένος.

Σαν να μη φτάνουν όλα αυτά, λοιπόν, ο πάχρουν και οι εξυπνάχδες του γράφειου που πρό ήμερών σκαρφίστηκαν μια φάρσα.

— Ξέρετε τί να το κάνουμε;

— Τι να το κάνουμε;

— Να του γράψουμε ένα γράμμα ότι τον ζητά η άντιπαλή μας Έταιρεία με μένα είναι άισχος!

Με γέλια κάθονται οι εξυπνάχδες και σκαμνίζουν το γράμμα, το περνάει στη γραφομηχανή, βρίσκουν ένα φάκελλο της άντιπαλης γάλης Έταιρείας, το βάζουν μέσα, γράφουν από πάνω με τη γραφομηχανή «Άξιότιμον κύριον Παντελήν Σερερόγλου» και το πωρτ καριό Ταχυδρομείο. Την άλλη μέρα το πωρτ καριό θώς φτάνει στο γραφείο του ο κ. Παντελής

Ο μισθός του κ. Παντελή

βρίσκει το γράμμα. Η φίρμα του φακέλλου τον κάνει ν' άπορη. Κυτά το φάκελλο, τον ξανακυτά, ύστερα σιγά-σιγά τον άνοιγει, βγάλλει το γράμμα και διαβάξει: «Άξιότιμε κ. Σερερόγλου, είσοθε ξένος έξαιρετικός υπάλληλος, εύσυνεidos, με πολλά προσόντα και επί πλέον κατέχετε άπταισώς έφτα γλώσσες, δηλαδή είσοθε ένας υπάλληλος άκρίως, όπως μάς χρειάζεται άπαραί-

— Κύριε Γενικέ, λαμβάνω την τιμήν να υποβάλω την παραιτήσί μου...

τίπως και κατεπειγόντως ταύτην την στιγμήν. Έμεθα, βέβαια, ότι με τα προσόντα σας άφείσε, πλούσιον άπορροχώς, εις την Έ.τά, θα άμείεσθε πλουσιονόχως, εις την Έ.ταιρεία μας. Σας προσφέρουμε, λοιπόν, όσάδηποτε έπαύσιον μισθόν, οιασδήποτε σιγής βελήσετε να υποβάλετε την παραιτήσί σας, και προσέφερε τας πολυτίμους άπαιτήσεις σας εις την ήμετέραν Έταιρείαν. Μετ' έκαίρετόν ύπολήψεως

Άδραμ Μπάκ Γενικός διευθυντής

Υ.Γ.: Τυχόν δικαίωμάτα σας λόγω έτών ύπηρεσίας, θα άποζημιωθούν εις τό άκέραιον. Ο ίδιος!

Οι έξυπνάχδες, που παρακολουθούσαν την έκφρασι του προσώπου του Παντελή, καθώς διάσασε το γράμμα, διασκέδασαν πολύ με τις φάρσεις της έκπληξής, της χαράς, της συγκινήσεως, της ύπερφημώσεως και της άυτοπεποιθήσεως που τελικά άποκρυσταλλώθηκε στο

πρόσωπό του. Με βήμα επίσημο σηκώθηκε, έβαλε το γράμμα στην τσέπη του και τράβηξε στο γραφείο του Γενικού διευθυντή.

— Παντελή!...

— Έ, πού πάς;

— Άλλά ο Παντελής δεν άκούγε κανέναν ούτε και κρατιόταν. Δέκα χρόνων δισταγμούς τίναξε από πάνω του, χάρις σ' αυτό το γράμμα και μπήκε στο προμερό γραφείο του κ. Γενικού διευθυντή, μ' ένα ύφος άγέρωχο και με το κεφάλι του ψηλά.

— Κύριε Γενικέ, του έπτε με την άξιοπρέπεια που επέδωλλε η περίστασι, λαμβάνω την τιμήν να υποβάλω την παραιτήσί μου!...

Ο Γενικός έπεσε απ' τα σύννεφα:

— Γιατί κ. Σερερόγλου;

— Με έφτα γλώσσες και τόσα προσόντα, φυσικά, βρήκα θέσι καλύτερη. Μου πληρώνουν άκρίως τα διπλάσια. Χαίρετέ!...

Και έστρεψε με την ίδια άξιοπρέπεια να φύγη.

— Κύριε Σερερόγλου! φώναξε από πίσω του άπορημένος ο Γενικός. Για σταθήτε, για σταθήτε μια στιγμή. Τι μισθό παίρνετε εδώ;

Ο Παντελής γύρισε και έπτε:

— Τρεις χιλιάδες...

— Μόνο;

— Τόσο μου δίνετε. Οι άλλοι μου προσφέρουν έξη. Γι' αυτό φεύγω κι' όλας από σήμερα. Δεν σάς ζητώ ούτε άποζημίωσι για τα έτη της ύπηρεσίας...

— Άνήσυχοι στο μεταξύ οι συνάδελφοί του για

τις συνέπειες της φάρσας περιμένανε, με το ψεις, το άποτέλεσμα.

— Τον πήραμε στον λαμό μας.

— Θα τον δώξη!...

Και νάτος που έαναμπαίνει στο γραφείο του καταστενωχώρημένος ο Παντελής. Το κεφάλι του κατεσπασμένο. Το πρόσωπό του κατακόκκινο.

— Την έπαθα! Την έπαθα, δήλωσε και σωριάστηκε στο γραφείο του.

— Τι έπαδες;

— Τοδ ζήτησα άντι για τις τρεις χιλιάδες που παίρνω, έξη χιλιάδες και... μου τις έδωσε άμείωσι! Δεν ζήτησα έφτα χιλιάδες ο ήλιθιος!...

Και τότε πέταξε το γράμμα της άντιπαλης Έταιρείας, για να δούν πόσο άνεβασμένα ήσαν τα χαρτιά του...

Δ. ΨΑΘΑ Σ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καζίκιον

— Οι παίδες ώρας εύτυχεις τας άλλας άνεμνήσθην ότε από της κλίνης μου έξάφνης άφηνήσθην και μέσω κλειδαροτρηνός ήπνευσον και είδον πλῆθος μισών τε και κηρών, ζωνδοκηρών και ίδων. — Ψ' γύιστε! άνέκραον επί τω γεγονότι, άλλα χαρίεις προ παντός και λαύρος δηλονότι έβαλον τας πανδούφλας μου αὐτίκα βιαστικώς κι' έζήλθον εις έξώθωρον, ω Ζεῦ... σωθρακικώς! — Τί βούλεσθε; ήρώτησον τῶν θηλέων πλῆθος κι' αὐτίκα, ω τῷ θαύματος και μάλλον άσυνήθως: — Εορένα γόν θέλομεν! έδῶν δīs και μίσσαι, κι' έλα μεγάλε Δόν Ζοῦαν, άχ έλα όπως είσαι! Και στρίψας τρίς τόν μύστακα εις ένδειξιν σαγήνης μετά ποδός άνέκραον πρός ταύτας έξ άπίνης: — Ψς ότου μίσσαι, ένδῶθ κι' έν ὀψει είδυλλίων εις την οὐράν εισέλθετε πρός παροχὴν φιλιών! Κι' άποχωρήσας οίκαδε και ένδῦθεις (δρομαίως) έπανεξήλθον πάραυτα πυριφλεγής κι' (ακαίως) πλὴν, ω θεοί, ω κόλαφος φαυλώδης μά τῷ ναί, είχον άπέλθει άπασαι έν γένει αἱ γυναί.

— Ψ! άισχος! είπον έξάλλος εκ τῷ (θυμού λυσῶν) άννῶσον μετ' οὐ πολὺ, ω μά τόν (περικλέα!)

— ότι ύπέσπην κάζιον εκ ίδων και μισοπαρ' ὄν, ω Ζεῦ, τὴν έπαθον, καθ' ὃ... (πρωταπρίε!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

7.

νοιγε την προοπτική του γάμου, με μία κυρία από τις πιο ώριμες και τις πιο πλούσιες της Αθήνας, όπως ήταν αυτή την προοπτική της μεγάλης ζωής, των απολαύσεων και της σπατάλης, των ταξιδιών στην Ευρώπη... Η Λίλιαν το μεταχειρίστηκε κι αυτό. Όταν κάποια στιγμή ο Παύλος τη ρώτησε:

— Πολύ ωραία αυτά όλα... 'Αλλά μπορείς να μου πεις τι θα είμαστε εμείς οι δύο, αφού πατήσουμε πάνω σε δυο πτώματα, για να κάνουμε την ευτυχία μας;...

— Θα είμαστε πολύ ωραία — του αποκρίθηκε χωρίς δισταγμό — και, για λίγο ή και για κάμποσον καιρό, έξω από την Ελλάδα για να μη τους βλέπουμε!...

Ο Παύλος είχε μείνει μαγεμένος από το σχέδιο της Λίλιαν. Κι έφτασε ν' αποφασίσει να το βάλει μπροστά, ετοιμάζοντας, σιγά-σιγά, την Καίτη να το δεχτεί σαν κάτι λογικό και συμφέρον. Ήταν πολύ μακριά από το να καταλάβει την πονηρία της Λίλιαν, που τον έδωσε, με το σχέδιό της, να μιλήσει στην Καίτη για λεπτά κι' αποζημιώσεις και ανατροφή των παιδιών—πράγματα, που θα την πλήγωναν ανεπανόρθωτα, περισσότερο και βαθύτερα απ' όλες τις απιστίες του και θάφεναν άφευκτη τη διάστασι και το χωρισμό... Τόσο είχε σαγηνευθεί από τ' όνειρο μιάς καινούργιας πλούσιας και λαμπερής ζωής, τόσο είχε μεθύσει, που άρχισε να δουλεύει την Καίτη, από μακριά, από πολύ μακριά, πάνω στη γραμμή που τούχε χαράξει η Λίλιαν.

Η μεταβολή στο φερσιμό του ήταν πολύ αισθητή. Άρχισε, με μία τρυφερότητα μεγάλη, να μιλάει στην Καίτη, για το πόσο την είχε αδικήσει με τις ελαφρότητές του:

— Πρέπει να όμολογήσω—της έλεγε— πώς είμαι ένας άνθρωπος που δε μπορεί να κρατήσει τον εαυτό του... Μετανοιώνω, συνέρχομαι, δίνω υποσχέσεις, βάζω προθεσμίες για την αλλαγή της ζωής μου... Μα ποτέ δεν καταφέρνω να είμαι συνεπής... Ο πειρασμός βγαίνει πάντα νικητής... Άδυναμία!...

Και της έλεγε και της ξανάλεγε με ψευτική συντριβή:

— Ήσουν αξία για καλλίτερη τύχη... 'Εσύ μ' άλλον άντρα, με χαρακτήρα πιο σταθερό, θα μπορούσες να ζήσης ευτυχισμένη... 'Ενώ τώρα... Για να είμαι τόσο ξελεεινός εγώ, δεν ξέρεις πώς θα βρεθείς αύριο... σε τι καινούργιες περιπέτειες... Και

το χειρότερο είναι πως ούτε κι' εγώ μπορώ να το ξέρω!...

— Αναστέναζε βαθεία. Και συνέχισε: — Να μπορούσα ναδρίσκω έναν άνθρωπο... έναν τίμιο νέο, πιο δυνατό από μένα, να σε πάντρευα!... Θα σου δίνω ό,τι έχω και δεν έχω (μαζί με τις λίρες του μπάρμπα Βασίλη) θα σου εξασφάλιζα μία ζωή άνετη μ' ένα γενναίο ποσό... 'Αναλάβαινα και τη ζωή των παιδιών!...

Η Καίτη τινάχτηκε απάνω σαν να την λόγγισαν:

— Στάσου!... Κλείσε το στόμα σου!... Πάψε να κουρεύεις αυτή την καρδιά που σ' αγάπησε κι' άλλοι μόνον!... Σ' αγαπάει ακόμα!... Πάψε να δρίζεις και να ποδοπατάς αυτή την αγάπη, που σου δώσε τα πάντα!... Είσαι, λοιπόν, σ' αυτό το κατάντημα να βέλεις να με πληρώσεις, έμένα, τη γυναίκα σου και τη μάννα των παιδιών σου... για να σ' αφήσω απέρσιπαστο στις ερωτικές σου επιχειρήσεις;... 'Εφθασες σ' αυτή την κατάντημα να μου προτείνεις λεπτά και γάμο μέ... άλλον και... διατροφή των παιδιών μας... για να ευτυχίσω θήνεν με κάποιον καλλίτερό σου;... 'Ως αυτό το σημείο μπήκαν να σε ξεστρώσουν οι ώριμες σου κατακτήσεις, ώστε να προσβάλλω μ' αυτό τον άπαιστο τρόπο, τους πιο τίμιους δεσμούς και τα πιο ιερά αισθήματα!...

Έτρεμε σύγκορμη το στήθος της ανεδοκατέβαινε γοργά και τα δάκρυα τρέχανε στα μάγουλά της και μούσκευαν την άσπρη μπλούζα που φορούσε.

— Μ' αν ήθελα να ευτυχίσω, με τον τρόπο που μου προτείνεις, δεν ήταν ανάγκη να περιμένω τις ντροπιασμένες προτάσεις σου! Δεν είχα παρά να φανώ λιγάκι υποχωρητική σ' όσα με άφησε ξάστερα να καταλάβω ο διευθυντής της εταιρίας, που δούλευα... Τις ξέρεις πολύ καλά τις διαθεσεις που είχε και σε πληροφορώ πως τις έχει ακόμη... 'Αλλά σ' αγαπώ!... 'Αποδειχτικές, όπως δε σε φανταζόμουν, άβουλος και σχεδόν κούφιος... 'Αποδειχτικές κατώτερες απ' αυτή την αγάπη που σου πρόσφερα... Μου δηλητηρίασες κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή της ευτυχίας που μου δώσες, με τις απιστίες που ακολουθούσαν, σχεδόν άμεσες... 'Η ζωή μου έγινε μαζί σου μία καθημερινή λαχτάρα, γεμάτη απρόοπτα, ανησυχία, ντροπή και ταπεινότητα για μένα... Ένας αγώνας ατελείωτος με την άγνωστη κάθε φορά κυρία, που προτιμού-

σες από μένα... Κατάπια εξευτελισμούς... δέχτηκα υπάκουσες που δεν τους αξίζα... Και όμως... Σ' αγαπώ ακόμα!... Σ' αγαπώ γι' αυτές σου τις ατέλειες, για την αβουλία σου και την άστασία σου... για ό,τι σου λείπει!... Γιατί τί αγάπη θα ήταν αυτή, αν ήσουν τέλειος; 'Αν ήσουν ένας τέλειος άνθρωπος, η αγάπη που θα ήτανε μία υποχρέωση, ένα καθήκον! Τον τέλειον άνθρωπο όλοι πρέπει να τον αγαπούν και να τον θαυμάζουν... Μα εγώ σ' αγαπώ γι' τα προτερήματα που δεν έχεις και γι' τα ελαττώματα που έχεις... Σ' αγαπώ γιατί έχω να σου συγχωρώ κάθε μέρα και κάτι... Έχω φτιάσει, άχαριστη ψυχή—και σου το ξεμολογιέμαι σήμερα που με χαστούκιες σκληρά με τις δακτυλίδες προτάσεις σου—ένα φτάσει, σου λέω, να σε νοιώθω τόσο σαν μάννα, που να σκέπτομαι πως θα λυπόμουν την ημέρα που θάπαυες ν' άρσεις στις άλλες, όπως μία μητέρα, όταν ο γυιός της παύει να νική επιτυχίες!... Και σ' αυτό προτείνεις να βρω έναν άλλον... για να ευτυχίσω... και να σου δώσω λεπτά για να φτιάσω μ' αυτόν τη ζωή μου!... Μα ποιόν μπορώ να βάλω πια εγώ στη θέση σου;... Ποιος μπορεί να ζήσει ποτέ ευτυχισμένος με άλλον άνθρωπο απ' αυτόν π' αγαπάει!... Οί άγγελοι να κατέβουν από τον ούρανο, εγώ θα τους δείξω εσένα!... Χίλιες φορές ταπεινωμένη, εξευτελισμένη και περιφρονημένη, αλλά με σένα, παρά βασίλισσα με άλλον... Κι' αν ήμουν βέβαιη πως θα ευτυχούσες αληθινά με όποιον απ' αυτές τις αίσχρες γυναίκες που σε τριγυρίζουν, θα σου λέγα 'πήγαινε, είσαι λευτέρως... Και δεν θα ζητούσα τίποτα... Θα δούλευα, θα ζούσα για τα παιδιά μου... αυτή τη ζωντανή συνέχεια της αγάπης μας... και θα σε περιμένα... Γιατί είμαι σίγουρη πως όποιο δρόμο κι' αν πάρης μακριά από μένα... πάλι σε μένα θα γυρίσεις όπως το γελιδόνι στη φωλιά του!...

Σταμάτησε, λαχανιασμένη, πνιγμένη από τους λυγμούς. Έπεσε στο δίδυνο, από βρισκόταν πλάι της, κι' έκλεινε με το πρόσωπο μέσα στα χέρια... Ο Παύλος τη συμπόνεσε, καθώς πλάι της συγκινημένος, έσκυψε, της χάιδεψε τα μαλλιά... Όμως δεν της σκούπισε, όπως άλλοτε, τα δάκρυα με τα φιλιά του. Είχε περάσει πια—και αγύριστα!—η εποχή εκείνη. Άρχισε μονάχα να της λήν όσο μπορούσε πιο γλυκά: — Πάρεξήγησε τα λόγια μου απ' αρχής μέχρι τέλους... 'Ενόμισες πως σου πρότεινα λεπτά για να σε ξεφορτώσω... Τέτοιο πράγμα δε μου πέρασε ποτέ από το νου... 'Ο,τι σου είπα ήταν υπαγορευμένο από αγάπη... Θέλω να μ' εξευτελίσζεις και θα ευτυχίσω... Κάνε, τουλάχιστον, ό,τι κάνεις αφού δε μπορείς να κάνεις άλλο... αλλά να μην τα μαθαίνω... να μη βουίξω ο κόσμος από τα κατορθώματά σου!... — Δε φταίω εγώ γι' αυτό...— μουρμούρισε.

Γύρισε και τον κύταξε με τα δακρυσμένα μάτια της κι' είχε στη ματιά της μία έκφραση γεμάτη πόνο, αλλά κι' ένα παράξενο προανάκρουσμα μίσους. 'Η Λίλιαν ήξερε πολύ καλά, ότι το μίσος δεν είναι παρά ένισμένη αγάπη... Και περίμενε ότι άργα ή γρήγορα, μετά τις προτάσεις του Παύλου, το μίσος θα στάλαζε σιγά-σιγά στην καρδιά της Καίτης και η ρήσις θα έρχόταν άφευκτη. Γι' αυτό, σε κάθε συνάντησή της με τον Παύλο, τον ρωτούσε με κρυφή αγωνία:

— Τις μίλησες της Καίτης; Κι' αυτός άπαντούσε; — Δε θέλει ν' άκούση... Είναι δράμα... Και δεν ήξερε, ότι, κατά βάθος ή δουλειά είχε γίνει. — Να ιδής, ότι θ' άκούση—του λέγε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο η Λίλιαν, βέβαιη για τον τελικό θρίαμβό της—μήν άρχις όμως... Κάθε μέρα που περνάει είναι εις βάρος σου... Καμμία ώρα θάχης σίγουρα ιστορίες... — Ο Παύλος, σπρωγμένος από τέτοιες κουβέντες, και, πρό πάντων, από τα φιλόδοξα όνειρα μιάς καινούργιας ζωής, ξανάφερε με τρόπο το ζήτημα. Μα δεν πρόλαβε να προχωρήσει, που η Καίτη τον σταμάτησε:

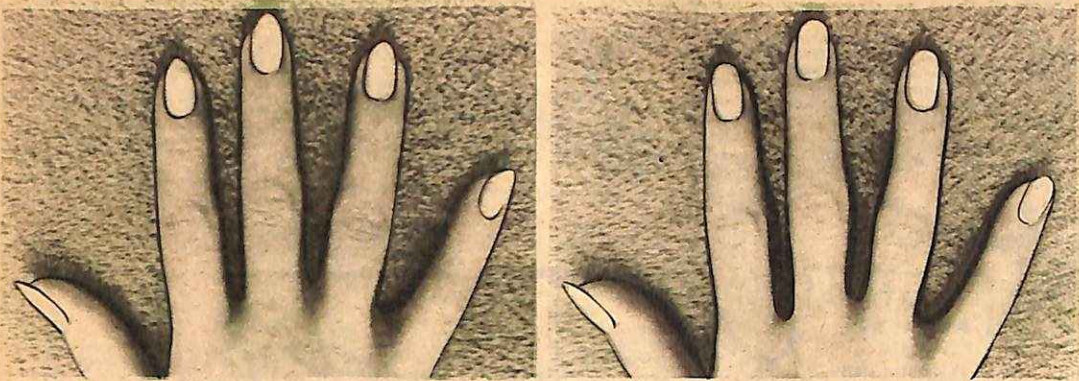
— Αφού αυτό—του είπε—δε σου φεύγουν απ' το μυαλό, θα πη πως δεν μπορείς να νοιώσεις ευτυχία κοντά μου... Μην προσπαθής να κρυφτείς... Να χωρίσουμε!... Είπα να κάνης τη ζωή σου όπως την καταλαβαίνεις... Δεν έχεις παρά να όρίσης την ημέρα, που θα πάμε στη Μητρόπολη... Ήτανε παγερή σαν άκωσμένη λεπίδα. 'Εσφιγγε την καρδιά της να μη δείξει συγκίνηση, για να μη τόν κάρη να υποχωρήσει από οίκτο. Όλα θα τα δεχότανε απ' αυτόν, όχι όμως να τη λυπάται.

— Αυτά δεν γίνονται έτσι—μουρμούρισε και δεν τούμψη να προχωρήσει. — 'Αλλά, τούτη τη φορά, προχωρήσε ή Καίτη: — Τι έννοεις; Πως θάβελες να γίνω; — Οάπρεπε να συμφωνήσουμε στο πρακτικό μέρος... — Ξαναγυρίζεις, λοιπόν, στις προτάσεις γι' αποζημιώσεις, για οικονομικά ανταλλάγματα; 'Ακουσέ με, λοιπόν, καλά, αφού δεν ντρέπεσαι να κατεβαίνεις σε τέτοιες αθλιότητες; 'Εγώ βγήκα στη βιοπάλη και δημιούργησα μία θέσι σαν εργαζόμενη γυναίκα, για να μην περιμένω τίποτα από κανέναν άντρα!... Και πολύ περισσότερο από σένα... Το ξέρεις πολύ καλά ότι δεν σ' αγαπάω για να με πάρης... και δε σε πήρα για να βρω οικονομική άποκατάσταση!...

— Μα τώρα—της ψιθύρισε—έχεις ένα παιδί και, όπου νάναι, θα φέρης στον κόσμο κι' άλλο... Δεν κάθεται πια με τους δικούς σου... 'Εχεις αυτό το διαμέρισμα... πληρώνεις νοίκι... — Είμαι αρκετή εγώ—του φώναξε—να τα βγάλω πέρα μονάχη μου... 'Ας είναι καλά τα χέρια μου... Να όρίσης μονάχα την ημέρα για τη Μητρόπολη... — Ο Παύλος είδε πως με την Καίτη δε θάβηκε σε κανένα συμπέρασμα... Κι' αποφάσισε να μιλήσει με τους δικούς της. — Ένα βράδυ πήρε το Ντίνο έξω, να δειπνήσουν. Με τους πρώτους υπαίτιους, που τούκανε βρήκε αντίστασι. — Ο Ντίνος, που του είχε μιλήσει αυστηρά ένα-δυό φορές για τις μουρνταριές του, βρήκε την ευκαιρία ν' αστράψει και να βροντήσει: — Όποτε, αντί να γυρεύη διαζύγιο αυτή, για τις τόσες απιστίες που της έχεις κάνει, το γυρεύεις εσύ!... 'Ωραία, μα την αλήθεια... 'Αφού την έκανες δυστυχισμένη, θέλεις τώρα και να την αφήσεις... μ' ένα παιδί... και μ' ένα άλλο που βρίσκειται στο δρόμο!... Κάμε το!... 'Αλλά να ξέρης ότι είμαι κι' εγώ εδώ!... Δεν θα τ' αφήσω έτσι!...

— Ο Παύλος προσπάθησε να τον ήσυχάσει: — Δεν σε κάλεσα για να τσακωθούμε—είπε—άλλα να συνενηθούμε... 'Η Καίτη θέλει να χωρίσουμε... 'Αλλά δε θέλει να δεχθώ... να όρίση ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδισα για να μπορέσει να φτιάξει τη ζωή της, χωρίς έμένα... Γι' αυτό θάβελαι να το συζητήσουμε οι δύο μας ή και με τη μητέρα σου και με το μπάρμπα Βασίλη, αν θέλεις... — Οικογενειακό συμβούλιο δηλαδή—είπε κάπως μαλακωμένος τώρα ο Ντίνος, σαν άκουσε γι' αποζημιώσει. — Γιατί όχι!... Το ζήτημα είναι σοβαρό... Να ευτυχίσω μαζί μου είναι αδύνατο πια... η καρδιά της είναι φυσικό να κρυώνει... 'Αλλά, τουλάχιστον, να δεχθώ άκρωτα... να δώσω ένα ποσό... που ευχαρίστως θα τώδ

—Στή σκάσαμε, άντρουλή μου! Σκεφτήκαμε με τόν κουμπάρο νά σοδ κάνομε ένα... άστεϊο!..

Τα νύχια σπάζουν εύκολα, όταν τα λιμάρετε πολύ βαθιά στα πλάγια κι' όταν τους δίνετε σχήμα μυτερό (αριστερά). Κανονικά, πρέπει να έχουν ένα σχήμα ελαφρά δβάλ (δεξιά).

Τα νύχια σας έχουν τις απαιτήσεις τους

ΤΟ ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ, ή περιποίηση δηλαδή των νυχιών, είναι για το χέρι ό,τι είναι το μακιγιάζ για το πρόσωπο. Αποτελεί βασικό και ουσιαστικό μέρος των γενικών φροντίδων της γυναίκας για την ομορφιά της.

Πρώτα απ' όλα λοιπόν, τα νύχια χρειάζονται λεπτή μεταχείριση. Αποφεύγετε κάθε μεταλλικό εργαλείο για το μανικιούρ, γιατί το μέταλλο γρατζουνίζει τα νύχια, ιδίως αν είναι μαλακά. Μια μεταλλική λήμα μπορεί εύκολα να σπάσει την άκρη ενός αδύνατου νυχιού. Προτιμάτε για το λιμάρισμα του νυχιού ένα ειδικό εργαλείο με σμύριδα, που ξύνει σιγά-σιγά το νύχι χωρίς να το σπάσει. Αν ωστόσο τα νύχια σας είναι τόσο γερά, ώστε να μπορείτε να μεταχειριστείτε μετ'αλλήλη λήμα προτιμάτε την τριγωνική σχήματος. Θα σας διευκολύνει πολύ.

Μη καθαρίζετε εξ' άλλου ποτέ τα νύχια σας από κάτω με μετ'αλλήλη αντικείμενα, γιατί υδρύνουν τη λεπτή επιδερμίδα, και στις σχισμές της μαζεύεται σκόνη και λέρα, έτσι ώστε τα νύχια φαίνονται διαρκώς λίγο ακάθαρτα. Χρησιμοποιείτε λοιπόν ένα ξυλάκι με λίγο βαμπακί στην άκρη του, γι' αυτό το καθαρίσμα. Προηγούμενος όμως, πιέστε τα νύχια σας μέσα σ' ένα σφουγγαράκι με χλιαρή σαπουνάδα.

Για τα πετσάκια, υπάρχουν στο μαρκετάκι κάποιες ειδικές ξυλάκια, με λάστιχο στην άκρη τους. Μπορείτε όμως να κάμψετε πολύ καλά τη δουλειά σας και μ' ένα ξερό κοτσάνι πορτοκαλιού. Μη το χρησιμοποιήσετε όμως όπως ο κοτσάνι, γοντρώ στην άκρη του. Ξύστε το με τη πωσ είναι, ώστε να γίνει η άκρη του πλατειά και λεπτή.

Αφού μουσκεύετε μερικά λεπτά τα δαχτυλά σας σε χλιαρή σαπουνάδα για να μαλακώσουν το δέρμα, αλείψετε το γύρο των νυχιών με μια ειδική κρέμα. Πώς θα μεταχειριστείτε τώρα το ξυλάκι για τα πετσάκια; Μην σπρώχνετε ποτέ μ' αυτό τα πετσάκια τσάκισα; Μην σπρώχνετε προσεκτικά την άκρη του προς τα πίσω, πετσάκι και κάνετε έτσι το γύρο κ α τ ω απ' το πετσάκι, ώστε να ξεκολλήσει τελείως της βάσεως του νυχιού, ώστε να ελκωρήσει από κάτω το πετσάκι απ' το νύχι και να ελκωρήσει από κάτω η κρέμα.

Αν είναι πολύ σκληρά τα πετσάκια, μεταχειριστείτε-σε κάθε τόσο ένα ειδικό προϊόν που τα τρώει σιγά-σιγά. Το βάψετε με το ίδιο ξυλάκι, αφού τυλίξετε ένα βαμπακί στην άκρη του. Αν όμως κάνετε κάθε βράδυ ένα του. Αν όμως κάνετε τα νύχια, τα πετσάκια με κρέμα για τα νύχια, τα πετσάκια γίνονται τόσο λεπτά και ελαστικά, ώστε δεν χρειάζονται ιδιαίτερες φροντίδες παρά μόνο κάθε 8-10 ημέρες.

Πάντως, μη σπρώχνετε τα πετσάκια προς τα πίσω, — είτε με το ξυλάκι, είτε με την πετσάδα που σκουίζετε τα χέρια σας — γιατί βλάπτει έτσι το καινούργιο νύχι που φτάνει, μπορεί δε επίσης να σκιστούν τα πετσάκια, οπότε άργουν πολύ να επουλωθούν. Μην τα κόβετε με ψαλίδι ή με πέννα.

Αν κάνετε τακτικά ό,τι είπαμε πιο πάνω, δεν θα είναι ποτέ κολλημένα τα πετσάκια στα νύχια σας. Πρέπει δε να ξέρετε ότι απ' αυτό το κόλλημα δημιουργούνται οι παρωνυχίδες.

Ποιό λόγοι κάνουν τα νύχια να σπάζουν; Υπάρχει, βέβαια, μια φυσική προδιάθεση, στα άτομα εκείνα που έχουν εκ φύσεως πολύ λεπτά νύχια, ή που ο οργανισμός τους έχει έλλειψη ασβεστίου ή ωριμμένων βιταμινών. Αν ωστόσο ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, δεν υπάρχει λόγος να παίρνετε βιταμίνες ή ασβέστιο, για να δυνατώσουν τα νύχια σας. Μπορείτε να τα προστατεύετε απ' το σπάσιμο με την κατάλληλη περιποίηση.

Κάνετε τους μασάζ κάθε βράδυ με μια ειδική κρέμα. Ξεπλένετε καλά τα χέρια σας, κάθε φορά που θα μεταχειριστείτε στο νοικοκυριό σας κάποια απ' τις νέες «πορτοκαλινικές» σκόνες που αντικαθιστούν το σαπούνι. Φοράτε γάντια, όταν κάνετε

Επί πάνω: α) Λιμάρετε τα νύχια σας μόνο προς μία διεύθυνση, από την άκρη προς το κέντρο. β) Με ειδικό ξυλάκι, που έχει λίγο βαμπακί στην άκρη του, ξεκολλάτε κι' ανάσπικνετε τα πετσάκια. γ) Με τέσσερες πινελιές, αλείψετε ολόκληρο το νύχι με βερνίκι. δ) Παίρνετε με τον αντίχειρα του άλλου χεριού δύο βερνίκι έχει ξεχειλίσει. ε) Λίγο άκρωμο βερνίκι, κάτω απ' το νύχι, σχηματίζει ένα προστατευτικό στρώμα. Κ α τ ω: Για να σκεπάσετε το νύχι με μια προστατευτική «κουκούλα», κόβετε ένα τσιγαρόχαρτο στο κατάλληλο σχήμα, αλείψετε με κόλλα το νύχι (1), εφαρμόζετε πάνω το χαρτί, το στρώνετε καλά (2) και γυρίζετε την άκρη του που προεξέχει κάτω απ' το νύχι (3).

5 Ρουμπίνια ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ!

λεπτό τσιγαρόχαρτο και μια κόλλα, που θα τα βρείτε στα μαρκετάκια. Κόβετε με το χέρι-όχι με ψαλίδι—ένα μικρό κομμάτι τσιγαρόχαρτο ελαφρώς απ' τη μύτη του. Αλείψετε με την κόλλα το νύχι και να προσε-χάρτι.

Εφαρμόζετε τώρα το χαρτί πάνω στο νύχι. Το πιέζετε και το στρώ-

νετε καλά με τον αντίχειρα και το δείκτη του άλλου χεριού. Αλείψετε με λίγο περισσότερη κόλλα την άκρη του χαρτιού που προεξέχει και, μ' ένα ξυλάκι, τη γυρίζετε κάτω απ' το νύχι και το κόλλετε στην άκρη κάτω επιφάνειά του, δίνοντας ιδιαίτερα προσοχή στις γωνίες του, ώστε να μη μείνουν ακάλυπτες.

Στρώνετε με το ξυλάκι κάθε μικρή ανωμαλία που έχει απομείνει.

Ύστερα περνάτε μ' ένα λεπτό στρώμα κόλλας ολόκληρο το νύχι και την χαρτινή «κουκούλα» του, κι' αφού στεγνώσει τελείως, χρησιμοποιείτε το συνηθισμένο βερνίκι των νυχιών σας. Έτσι, δεν διακρίνεται πια καθόλου το χαρτί, που σκεπάζει το νύχι και το προστατεύει.

Και τώρα έρχομαστε στην τελευταία πράξη της περιποίησής των νυχιών: τη χρησιμοποίηση του βερ-νικιού

Πριν το μεταχειρισθείτε, πρέπει να καθαρίσετε τελείως με οινόπνευμα ή αλκοόλ την επιφάνεια των νυχιών σας.

Αν μείνουν ίχνη λιπαρής ουσίας ή σαπουνιού, δεν θα κολλήσει καλά το βερνίκι και θα μαδάει εύκολα. ή θα σχηματισθούν μέσα στο στρώμα του λεπτής φουσάλλες.

Το βερνίκι πρέπει να διατηρηθεί φρέσκο. Αυτό θα το επιτύχετε, αν σκουίζετε απ' έξω καλά το στόμιο της μπουτίλας έπειτα από κάθε χρήση, κι' αν φροντίζετε να εφαρμόζετε ερμητικά το βουλωμά της.

Μην αραιώνετε ποτέ το βερνίκι με ασετόν, αλλά μ' ένα ειδικό διαλυτικό που υπάρχει γι' αυτό το σκοπό.

Για να επιτύχετε ικανοποιητικά αποτελέσματα, από άποψης χρωματισμού και στερεότητας, θα μεταχειριστείτε δύο διάφορα είδη βερνικιού. Το ένα απ' αυτά χρησιμεύει για πρώτο στρώμα, απ' ευθείας πάνω στο νύχι.

Αφού στεγνώσει καλά το πρώτο αυτό στρώμα περνάτε από πάνω δεύτερο στρώμα με το άλλο βερνίκι.

Το πρώτο απ' αυτά τα βερνίκια έχει τέτοια σύσταση ώστε να κολλάει καλά στο νύχι, ενώ το δεύτερο είναι φτιαγμένο ώστε να κολλάει στο άλλο βερνίκι.

Αναεώνοντας κάθε μέρα το επιφανειακό στρώμα (του δεύτερου δηλαδή βερνικιού), επιτυγχάνετε να διατηρήσετε τα νύχια σας τέλεια βαμμένα επί πολλές μέρες.

Το βερνίκωμα θα γίνει με τον εξής τρόπο: Το πινελάκι βάζει κάθε φορά πάνω του τόσο βερνίκι, ώστε ν' αρκεί για τέσσερες ολόκληρες πινελιές: μια γύρω στη βάση του νυχιού, δύο άλλες στα πλάγια από τη βάση της άκρης και μια τελευταία πινελιά στη μέση του νυχιού από τη βάση ως την κορυφή του.

Με τις τέσσερες αυτές πινελιές πρέπει ν' αλείψετε ολόκληρο το νύχι.

Ύστερα, περνάτε τον αντίχειρα του άλλου χεριού ολόγυρα απ' τη μύτη του νυχιού σας, ώστε να πάρετε όσο βερνίκι έχει ξεχειλίσει.

Τέλος, λίγο άκρωμο βερνίκι, κάτω από το νύχι, σχηματίζει ένα προστατευτικό στρώμα, που το προσε-χάσει αποτελεσματικά απ' το σπάσιμο, ενώ συγχρόνως το δείχνει ωραιότερο.

Πρωταπριλιά

Μπαίνει —αίσιως— κι' ο Απρίλης, με τ' αμέτρητα (πινελιά, με τα ρόδα του, τα μύρα και με την... Πρωταπριλιά! Δηλαδή με την ημέρα, που σε κάνει, εν τώ αμα, να πιστέψεις πως τα πάντα είναι πλέον... γελαστά κι' ότι της ψευτοζωής μας το χειρότερο τό... δράμα, με την πιο κεφαλή... φάσμα μιάς τ' αντικαθιστά!

Αλλη όνη τέτοια μέρα στην πεζή μας σφαίρα δίνει και του κόσμου μεταβάλλει την πορεία και τη δίνη... Χαρωπός, λοιπόν, ο ήλιος λάμπει τούτη τη φορά κι' ο φτωχός ο κόσμος λάμπει από κέφι και... χαρά! Τα πουλάκια φτερουγίζουν σε μια φούσι λουλουδιών κι' όλοι οι άνθρωποι πετάνε κάθε μιά τους σκέψη κι' (έννοια, είτε γιοιθούν αιφνιδίως, πως απέκτησαν φτερά κι' όλα... ρόδινα τα βλέπουν κι' όλα μ'αλλον... ανθρώ!

Τα δεινά του παρελθόντος σβύνουν με μια πινελιά κι' ευτυχία βασιλεύει, χάρις στην πρωταπριλιά... Αφού κι' οι φτωχοί, άκουα, μισθωτοί κι' υπαλληλάκοι αποκτούν του... ρόδου χρώμα και πετάνε σαν πουλάκι... Τών πουλιών —κι' αυτοί— τόν βιον τόν αμέριστον κι' είναι άσπογα ντυμένοι και στα... πούπουλα κοιμούνται!

Αύτομάτως ή ζωή μας κι' έντελώς αλλάζει φάσι κι' είναι, απ' την ευδαιμονία να σου φύγει το κα- (φάσι... 'Αφού σκέψουν πως εκείνες τις ύπνορες στιγμές, ταυτική συγκοινωνία δρίσκεις σ' όλες τις γραμμές, τα Χαντεία καμαρώνουν την αποσυμφορήσι τους κι' οι φριχτές μας διαβάσεις αποκτούν την άνεσι τους... Σπαταάνε να σε κόβουν λιμουνίνες ειδικώς και στον "Αδη να σε στέλνουν... αυτοκινητιστικώς!

Μετά βίας, τέτοια μέρα, την κατάληψι σου κρύβεις και τα χάνεις ώριμμένως και τα μάτια δλο τρέβεις τη στιγμή που βλέπεις ότι και οι φίλιπποι μας όλοι απ' το Φάληρο γυρίζουν με... γεμάτο πορτοφόλι! Σταματούν, με δυο κουνέτες, σαν κορόδα με πατέντες, τα τετραπόδα του Δέλτα επ' αόριστον να τρέφουν και με κουνέτες δέκα... ίππων απ' τις «κουνέρες» επι- (στρέφουν!

Μεταβάλλεται το σύμπαν μονομιάς τέτοιο πρωί κι' ανακράβεις τρισυδαίμων: Παναγιά μου μιά (ζωή)... Μια ζωή που κι' οι γυναίκες οι μεγάλες κι' οι μικρές, άπροσδόκητα το ρίχνουν στις... αλήθειες τις πικρές... Και δηλώνουν, επιμόνως πως άρκει και πως τους φτάνει, το άντιπροπέρωνό τους το καινούργιο το φουστάνι, κι' ότι παύουν το κεφάλι για μισή να στο ζαλίζουν, ή για τα στολισμάτα τους καποτε να σι... στολίζουν!

Ριζινώς αλλάζει κι' άρδη άποιαδήποτε ανήθεια κι' είναι χάσμα τέτοιες ώρες ή ζωή, μα την αλήθεια, τη στιγμή που βόισκεις είδη στο παζάρι μας ποικίλα κι' οι τιμές τους έχουν πάρει τη ραγδαία... κατρακύλα! Όσο - όσο τόν άμνον του ο χασάπης τον πουλάει και θερμώς την πελατεία ο ψαράς παρακαλάει, έτσι πέφτει ο κόσμος όλος στα... μπαμπούνια τα πολλά (του και στη λήθη παραδίδει τα... μπαμπούνιαφάσουλά του!

Τέλος πάντων, κι' εν δόλλιοις του 'Απρίλη αυτήν την πλήθος νέων ευχαριστιών έ-ονται μετά χαράς σου. Και πληροφορείσαι ότι, σ' αγαπά και σε λατρεύει ή κακούργα... πεθερά σου, ότι κερδισες λαχείο, που το είχες μέσ' στο νου σου, ότι πήρες επί πλέον και αθέσεις του μισθού σου, πως μια νέα που ποδούσες και άρνεϊτο ή σνασμένη, ραντεβού εύθρα δρίζει και το βράδυ σε ποσομένει, και σου κάνουνε ανήθως φτάνουν... τηλεφωνικώς, που οι πιο δύσκολα κι' ωραία και τραγουδι ή ζωή, που άρχίζει απ' της πρώτης Απριλίου το πρωί. Και το βράδυ λες με πικρά, στις νυχτιάς τη σιγαλιά: —Τι ωραία κάθε μέρα νάταν... Πρωταπριλιά!

Επιστολή μου, Ταξία, Σουκοχάις Γ.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥ

— Η μάνα μου γράφει να γυρίσω στο χωριό, είπε μία μέρα ο Σωκράτης Γιαννούλης στους φίλους τους. Σκέπτομαι να πάω να τη δω και να επιστρέψω. Θα θέλω και τρόφιμα. Καταλάω να πωσάνουμε από την πείνα...

Ηταν μια κατάσταση απίστευτη περίπλοκη, άλλ' όχι κι' η μοναδική. Έκατοντάδες παρόμοιες περιπτώσεις είχαν συμβεί στο διάστημα της κατοχής.

Όπως κι' αν είναι όμως το ζήτημα, από τη στιγμή που βρέθηκαν στην επιχείρησή του κενό για δέσσει, τα τρία Έλληνα-πούλα άφραγκαν στη μοίρα τους και τα ήρθα τους όπως ήταν ακαίοια. Είχαν απαρτίσει μια μικρή ομάδα από πρόσφυγες ο ένας τον άλλο. Στην ομάδα αυτή, ήταν και μερικοί Ρώσοι, Πολωνοί και Άγγλοι. Τον πρώτο χρόνο της εγκατελεύρεώς τους, κανείς δεν σκεφτόταν γι' αδόραση. Γιατί κι' αν ακόμη καταρχώσαν να βγαίνουν από εκεί μέσα, από μπορούσαν να πάνε; Θά τους έπιαναν άπωδωθή-μενος. Πριν ένα μήνα περίπου, είχαν δραπέτευσει πέντε Βρετανοί α-εριοκίμης: Ο σηγηγός Ντέρικ Μπέυ, ο άνωστούν-ματρώος Τ. Γουάρ-νερ, ο λαντάνη Ρόλτσον και οι Ρίλλελ και ο θνητολογιστής Κρίστιαν.

ἐκτελέσει. Οὐτ' ἄν τις ἀπὸ τῆ συντροφικῆς μᾶς οὐδ' ἂν μὲνιν ὤναιτο;... Καθένας ἔλαβε τὴν ἀπόκρισιν του. Μὰ τὸ τελευταῖον ἐπιτηρήμα γιὰ τὴ «οὐμὴνικὴς ἐκτελέσει» ἔλαβε κ' αὐτοὺς πρὸς βίαιαν ἀκοήν. Ὑποτάσσουσιν τὴν ἀπόβραση. Ἐνας Ρώσος ἀξιωματικὸς, ὁ Μίσα Ἀλέξανδρωςκι, ἀρνήσας νὰ καταστρώσῃ τὴν λεπτομέρεια: «Ὅταν τὰ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα ἐμφανίζονταν στὸν οὐρανὸ τοῦ Οὐράνιουπολινγκ, οἱ οἱ Γερμανοὶ ἔβρεχαν τὰ καταβροχθὰ τους. Ὁ φρουρὸς παρατάσσων τὴν ἀντιπλοκή ἀλλεκαυτὸν ἠρῆμα κοβόταν. Τὰ ἀλκαυτοφῶρα συρ-

ἦ ζῶν τοῦτε ξαναχαμογελοῦτε...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὸ Χόλλυγουντ ἀναστατώνε- ται ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῶν ἀστέρων του!...

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγο καιρὸ εἶχαμε γράψει γιὰ μερικά «σκάνδαλα» πού εἶχαν ξεσπάσει στὸ Χόλλυγουντ μετὰ τὴν ἀνακάλυψή τους. Σήμερα μετὰ τὴν ἀνακάλυψή τους...

Ἡ Τέρρυ Μορ, εἶναι μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ στάρλετ, πού παίζει σὲ ταινίες ἀπὸ τὸ 1951, χωρὶς μέχρι τώρα νὰ τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ διακριθῇ ὡς ἡθοποιός. Ὅταν, λοιπόν, πρὶν ἀρκετοῦς ῥόδους Νικ Χίλτον, πρῶτον σύζυγος τῆς γνωστῆς στάρ, Ἐλίζαμπεθ Τάιλορ, ἐπρόκειτο νὰ κἀν τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς πολυμορφοῦ ξενοδοχείου τὸν σὲν Κολκόντα, μετὰ τῶν ἄλλων ἐκπληκτικῶν πού ἐπεφύλαξε γιὰ τοὺς ξένους τοῦ πᾶν κι' ἕνα καραβάνι ἀπὸ γυναικὲς στάρ καὶ ὁμορφὲς τοῦ Χόλλυγουντ, πού ἔφθασαν μαζί του γιὰ νὰ τιμηθοῦν τὰ ἐγκαίνια, αὐτὲς ἦσαν καὶ ἡ Τέρρυ, πού, ὡς λέγεται, ἀπὸ τότε πού ὁ Χίλτον εἶχε χωρῖς ἀπὸ τὴν Λίζ, τὸν παρηγοροῦσε στὴ μοναξιά του! Ὅταν τελειώσαν οἱ γιορτὲς τῶν ἐγκαίνιων, τὸ ξενοδοχεῖο ἀρξίσε νὰ λειτουργεῖ καὶ τὸ καραβάνι τῶν ἀστέρων ἐπέστρεψε σὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Χίλτον, ὅμως, πῆν ἐκπληκτικῶς εὐτυχισμένος, πού καλοῦσαν τοὺς πλοῦσιους στικὲς ἀφίκες, πού καλοῦσαν καὶ τὸν ξενοδοχὴν Κολκόντα. Οἱ ἀφίκες ἐδείκνυν μιὰ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα, τὴν Τέρρυ, μιὰ λεζάντα ἐλευθέρου, ἐνὺ ἀπὸ κάτω, πού δὲν σκεπάζει γιὰ: «Τὸ πᾶν αὐτὸ καλύπτει ὅτι δὲν σκεπάζει ἡ ρόμπα πού φορεῖ ἡ Τέρρυ!...» Τί εἶχε συμβῇ; Ἀπλοῦστα, ὡς ἀπεδείχθη ἀνάμεσα στικὲς ἄλλες «τρέλλες» πού εἶχε κἀν στὸν Κολκόντα ἡ Τέρρυ, εἶχε δεχθῇ νὰ φωτογραφηθῇ ἀπὸ τὸν Χίλτον, φορώντας τὴ διαφανή αὐτὴ ρόμπα πού ἀπεκάλυπτε τὰ πάντα!...

Ἡ Τέρρυ Μορ μετὰ τὸν σόρτ

εἶχε κοντὰ του στὴν Ἀμερική, εἶχε ζοῦσε πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ καθεστὸς ἀπὸ τὴν φυλακή, ὅπου τὸν ἐκλείναν πότε γιὰ τὸν ὅτι δὲν ἔβγαζε τὸ αὐτοκίνητό του μεθυσμένος καὶ πότε γιὰ τὸ ὅτι ἔκανε μικροεγκληματικὰ καὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸν ἐστειλε σὴν Γαλλία γιὰ νὰ «σοῦδάσει», ὁ νεαρὸς συνέχισε τὰ ἴδια. Ὁ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον, λοιπόν, ἐτοιμάζε-
ται νὰ πᾶν ἀκόμη μιὰ φορὰ στὸ Παρίσι ἐξ αἰτίας τοῦ γιοῦ του, πού βρίσκεται πάλι στὴν φυλακή, γιὰ τὴν ἐπετέθη μετὰ τὴν ἐξορία ἐνὸς σωφὲρ μετὰ σκοπὸ νὰ τὸν ληστέψῃ... Ἀλλὰ καὶ ὅταν ξαναγυρῶν στὴν Ἀμερική, τὸν περιμένουν ἄλλες σκοτούρες.

Πρέπει νὰ δῇ τί θὰ κἀν μετὰ τὴν γυναικα του, ἡ ὁποία καθεστὸς γίνεται καὶ πιά... Τρέλλη!

Ἐτοί ὁ Ρόμπινσον, πού νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι ἐνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, στὴν πραγματικότητά του ἕνα ἀπερίγραπτο τραγῳδία πού λίγοι ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν.

Ἴσως γι' αὐτὸ εἶναι πάντα σκυθρωπὸς καὶ μετὰ τὸν πρόσωπο κοραγμένο βαθεῖα ἀπὸ τὴν λυπηρότητα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ περίπτωση τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστοῦ Μάριο Λάντσα ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τοῦ ἀπλοῦ σκανδάλου καὶ φτάνει κι' αὐτὴ στὴν τραγωδία, παρ' ὅλο πού στὸ Χόλλυγουντ, οἱ τραγωδίες λέγονται «σκάνδαλα».

Ὁ Μάριο, λοιπόν, ἀγωνίζεται ἀνὰ σωθῆ... ἀπὸ τὸ πάθος του!

Πουθενὰ δὲν γίνεται δεκτὸς γιὰ νὰ τραγουδῇ ἢ νὰ παίζῃ σὲ ταινία, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τῆς ἀπαράκλητης συστάσεως: «Συμφωνοῦμε σὲ ὅλα, κυρίως Λάντσα, ἀλλὰ πρὶν νὰ χάσεις τὸν ἀντικείμενό σου, 10 κίλά ἀπὸ τὸ βάρος σου, πρὶν ἐμφανισθῇς μπροστὸ στὸ κοινόν!»

Κι' ἐδῶ ἐκρίβως ἀρχίζει τὸ δῶμα τοῦ συμπαθοῦς τραγουδιστοῦ.

Ἐκεῖ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ, γιὰ τὸν ὅτι εἶχε κερδίσει ἀπὸ τὸ 1950 ἐξαντληθῇ μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀνεργία του.

Πῶς νὰ ἐμφανισθῇ, ὅμως, μπροστὰ στὸ κοινὸ μετὰ 1 μ. 65 καὶ 120 κίλά;

Ὁ φίλος τοῦ «στρή-
της» Μάικλ Γουάιλντινγκ

Ἐτοί τὸ πάθος τοῦ τοῦ εἶναι πραγματικὸ ἐπιλόγῃ, πού τὸν κυνῶναι μέρα καὶ νύκτα καὶ κοντεύει νὰ τὸν κἀν μα-
νιάκο.

Νὰ κι' ἕνα χαρακτηριστικὸ ἐπει-
σόδιο:

Προκειμένου νὰ ὑπογράψῃ ἕνα νέο κινηματογραφικὸ συμβόλαιο, δέχθηκε τὴν συστάσει πού τὸν ἔ-
καναν καὶ ἀπεφάσισε νὰ πᾶν σ' ἕνα εἰδικὸ γιαντρί γιὰ νὰ τοῦ ἐ-
φαρμόσῃ μιὰ καινοὺργια μέθοδο κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε στὸ σαλόνι τοῦ γιαντροῦ, τὸν κυρίευσαν ἡ ἐμμονὴ ἰδέα ὅτι βρισκόταν σὲ φρενολόγο καὶ ὅχι σὲ δι-
αιτολόγο.

Ἐξάλλος, λοιπόν, ἀπὸ τὸ θυμὸ του, πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο καὶ ὅχι ἐν-
δοῦς στὸ σπίτι του κἀνόντας σὰν ἐπι-
κίνδυνος τρελλός.

Ἐκεῖ ἐξέσπασε πάλι στὴν γυναῖκα του, στὰ παιδιὰ του καὶ στοὺς γονεῖς του, τοὺς ὁποίους κατηγόρει ὅλη τὴν ὥρα ὅτι θέ-
λουν νὰ τὸν κλείσουν σὲ φρενοκομεῖο, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ νὰ μένῃ ἄνε-
ρος...

ΤΖ. ΑΝΤΑΜΣ

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλντεν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησεύλες

Τὸ Χόλλυγουντ μοίρασε τὰ «Ὅσκαρ» τοῦ στοὺς καλύτερους ἡθοποιούς καὶ σκηνοθέτες καὶ στὰ καλύτερα φιλμ τοῦ 1955. Ἡ ἐπιβράβευσις αὐτὴ ἔκανε νὰ ἐπαληθευθοῦν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ προγινώσκτικὰ, πού δημοσιεύονταν ἀπὸ καιρὸ σὲ διάφορα κινηματογρα-
φικὰ ἐντυπα καὶ τὰ ὁποία εἶχαν δημοσιεύσει στὴ στήλῃ αὐτῇ. Ἐτοί ἡ Ἀννα Μανιάνι κέρδισε τὸ «Ὅσκαρ», πού προορίζεται γιὰ τὴν καλύτερη ἡθοποιὸν χάρις στὴν ἐρ-
μηνεία της στὸ φιλμ «Στὴν ἀγέλη» (ἡ ἑρμηνεία της ἀπὸ τὸν Μπρό-
γκινιν τὸ ἀντικείμενο «Ὅσκαρ», πού προορίζεται γιὰ τὸν καλύτερο ἡθοποιὸν χάρις στὸ φιλμ «Μάρτυς».

Τὸ φιλμ «Μάρτυς» ἐκρίθη τὸ κα-
λύτερο ἀπὸ ὅλοκληρη τὴν παραγω-
γὴ τοῦ 1955 καὶ ὡς καλύτερο ξένο φιλμ βραβεύθηκε τὸ ἰταλικὸ «Ἡ ὕψιστη καὶ ὁ Σαμουράι».

Τὰ «Ὅσκαρ», πού προορίζονται γιὰ τοὺς καλύτερους δευτερευόντες ρόλους δόθηκαν στὸν Τζάκ Λε-
μον γιὰ τὴν ἐρμηνεία του στὸ φιλμ «Μίστερ Ρόμπινσον» καὶ στὴν Τζὸ Βάν Φλίτ γιὰ τὴν ἐρμηνεία της, στὸ φιλμ «Ἀνατολικὴ τῆς Ἑδέμ».

Ἡ ἔλλειψις Κέλλερ κέρδισε τὸ «Ὅσκαρ», πού δίδεται στὸν καλύτε-
ρο σόρτ (ταινία μικροῦ μήκους) καὶ ὁ Φρέντ Χάινς, μετὰ τὸ φιλμ «Ὁ κλαχόμα» τὸ «Ὅσκαρ», πού προο-
ρίζεται γιὰ τὴν καλύτερη ἡθοποιό-
ντα. Ὁ καλύτερος ντοκυμανταρ βραβεύθηκε τὸ «Ἐνταῖο» σόρτ «Ἀν-
θρώποι στὸν Ἀρκτικό».

Ἡ τελετὴ τῆς ἀνομοῦς τῶν «Ὅ-
σκαρ» ἐδῶς τὴν εὐκαιρίαν στὴν Κρένις Κέλλερ νὰ κἀν τὴν τελευταία τῆς ἐπίσημης ἐμφάνισι στὴν κινηματογραφικὴ πόλιν. Ἡ αὐτὴ κατὰ τὴν ἀποκρίσιν κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς στὸ θέατρο, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῇ πᾶν ἀπὸ τρεῖς χιλιά-
δες ἀτομα.

Στὰ στούντιο «Πίνεγουντ» τοῦ Λονδίνου, ἡ Μυρὴλ Μπόε, μιὰ ἀπὸ τῆς ἐξ ἡθοποιῶν σκηνοθέτες, πού ὑπάρχουν στὸν κόσμον, διεκδίκησε τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποτίμησιν τοῦ ὅριμα ἐ-
νὸς ἀστυνομικοῦ φιλμ. Πολλοὶ ἄν-
δρες σκηνοθέτες δὲ ζήλευσαν τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο ἐπιβάλλεται καὶ στὸ τεχνικὸ προσωπικὸ τοῦ στούντιο.

Καὶ μετὰ τὸν παραγωγὸ τοῦ φιλμ, πᾶς τὰ πάτε; τὴ ρώτησε ἕ-
νας δημοσιογράφος.

— Αὐτὸς εἶναι πιά πού δὲν τολ-
μᾷ νὰ πῇ λέξι, τοῦ ἀπάντησε ἡ κῆνιν.

Ἡ στάρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΑΝΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ

Καὶ πρόσθεσε χαμογελῶντας:

Εἶναι ὁ σύζυγός μου!... Ἡ Τζά-Τζά Γκάμπρ ἐτοιμάζεται νὰ λανσάρῃ τὴν κόρη της Φραντζέσκα, πού ἐξεδίωξε τὴν ἐπιθυμία νὰ παίζῃ στὸν κινη-
ματογράφον. «Ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη μου, ἔδωκε τὴν Τζά-Τζά καὶ τῆς δὶναι τὴν ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ νὰ γίνῃ ἀντίμα τῆς μητέρας της».

Ὁ Ρόκ Χάντσον ἀνέβηκε νὰ παίζῃ μετὰ τὴν Μαίριλιν Μονρόε στὸ φιλμ «Στάσις λεω-
φορείων». Ἡ ἀρνήσις αὐτῆς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς νέου στάρ, τοῦ Ντόν Μοῦρ-
ραϊν, μετὰ τὸν ὁποῖο τῶρα ἡ Μαί-
ριλιν γυρίζει φλογερὲς ἐρωτικὰς σκηνάς. Γνωστὸς στοὺς θεατρικὲς κύκλους τῆς Ν. Ὀρκης, ὁ Ντόν Μοῦρραϊν, παίζει γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κινηματογράφον.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ρόκ Χάν-
τσον ἐδήλωσε ὅτι εἶναι τρισευ-
χισμένη, γιὰ τὴν ἀρνήσιν τοῦ συζύγου της νὰ παίζῃ μαζί μετὰ τὴν Μαίριλιν Μονρόε στὸ φιλμ «Στάσις λεωφορείων» ὡς τὴν καλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τοῦ γι' αὐτήν. Ὁ Ρόκ ἔκανε τὴν θυσία αὐτὴ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ὑποχρεωθῇ νὰ διακοπῇ τὸν μή-
να τοῦ μελitos.

Ξέρете σὲ τί ἀποδίδει ἡ Μαί-
ριλιν Μονρόε τῆς ἀγάπης; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ σώματός της; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ στήθους της; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ ποσὶός της; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ κεφαλοῦ της; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ στόματός της; Στὸ ὁ-
γραμμὸς τοῦ ὅτι εἶναι συμπα-
θητικὸς, ἀλλὰ εἶναι γιὰ τὸν ἑαυ-
τὸν τοῦ διστυχεῖται, ἐνὸς ἀναισθη-
τοῦ, πού ἀποκρουστικὰς, ἀλλὰ προ-
σωπικῶς τὴν περνᾷ κοτσάνι!

Εἰσὶν: Ὅπως ὁ χοῖρος, πού κυλᾷ σὲ βοῦρκο... Εἰσὶν: Ὁ χοῖρος εἶναι ὑποκειμενικὰ εὐτυχής... Εἰσὶν: Νὰ τὴν βρᾷς ἐγὼ τέτοια εὐτυχία!

Εἰσὶν: Ἐσὺ, εἶπαμε! εἰ-
σαι ὁ τρίτος πού κρινεῖς. Ὁ χοῖ-
ρος ὅμως εἶναι ὁ πρῶτος, καὶ κρι-
νόντας ὑποκειμενικὰ, φερρεῖ τὴν εὐδαιμονία τοῦ σὲ βάση τῶν βου-
ρων καὶ τῶν σκουπιδιῶν, χωρὶς νὰ δῇ φράγκον γιὰ τὴν γνῶμην τοῦχοι ὁ κόσμος γι' αὐτόν...

Εἰσὶν: Εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Τί ἤθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ κι' εὐαισθησία

(Ἐκεῖνος κι' Ἐκεῖνη ἔχουν ἀ-
νοῖξει μιὰν ἀτέλειωτη συζήτησι πε-
ρὶ εὐαισθησίας.)

Εἰσὶν: Ὅποτε προτιμᾷς ἕνα ἄν-
θρωπον ἀναισθητό;

Εἰσὶν: Δὲν μετὰτάλα-
δες... Ὁ εὐαισθητός εἶναι ἀντικει-
μενικὰ προτιμώτερος; Ὁ ἀναισθη-
τός ὑποκειμενικὰ. Δηλαδή, ὁ εὐαι-
σθητός ἄνθρωπος μᾶς εἶναι συμπα-
θητικὸς, ἀλλὰ εἶναι γιὰ τὸν ἑαυ-
τὸν τοῦ διστυχεῖται, ἐνὸς ἀναισθη-
τοῦ, πού ἀποκρουστικὰς, ἀλλὰ προ-
σωπικῶς τὴν περνᾷ κοτσάνι!

Εἰσὶν: Ὅπως ὁ χοῖρος, πού κυλᾷ σὲ βοῦρκο... Εἰσὶν: Ὁ χοῖρος εἶναι ὑποκειμενικὰ εὐτυχής... Εἰσὶν: Νὰ τὴν βρᾷς ἐγὼ τέτοια εὐτυχία!

Εἰσὶν: Ἐσὺ, εἶπαμε! εἰ-
σαι ὁ τρίτος πού κρινεῖς. Ὁ χοῖ-
ρος ὅμως εἶναι ὁ πρῶτος, καὶ κρι-
νόντας ὑποκειμενικὰ, φερρεῖ τὴν εὐδαιμονία τοῦ σὲ βάση τῶν βου-
ρων καὶ τῶν σκουπιδιῶν, χωρὶς νὰ δῇ φράγκον γιὰ τὴν γνῶμην τοῦχοι ὁ κόσμος γι' αὐτόν...

Εἰσὶν: Εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Τί ἤθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

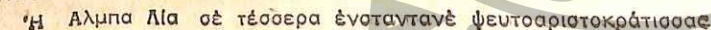
Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς ρεαλι-
στής.

Εἰσὶν: Ὅχι, ἡθελες νάμει; Ἀδιόρθωτος ποιητής, μετὰ βλέμ-
μα μου διαρκῶς στὸν οὐρανόν, ἀ-
νάμεσα σ' ἄστρα... Εἰσὶν: Ἐσὺ εἶσαι ὁμοῦς

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Να ἐνὰ χριστούργημα ὑπονομιζέταις
 ἡ "Ἀλμπτα Λία, μ' ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα, στὰ ὁποῖα
 πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ τὸ ὅτι μιλά στὴν ἐντέλεια τὴν...
 ἀργὸ πέντε γλωσσῶν, ἐτοιμάζεται τώρα νὰ ἐμφανιστῇ στὸ
 Παρίσι καὶ ν' ἀποδείξῃ τοὺς Γάλλους, ὅτι ἡ Μαρί Σαντάλ
 δὲν ἦταν κανένα πλάσμα τῆς φαντασίας τους, ἀλλ' ὅτι ἔχει
 σάρκα καὶ ὀστέα καὶ λέγεται στὴν πραγματικότητα "Ἀλμπτα
 Λία!...

26

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΟΣ Χ.: 35 χρόνων. ΚΑΙΤΗ: Γυναίκα του, 30 χρόνων. ΜΙΜΗΣ: 35 χρόνων, συνάδελφος του Ντίνου Χ. Παντρεμένος. ΝΤΟΛΥ ΠΕΡΓΑ: 30 χρόνων. Παντρεμένη.

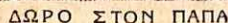
ΣΚΗΝΗ 1η

ΚΑΙΤΗ: Ἡ βροχή... Λοι-
πόν; Ποιά ἦταν αὐτὴ ποὺ
ἤθελες νὰ σοῦ περιγράψω

ΣΚΗΝΗ 4η

(Αύλαιο) Π.-ΑΝ

(Αὐλαία)

 $\Pi_1 - AN$

1880

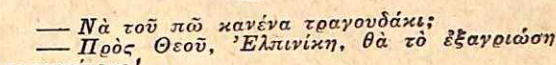

Βραχυμόνων.

Πρέπει να προσέχη κανείς στα
λογια του γιατί τα δικαστήρια
δεν άστειεύονται!...

Πρέπει να προσέχη κανείς στα
λογια του γιατί τα δικαστήρια
δεν άστειεύονται!...

μιά καλή δικαιολογία.

περισσότερο!...

— Αυτό, γιατρέ, τὸ παθαίνει ὅταν περνᾷ ἀμέσῃ σὲ δύο ὁμορφες γυναῖκες!...

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε κάπως ἀργά
ἓνας Ἀμερικανὸς φούρναρης, πού,
κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ οἴνο-
πνεύματος, πληροφορήσε, τὰ μέλη
μιάς συναναστροφῆς ὅτι εἶχε ἐρω-
τικές σχέσεις πολὺ στενές μὲ μία
δασκάλαν τῆς πόλεως, παρῖγνωσθῇ
γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς.

Ἡ δασκάλα ἔμαθε τις «ἀποκαλύψεις» τοῦ φούρναρη τὴν ἄλλη μέρα καὶ χωρὶς ἀργοπορία ἔσπευσε νὰ τὸν καταγγεῖλῃ ἐπὶ συκοφαντία. Ὁ φούρναρης τότε ἐπῆρε νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ ἀφ’ οὗ παραδέχτηκε ὅτι ὅσα εἶχε πῆ ἦταν ψέμματα, τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ, μὴ καὶ εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια σὸ μεθύσι τοῦ.

Ἡ δασκάλα, ωστόσο, ἔμεινε ἀμετάπειστη καὶ δὲν ἀπέσυρε τὴ μηχανή της. Καί, παρ' ὅλο πού στὸ δι-
καστήριον ὁ φουρνάρης ἀναγνώρισε
ὅτι ὅσα εἶχε πῆ δὲν εἶχαν καμμία
βάσι, καταδικάστηκε σὲ ὀσσοὺς
πρόσθιο καὶ ἀποζημιώσι, γιατί τὰ
λόγια του εἶχαν βλάψει τὴν ἀρετὴ
τῆς δασκάλας.

«Έξ, άλλου, ακόμα κι' όταν αποδεικνύουν τις καλές προθέσεις τους, οι έκουσιοι είτε ακούσιοι συκοφαντές τὰ βρίσκουν σκούρα από τὸ νόμο. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, μιά ἐφημερίδα τῆς Βοστώνης ἐγραφε ὅτι κάποιος Χ. Π. Χάνσον εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τὴν τροχαία, ἐπειδὴ ᾤδηλοῦσε μεθυσμένος τὸ αὐτοκίνητό του.

«Άλλ' ο δονός που είχε συλλα-
φθῇ λεγόταν Α. Π. Χ. Χάναον. Ή-
στος, στην ίδια πολιτεία ζούσε κά-
ποιος Α. Π. Χ. Χάναον, που όταν έ-
θελε την έδωσι, θέρωνε τὸν χαρα-
κτήριόμ (μεθυσμένος) υβριστικό
καὶ κατηγγεῖλε τὴν ἐμφερειὰ ἐ-
πὶ δυσφάνει, παρ' ὅλο που ἦταν
ὀλοφάνερο ὅτι ὁ συντάκτης τῆς εἰ-
δήσεως δὲν εἶχε κὰν ὑπ' ὀψι τοῦ
τὴν ὑπαρξί του.

Σε μία άλλη περίπτωση, οι αστυνομικοί συνέλαβαν μία τοξικομανή γυναίκα, που δήλωσε ότι λεγόταν Άννα Ώκλεϋ. Οι εφημερίδες δημοσίευσαν την είδηση, μαζί με την πληροφορία ότι η τοξικομανής που είχε συλληφθεί, είχε χρηματίσει παλαιότερα βοηθός του θρυλικού Μασούφφαλο Μπίλ.

[illegible]

Οι μόνοι που μπορούσαν να αντανακλασθούν, δίδοντας εναντίον τους αλλών, χωρίς τόν κίνδυνον να τους τιμωρήσει ο νόμος, είναι οι δικαστικοί, οι κυβερνητικοί υπάλληλοι, και γενικά άτομα που τα επίσημα καθήκοντά τους τα αναγκάζουν να θηρώσουν τον άνθρωπον με χαρακτηρισμούς για τους άλλους. «Αλλά ακόμη κι αυτοί δεν θεωρηθή ως γραφόμενοι κατά πού θα δοκιμάζονται ουκαρινία, παρά μόνο ἐφ' όσον επείδωνται τα επίσημα καθήκοντά τους.

[illegible]

Ένας από τους κριτικούς παιζιμο
Υόρκης είχε γράψει για το παιζιμο
του ήθοιοιού αυτού ότι ήταν το χει-
ρότερο που είχε διη στη ζωή του
και ο ήθοιοιός ζητούσε ικανοποι-
σι.
Ο δικαστής, όμως, είχε διαφο-
ρετική γνώμη.
Ο δικαστής καθώρισε με την

«Οἱ καλλιτεχνεῖς, καὶ οἱ ἀποφασί του, παρουσιάζουν τὴν ἐργασία τους στὸ κοινόν, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν κρίνουν οἱ ἄλλοι. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παραπονούνται, ὅταν τὰ σχόλια τῶν ἄλλων δὲν εἶναι εὐνοϊκά».

ΜΑΡΑΜΕΝΑ
σουλούδια

ἀντάλλαγμα — οὐτὲ καὶ ἀγάπη! Κι αὐτὸς
τὴν πήρε μὴ στοργικῇ ἀδίστοφῳ, σὺν κἀπὶ
ποῦ δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ τὴν τὸ ἀντικ
φισιολογικὰ... Ἐνιστοῖται πῶς ἡ Λουίζα,
μπαιίνοντας ὕστερα ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ
στὴν ἀγκάλια τοῦ, δὲ ζήτησε καθόλου νὰ
προβιάσῃ τὸν ἑαυτὰ τῆς. Ἔμεινε πάντα
γιά τὸ σπῆτι ἡ ἀπλὴ νοικοκυροῦλα, ἕνα
σκαλοπάτι πάνω ἀπ' τὴν κοινὴν ὑπηρετρίαν,
ποῦ συγυρίζε, μαγεύερε, καὶ περιέμενε ὑ-
πομονητικὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀφέντη τῆς. Μὲ
τὴ διαφορά πῶς γι' αὐτὴν ὁ ἀφέντης ἦταν
πολλὰ σκαλοπάτια πάρα πάνω: Ἦταν
θεός!

Τόνοιωσε αυτό από τὸ ὕφος του, ἀπὸ τὸ φέρεσίμῳ του —τῆς τὸ βροντοφώνησε ἡ γυναίκα της διαίσθησι: Ὁ Πέτρος ἀγαπᾷσε...

Ἐκείνη, μιὰ φορά, δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ἀγαπήσει... Τώρα ὅμως, κάποιον ἄλλον τοῦ ἔμαψε τὴ ζωή.

Δὲν τὴν ἐνόησαζε ἂν θὰ τὸν ἔκανε...
 ἢ μὴ τὸν τὸν εἶχε καὶ ποτὲ δικὸν τῆς...
 Μόνο ἡ καρδιά της μαστίζώθηκε ἀπὸ τὴν
 φοβερὴ ἀμφιβολία: "Ἄν τὸν ἔκανε διατυ-
 χισμένον αὐτὴ ἢ ἄλλην πού θὰ τὸν ἐπαίρει;
 "Ἄν τὸν ἔκανε νὰ υποφέρει;... Γιὰ τὴν Λουί-
 ζα, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀνθρώπος-θεός, πού τὸν
 τὰ χρωστούμε διὰ καὶ δὲν μᾶς χρωστᾷ
 τίποτε... Γιὰ τὴν ἀλλήν ὁμοῦ;... Τὴν και-
 νούργια;... Τὴν ἀγνώστη;...

— Τον αγαπάτε;... Πέστε μου... Για μένα αυτός ο άνθρωπος είναι τόσο ακριβός, που, άρκει να θέσω πώς είναι ελπιχιόμενος, για ναμαι κι' εγώ... Η λατρεία μου γι' αυτόν θα μου επιβάλει να χαθώ χαρούμενη αν χρειαστεί, όπως θα με κάνει να εκδιχτηθώ σκληρά η ιδέα της δικής του δυστυχίας, έφ' αλήθιας μιας άλλης!...

Τον αγαπούσε κι' η άλλη. Με τον ή-
συχο και μικροαστικό τρόπο που αγα-
πούν οι γυναίκες, όταν στην άκρη του έρω-
τικού δρόμου δεν ανοίγεται η πόρτα του
Ληξιαρχείου. Δεν βρήκε ώστόσο ν' άπαν-
τήση πολλά πρόσημα στη Λουίζα.

... Ἀπλᾶ, χωρίς σπαράκτικους ὑστερήσιμους καὶ μελοδραματικές σκηνές, ἀνοίξε μιὰ μέρα τὴν πόρτα καὶ ξαναβγῇκε στὸ δρόμο, ἀφίνοντας τὸν ἀγαπημένο της ἐλεύθερο...

Στὸ χέρι της κρατάει ἕνα παινέρι μὲ λίγα σκουπίδια σὲ φόρμα μαραιμένων λουλουδιῶν.

Κάτω από τη μαρκίζα, μέσ' στη βροχή,
 δυο μάτια λάμπουνε.
 Ίσως από τὰ δόκρυα, ίσως από εὐτυ-
 χία...

FOR TRADE...

— Μή γίνεσαι τοιγκούνσι! Είναι
τὸ γκαρσόνι, ὁ βοηθός, ὁ μικρός, ἡ
γυναίκα τῆς γκαρνταρόμπας καὶ ὁ
θυρωρὸς πού σου ἀνοίγει τὴν πόρτα
τοῦ ταξί...
(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Μὴ γίνεσαι ταυχεύτης! Εἶναι
τὸ γκαρσόνι, ὁ βοηθός, ὁ μικρός, ἡ
γυναίκα τῆς γκαρνταρέλλας καὶ ὁ
δουρὸς σου σοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα
τοῦ ταί!... (Τοῦ Α. Θεοφάνους)

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΌΤΑΝ ο Μωρίς γύρισε από τον πόλεμο, η αγαπημένη του γυναίκα Άνριετ τον υποδέχτηκε στον σταθμό κρατώντας από το χέρι ένα χαριτωμένο μικρούλη.

Ο Μωρίς νόμισε στην αρχή, πώς θάταν το παιδάκι καμμιάς φίλης της και δεν έδωσε σημασία.

Αλλά στο σπίτι τους, που έφτασαν ύστερα από λίγο, η Άνριετ του είπε:

— Ο Ζάκ θα σ' έχη μπαμπά του. Είναι ένα παιδάκι, που μάς τ'όστειλε ο Θεός και θα μείνη μαζί μας σαν γιός μας.

Ο Μωρίς ζήτησε από την Άνριετ να του δώσει περισσότερες εξηγήσεις, αλλά εκείνη, με γλυκό χαμόγελο, απόφευγε να του πη περισσότερα.

Μά τί συνέβαινε, λοιπόν; Τό πιδ φυσικό, για τον Μωρίς, ήταν να υποθέσει, πώς το παιδάκι εκείνο ήταν κάποιου άλλου, πώς-η Άνριετ δεν του είχε μείνει πιστή στο μακροχρόνιο διάστημα της απουσίας του.

Αλλά μιά τέτοια σκέψη δεν μπορούσε να ναι καθόλου σωστή. Τα μάτια της Άνριετ είχαν μιά τόσο ήρεμη κι' αγνή λάμψη, καθώς κυτούσαν τον αγαπημένο της άντρα.

Όχι, η Άνριετ δεν είχε προδώσει την αγάπη τους. Ήταν πάντα, γι' αυτόν, η γυναίκα που άξιζε την πιο μεγάλη αγάπη, την πιο βαθειά εκτίμησι. Κάτι άλλο υπήρχε στην ιστορία του μικρού Ζάκ. Αλλά τί; Ο Μωρίς δεν μπορούσε να το υποθέσει.

Ένα βράδυ, ο Μωρίς βρισκόταν στο σπίτι με τον μικρό Ζάκ και περίμενε την Άνριετ να γυρίση από μιά επίσκεψι σε κάποια φίλη της. Ο Ζάκ, νύσταξε και πήγε στο κρεβάτι του. Ο Μωρίς ξέντυσε τον μικρό, για να τον βάλη να κοιμηθῇ και ξαφνικά παρετήρησε κάτι, που τον άναστατώσε.

Στο στήθος του παιδιού, στη μέση του στέρνου, είδε εκείνη τη ρόδινη κηλίδα, σέ σχήμα μικρής καρδιάς, που θυμόταν πολύ καλά σέ κάποιο άλλο στήθος.

Ο νους του πήγε λίγα χρόνια πίσω, σέ μιά γυναίκα, που είχε συναντήσει στο Παρίσι.

Ήταν ένος στην πρωτεύουσα, όπου βρέθηκε λίγο πριν από την είσοδο των Γερμανών με τη μονάδα του. Εκεί είχε γνωρίσει τη Λουίζα, μιά χαριτωμένη ξανθούλα, που δούλευε σαν ταμίας

Τώρα ο Μωρίς μπορούσε να θυμηθῇ τη Λουίζα, παρατηρώντας το προσωπάκι του μικρού, που είχε άποκοιμηθῇ. Η άνασχημένη μυτίτσα του, τὰ βλέφαρά του, τὰ ξανθά μαλλάκια του ήταν εκείνης.

Αλλά ἡ Άνριετ; Από ποιους μυστηριώδεις δρόμους είχε φτάσει στην Άνριετ το παιδάκι εκείνο;

Καθώς τὰ σκεφτόταν αὐτὰ ο Μωρίς, ἡ Άνριετ μπήκε στη τραπεζαρία και μὴ βλέποντάς τον φώναξε:

— Μωρίς! Εκείνος δὲν ἀποκρίθηκε, δὲν κινήθηκε καθόλου. Αἰσθανόντας τὸν αὐτὸ του ἀπέραντα ἔνοχο ἀπέναντι τῆς ἀγαπημένης του Άνριετ, πού ἡ καρδιά του τῆς ἀνῆκε πάντα.

Τί νὰ τῆς ἔλεγε, τώρα πού εἶχε ἀνακαλύψει πὼς ὁ Ζάκ ἦταν τὸ παιδί του ἀπὸ μιά ἄλλη; Πὼς νὰ τῆς ἔπειθε, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πάντα τὸ ἴδιο βαθειά, τὸ ἴδιο ἀπόλυτα; Τοῦ φαίνονταν, ἐκείνη τῇ στιγμῇ, πὼς δὲν θάχε τὸ θάρρος οὔτε νὰ σηκώσει τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ἡ Άνριετ φάνηκε στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ βλέποντάς τον τοῦ εἶπε:

— Γιατί δὲν ἀπαντᾷς. Μωρίς; Μά, Θεέ μου, τί ἔχεις; Εἶσαι χλωμός. Σοῦ συνέθηκε τίποτα; Τώρα ἦταν κοντά του, εἶχε βάλει τὸ χέρι της στὸν ὦμο του κι' εἶχε φέρεи τὸ πρόσωπό της μπροστὰ στὸ δικό του.

Τότε ἐκείνος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε. Ἡ Άνριετ διάβασε στὸ βλέμμα του τὸ πᾶν. Κατάλαβε μονομιάς.

— Συγχώρησέ με, Άνριετ, τῆς εἶπε ὁ Μωρίς ψιθυριστά, πνιγμένα. Σ' ἀγαπᾶ. Σ' ἀγαποῦσα πάντα...

— Τὸ ξέρω, Μωρίς, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡρεμα, μὲ φωνὴ ἀπαλὴ σὰν χᾶδι, ἡ Άνριετ. Θὰ σοῦ πῶ τώρα, μιά καὶ κατάλαβες, τί ἔγινε ἀκριβῶς.

Τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πέρασαν στὴν τραπεζαρία.

— Ήταν ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, ἄρχισε ἡ Άνριετ. Ήταν βράδυ. Καθόμουν ἐδῶ μόνη καὶ κεντοῦσα, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ξεκρέμασα τὸ ἀκουστικό καὶ μιά φωνή, κάπως δισταχτικὴ καὶ σοβαρὴ μὲ ρώτησε: «Εἶναι ἐκεῖ, παρακαλῶ, ὁ κ. Μωρίς Ρενιέ;» Δὲν ἀπάντησα ἀμέσως. Μά ἡ φωνὴ ἐπέμεινε: «Παρακαλῶ, εἰναι ἐπείγουσα

Ο Μωρίς έσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄφησε τὸν αὐτὸ του νὰ κλάψῃ μὲ λυγμούς!

γι' αὐτὴ καὶ γιὰ σένα. Ὑστερα πρόσθεσε: «Ο Μωρίς δὲν μ' ἀγαποῦσε. Ἀγαποῦσε σὰς, πιστέψτε με. Τόχα ὑποπτευθῇ, πὼς ὑπάρχα- τε στὴ μέση, πὼς ἡ καρδιά του δὲν μοῦ ἀνῆκε. Θάμενα μόνη μου, μὲ τὸ παιδί μου, ἂν δὲν ἔν- νοιῶθα τὸν θάνατο νὰ πλησιάζῃ. Σκέφτηκα, πὼς ὁ Ζάκ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ μόνος. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Σὲ λίγο θὰ πεθάνω. Σὰς ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί μου... τὸ παιδί τοῦ Μωρίς... τὸ παιδί σου, κυρία.

Ἡ φωνὴ της εἶχε γίνει τώρα ρόγχος, μόλις ξεχώριζα πιά τὰ λόγια της κι' ἀναγκάστηκα νὰ σκύψω πάνω ἀπὸ τὸ στόμα της γιὰ ν' ἀκούω τί μούλεγε.

εἶναι στὰ τελευταῖα της, ἀλλὰ ἔχει τις αἰσθη- σεις της. Πρέπει νὰ σὰς μιλήσῃ γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό.

Ἡ Λουίζα! Ποιὰ Λουίζα; Ἡ ταραχὴ μου ἔ- γινε μεγαλύτερη. Τὰ εἶχα κυριολεκτικὰ χαμένα. Ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα, πηγαίνοντας μπροστὰ, μὲ ὡδήγησε σ' ἓνα δωμάτιο, ὅπου εἶδα στὸ κρε- βάτι, πάνω στ' ἄσπρο μαξιλάρι, τὸ χλωμό πρό- σωπο μιάς νεαρῆς γυναίκας, μὲ κατάξανθα μαλλιά.

Ἐγύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι της κατὰ τὸ μέ- ρος μου. «Πλησιάστε», μοῦ εἶπε μὲ μισοπνι- γμένη φωνή. Πλησιάσα. Ἐτρεμα δλόκληρη. Μεί- ναμε μόνες. Ἡ Λουίζα μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα

ἀνάγκη. Τὸν κ. Μωρίς Ρενιέ...». Ἀπάντησα, πὼς ἔλειπες καὶ πὼς ἤμουν ἡ γυναίκα του. Ἀκολου- ῶντας ἓνα δυὸ λεπτὰ σιωπῆς. Φαίνονταν, πὼς ὁ συνομιλητής μου συμβουλευόταν κάποιον ἄλλον.

Ἡ Λουίζα ὅμως ἔλεγε: «Τὸ ἴδιο εἶναι... Σὰς ὕστερα ἡ φωνὴ ξανάπε: «Εἶναι ἀνάγκη».

Καὶ μούδωσε μιά διευθύνσι. Βρισκόμουν σέ μεγάλη «ἤλθα ἐκεῖ ἀμέσως. Βρισκόμουν σέ μεγάλη ψυχικὴ ταραχὴ. Οἱ πιο τρελλές, οἱ πιο ἀνησυχ- τικὲς σκέψεις στριφογύριζαν στὸ μυαλό μου.

Ἡ Λουίζα ἔλεγε: «Σεῖς ἐστε ἡ κυρία Ρενιέ;» μὲ ρώτησέ. «Ναί», τῆς εἶπα. «Ελάτε μέσα», συνέχισε. Ἡ Λουίζα

τῆς εἶπα νᾶναι ἡσυχ. Πὼς θὰ γινόνταν καλά, πὼς θὰ γύριζε μὲ τὸν Ζάκ στὸ Παρίσι... Πέθανε τὴν ἄλλη μέρα.

Ο Μωρίς ἄκουε τὴν Άνριετ μὲ βουρκαμένα μάτια. Δὲν ἤξερε γιατί τοῦ εἶχαν ἔρθει τὰ δά- κρυα, γιατί ἡ καρδιά του γινόταν κομμάτια. Γιὰ τὴ φτωχὴ Λουίζα ἡ γιὰ τὴν ὑπέροχη, τὴ γλυκειὰ του Άνριετ, πού εἶχε σταθῇ μιά ἀνώ- γλυκειά του Άνριετ, πού εἶχε ἀπαιτήσει τὴν ἱστορία;

Ο Μωρίς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄφησε τὸν αὐτὸ του νὰ κλάψῃ μὲ λυγμούς, ἐνῶ ἡ γυναίκα του τοῦ χάιδευε τὰ μαλλιά, χωρίς νὰ μιλά πιά.

ANNA LOPIE

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

σ' ἓνα νυκτερινὸ κέντρο.

Τις λίγες μέρες, πού ὁ Μωρίς ἔκανε στὸ Πα- ρίσι, εἶχε συνδεθῇ μαζί της, χωρὶς νὰ δώσει ση- μασία. Γι' αὐτόν, ἦταν μιά περιπέτεια, ἀπὸ κεί- νες πού ξεχνιοῦνται γρήγορα. Ἡ Λουίζα ὅμως ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ πήρε στὰ σοβαρά τὴν ὑπόσχεσί του, πὼς μετὰ τὸν πόλε- μο θὰ ξανασυναντιόντουσαν γιὰ νὰ παντρευτοῦν. Τῆς εἶχε πῆ πὼς θὰ γύριζε νὰ τὴν πάρῃ καὶ θὰ τὴν ἔφερε στὴ μικρὴ πόλι, ὅπου κατοικοῦσε.

Ο Ζάκ ἦταν τὸ παιδί του. Τὸ παιδί του ἀπὸ τὴν μικρὴ Λουίζα, πού εἶχε στὸ στήθος της, στὴ μέση τοῦ στέρνου, ἐκείνη τὴ ρόδινη κηλίδα, σέ σχήμα καρδιάς.

ΠΟΤΕ μου δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη: Είχα κλείσει τα δεκαοχτώ χρόνια μου, είχα γονείς που με λάτρευαν, περνούσα τις διακοπές μου κοντά στη θάλασσα και ήμουν έρωτευμένη. Τί άλλο μπορούσα να ποθήσω απ' τη ζωή;

Διασκεδάσα με τις φίλες μου στην πλάζ και πρό πάντων με τον Ζαν-Πιέρ, που όλοι τον φώναζαν χαϊδευτικά Πιερρό. Ήταν ο πιο συμπαθητικός νέος, ο πιο πλούσιος απ' όλους, με δικό του αυτοκίνητο, πάντα κομψά ντυμένος, ευθυμικός, πνευματώδης, γενναίωδης, πρώτος στο κολύμπι, στο τένις, στο χορό! Και το πιο σημαντικό απ' όλα: Ήταν έρωτευμένος τρελλά μαζί μου.

Τράχαμε μαζί σε απόκριες γυναικείες κι' ενώ μ' αγκάλιαζε και με φιλούσε, μου είπε μια ημέρα που ήμασταν ξαπλωμένοι στην άμμουδιά:

— Τό ξέρεις, Κολέτ, πώς είσαι πολύ όμορφη και πώς σ' αγαπώ; Έσο' δε μοιάζεις με τις άλλες! Είσαι ακριβώς ο τύπος που όνειρεύομαι να παντρευτώ.

— Αλήθεια, Πιερρό; Μ' αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

— Σέ λατρεύω!...

Τράχαμε σαν μικρά παιδιά στην πλάζ, παίζαμε κυνηγητό, βουτούσαμε στη θάλασσα. Έπειτα, κάποια μέρα, ήρθε εκείνη.

Καθόμουν στην άμμο, με τα μάτια κλειστά και τη σκέψη μου στον Πιερρό, που τον περίμενα, όπως κάθε πρωί, να μου κρατήσει συντροφιά. Αντί νάρθη όμως ο αγαπημένος μου, ήρθε η Μαντελέν, η φίλη μου. Αφού με καλημέρισε, μου είπε:

— Ταμάσες τα νέα; Έφτασε ένα πολυτελές αυτοκίνητο, πιο όμορφο από εκείνο του Πιερρό, με μία γυναίκα τόσο όμορφη, τόσο γοητευτική, που μοιάζει σαν θεά! Έχει κάτι βαλίτσες, ένα φόρεμα, ένα παλτό, μια τσάντα, μούρλια, σου λέω!...

— Θάνατι γυναίκα κανενός εκατομμυριούχου, είπα αδιάφορα.

— Δεν ξέρω, μπορεί... Πάντως ήρθε εδώ μόνη. Και, ξέρεις, κάτι; Ήταν κι' ο Πιερρό εκεί, όταν έφτασε. Αυτός τη βοήθησε να κατέβη απ' τ' αυτοκίνητο, της πήρε τη μία βαλίτσα και τη συνόδεψε στο ξενοδοχείο...

— Ίσως να είναι καμιά φίλη της μητέρας του.

— Νάτοι, νάτοι, έρχονται!... ψιθύρισε η Μαντελέν.

Πραγματικά, έρχονταν στην πλάζ. Εκείνη ήταν μελαχροινή, ωραίατατη. Ο Πιερρό, κρατούσε δυο φορητά σκαμνιά. Ένοιασα, καθώς την είδα, μια παράξενη συγκίνηση. Τί μου θύμιζε το πρόσωπό της;

— Αυτή είναι ή... θεά; Είπα στη Μαντελέν. Μα αυτή, παιδί μου, είναι σαραντάρα!...

Έμαθα αργότερα, απ' τις φλυαρίες του ξενοδόχου, πώς η άγνωστη ήταν στ' αλήθεια σαράντα χρόνων, μα το μακιγιάζ και η όμορφη της έκρυβαν τουλάχιστον δέκα χρόνια. Ο Πιερρό, σκέφτηκε, θα τη βαρέθη μέσα σε μία βδομάδα. Μα οι φίλες μου με συμπονούσαν και προσπαθούσαν να με παρηγορήσουν, βλέποντας πόσο τώρα ο αγαπημένος μου μου φερόταν αδιάφορα.

Ήταν κάτι το τρομερό και δεν είχα κανένα όπλο για να πολεμήσω μ' αυτή την άγνωστη, που τη θεωρούσα πια σαν την πιο άσπονδη έχθρά μου! Αυτή η γυναίκα, ήταν χήρα από χρόνια, έφερε μόνιμη, ταξίδευε, είχε ερωτικές περιπέτειες κι' έβγαζαν πώς ήταν άλλοτε φιλένδα ενός πρίγκιπα, ενός διάσημου ηθοποιού κι' εγώ δεν ξέρα τίνας άλλου... Ήταν εμπειρία, δυναμική κι' εγώ νέα, άπειρη και ρομαντική... Έτσι ήμουν σχεδόν σίγουρη πώς ο Πιερρό με είχε εγκαταλείψει οριστικά.

Εν' άπαγμα, που βοσκόμουν μόνη στην πλάζ, ήρθε η Μαντελέν και μου είπε:

— Έμαθες τα νέα, Κολέτ; Ο Πιερρό

Η ΑΙΝΟΥΤΗ αντιζημία

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

είπα στη μητέρα μου πώς θα πήγαινα στο κομμάτι μου. Σαν κλέφτρα, λοιπόν, πατώντας στις μύτες των ποδιών μου, πέσασα το διάδρομο του ξενοδοχείου και σε λίγο χτύπησα την πόρτα της έχθρας μου, της αντίζημιάς μου.

— Έμπρός! ακούστηκε από μέσα μία γλυκεία φωνή. Άνοιξα δειλά και μπήκα στην κρύμα της.

Καθόταν μπροστά στον καθρέφτη της και χτένιζε τα πλούσια μαλλιά της, που λίγες λευκές τρίχες τ' ασημένιων. Ήταν αλήθεια, πολύ ωραία, μ' όλα τα χρόνια της. Το πρόσωπό της δίχως ρυτίδες, έλαμπε και το δέρμα της ήταν απαλό, βελούδινο.

— Θέλετε να μου μιλήσετε; με ρώτησε γλυκά.

— Εγώ... ψέλλισα, είμαι ή αρροβανιαστική του Πιερρό...

— Αλήθεια; Τότε έπρεπε να μου πη πώς έχει μία τόσο χαρι-

τωμένη μητριά!...

Βρήκα τότε τη δύναμη να προσβήσω με σκληρότητα:

— Δεν θέλω ο Πιερρό να... παντρευτεί μίαν άλλη!

— Πώς σε λένε, με ρώτησε χαμογελώντας.

— Κολέτ...

— Είσαι πολύ έρωτευμένη με τον Πιερρό;...

— Ό! πάρα πολύ, κυρία, είναι η πρώτη μου αγάπη!

— Καταλαβαίνω... Εγώ, βλέπεις, δεν είμαι πια δεκαοχτώ χρό-

νων, ζω μόνη, έχω τόσα πολλά που πρέπει να τα ξεχάσω. Γι' αυτό θέλω κάποιον κοντά μου, να μου δείχνει λίγη στοργή...

— Μα... θα παντρευτήτε;

— Δεν ξέρω... Ίσως...

Σηκώθηκα να φύγω, ανίστατη. Μα καθώς προχώρησα, είδα πάνω σ' ένα τραπέζι μία κορινθιασμένη φωτογραφία. Ήταν όμοια μ' εκείνη που είχα φυλάξει στο δωμάτιό μου. Ήταν όμοια μ' εκείνη που είχα φυλάξει στο δωμάτιό μου. Ήταν όμοια μ' εκείνη που είχα φυλάξει στο δωμάτιό μου.

— Αλήθεια, πώς μπορούσε να καταλάβει ότι η ωραία μη-

τέρα της Σύνδια είχε θυσιάσει κι' είχε αφήσει γι' αμένα τον αγαπημένο μου Πιερρό;...

— Φτάνει! φώναξε. Μη μιλάς έτσι γι' αυτήν!

— Τί έπαθες, τρελλαθήκες; Αφού ήταν η χειρότερη

έχθρά σου!...

— Όχι, ψιθύρισε, ήταν μια αξιοθαύμαστη γυναίκα!...

— Δεν καταλαβαίνω, Κολέτ...

— Ούτε θα καταλάβεις, Μαντελέν... της απάντησα.

Κι' αλήθεια, πώς μπορούσε να καταλάβει ότι η ωραία μη-

τέρα της Σύνδια είχε θυσιάσει κι' είχε αφήσει γι' αμένα τον αγαπημένο μου Πιερρό;...

ΣΑΡΑ BANNIE

— Τό ξέρεις, Κολέτ, πώς είσαι πολύ όμορφη και πώς σ' αγαπώ. μου είπε μια ημέρα ο Πιερρό.

Η εξωμήτριάς

ΚΥΗΣΙΣ

Μία επείγουσα έγκληση θα σώσει τη ζωή σας

Κανονικά, το γονιμοποιημένο ωάριο προσκολλάται στον βλεννογόνο της μήτρας, που είναι προετοιμασμένος για να το δεχθεί. Η εγκυμοσύνη εξελίσσεται ήπια και τελώνει φυσιολογικά.

Κάποτε όμως, το ωάριο δεν κατορθώνει να φτάσει ως τη μήτρα. Μένει κάπου κοντά στο μέρος όπου γονιμοποιήθηκε, δηλαδή στη σάλπιγγα. Αποτόσο αρχίζει να σχηματίζεται έμβρυο. Έχουμε τότε μία ανώμαλη κύηση μέσα στη σάλπιγγα, που δι-αρκεί μερικές μέρες να είναι φταγμένης γι' αυτό το σκοπό. Έχουν ταυτώματα λεπτά κι' ο βλεννογόνος τους είναι ακατάλληλος για να εξασφαλίσει την συντήρησή και την ανάπτυξη του γονιμοποιημένου ωαρίου.

Η ανώμαλη αυτή κατάσταση δεν μπορεί λοιπόν να διαρκέσει πολύ. Κι' η σάλπιγγα διασχίζει το μικρό έμβρυο, είτε προς το εξωτερικό μέρος, προς την κοιλιά, είτε προς τα έξω.

Δυστυχώς, συμβαίνει πολλές φορές να διασταλθεί υπερβολικά, απ' την αύξηση του εμβρύου στο εσωτερικό της, και να διαρραγεί στο τέλος. Τότε αιμοφόρα αγγεία της σπάζονται, και προκαλείται εσωτερική αιμορραγία, που είναι συχνά σφοδρή. Η κοιλιά γεμίζει με αίμα και η γυναίκα πεθαίνει. Δεν δεν αποκαταστήσει τα πράγματα εγκαίρως μία επείγουσα χειρουργική επέμβαση.

Άλλοτε πάλι, το ωάριο γονιμοποιείται μέσα στην ωοθήκη, χωρίς να ξεκολλήσει τελείως απ' αυτήν.

Πρόκειται για μία άλλη μορφή ανώμαλης εγκυμοσύνης, που καταλήγει κι' αυτή σε εσωτερική αιμορραγία.

Τέλος, σε σπάνιες περιπτώσεις, η κύηση μπορεί να εξελιχθεί στο εσωτερικό της κοιλιάς και έξω από τα γεννητικά όργανα. Διακρίνεται τότε ένωρις, και το μικρό έμβρυο μένει μέσα στην κοιλιά, όπου ασβεστοποιείται και σκληρύνεται, ή απορροφάται σιγά-σιγά.

Κάποτε όμως, μπορεί και να συνεχισθεί αυτή η μορφή της εγκυμοσύνης σχεδόν ως το τέλος της, και τότε χρειάζεται έγκληση για να βγεί το παιδί.

Η εγκυμοσύνη μέσα στις σάλπιγγες, στις ωοθήκες ή στο εσωτερικό της κοιλιάς — έξω δηλαδή πάντως από τη μήτρα — έχει πάρι τη γενική ονομασία «εξωμήτριάς κύησης».

Η εσωτερική αιμορραγία που προκαλείται από τη διάρρηξη της σάλπιγγας ή της ωοθήκης, δεν σταματάει συνήθως. Η κοιλιά γεμίζει αίμα, χρειάζεται δε αμέσως έγκληση.

Κάποτε ωστόσο, μπορεί να ελαττωθεί και να σταματήσει η αιμορραγία. Δημιουργείται τότε μία συγκεντρωμένη αιμάτωση πίσω από τη μήτρα, η λεγόμενη «αιματοκύλη». Μπορεί όμως και να ξαναρχιστεί η αιμορραγία, και τότε οι συνέπειες είναι καταστροφικές.

Τα συμπτώματα μιας εξωμήτριάς κύησης δεν είναι πολύ έντονα.

Η γυναίκα παρουσιάζει συνήθως καθυστέρηση της έμμηνης ρύσεως επί μερικές μέρες, κι' άλλοτε ανωμαλίες στην ποσότητα του αίματος — που είναι είτε πολύ λίγη είτε υπερβολική. Η ή έμμηνη ρύση παρατείνεται επί πολλές ημέρες, ως επί το πλείστον δέ, το αίμα αυτό είναι πολύ ακρόο, σχεδόν μαύρο.

Εξ άλλου, η πάσχουσα παραπονείται κάποτε για πόνους στο υπογάστριο, στα νεφρά ή στους μηρούς.

Συχνά έχει λιγγυγούς και άορστες κακώσεις.

Γενικά, όταν παρατηρήσετε: 1) καθυστέρηση των εμμήνων, ακολουθούμενη από παρατεταμένη — έστω και μικρή — αιμορραγία, 2) έμμηνο ρύση ανώμαλου διακρίσεως ή με διακοπές, 3) πόνους στην κοιλιά,

στά νεφρά ή στους μηρούς, 4) λιγγυγούς και κακοδιαθέσεις, πρέπει να συμβουλευθείτε αμέσως το γιατρό σας. Σε περίπτωση δέ που πρόκειται περί εξωμήτριάς κύησης, μία άπλη έγκληση θα σας απαλλάξει απ' αυτήν, πριν συμβεί ή τόσο επικίνδυνη διάρρηξη της σάλπιγγας ή της ωοθήκης.

Ο χειρουργός θ' αφήσει στη θέση τους τις ωοθήκες, αν τις βρή φυσιολογικές, κι' έτσι θα μπορείτε αργότερα να μείνετε κανονικά έγκυες.

Η διάρρηξη εκδηλώνεται γενικά με ισχυρούς, άφρητους πόνους στην κοιλιά (δί-ως στο κάτω μέρος της — που ακολουθούνται συχνά από λιποθυμία).

Είναι ένας αληθινός κραυγός που χτυπάει τη γυναίκα, ενώ ασχολείται με τις συνθηματικές δουλειές της. Πέφτει τότε στο κρεβάτι. Γρήγορα παγώνουν τα μέλη της, ο σφυγμός της γίνεται πολύ γρήγορος κι' έχει βουητά στ' αυτιά.

Μεσοδιαούν κάποτε περίοδοι άπατηλης βελτιώσεως έπειτα απ' τις όποιες ή κατά-στασι ξανα χειροτερεύει.

Τα χείλη και το εσωτερικό των βλεφάρων γαίνουν με χρώμα τους. Ο σφυγμός είναι ταχύτατος και ανεπαίσθητος, από ελλειψη αρκετού αίματος.

Πρέπει τότε να υποβληθεί αμέσως η πάσχουσα σε χειρουργική επέμβαση, για να σωθεί ή ζωή της.

Ο γιατρός σταματάει την εσωτερική αιμορραγία με δυο αιμοστατικές λαβίδες κι' έπειτα αφαιρεί την κατεστραμμένη σάλπιγγα.

Η έγκληση δεν διαρκεί, παρά μόνο μερικά λεπτά της ώρας. Αν γίνη δέ έγκληση, σώζεται ή πάσχουσα.

Μπορεί να χρειασθεί κατόπιν μετάγγιση αίματος. Πάντως, ή πάσχουσα συνεχίζεται γρήγορα και μπορεί αργότερα να γίνη μητέρα.

Κάποτε, οι πόνοι από τη διάρρηξη είναι όχι τόσο δυνατοί και δεν ακολουθούνται από λιποθυμία. Ο κίνδυνος όμως είναι και πάλι σοβαρότατος, γιατί δεν μπορεί να άρχισή άποσώδηποτε ή εσωτερική αιμορραγία.

Οσάκις παρουσιάζονται οι πόνοι και κα-ταρραγία, πόνουν οι δυνατόι πόνοι και κα-λυτερεύει ή γενική κατάσταση. Η κοιλιά λιγότερο ή γενικά επώδυνη, συνεχίζονται οι α-νώμαλες αμέσως και υπάρχει πάντα ο κίνδυ-νος της ύποτροπής της εσωτερικής αιμο-ρραγίας, με κραυγαώδεις συνέπειες. Η έ-γκληση θά είναι τότε κάπως δυσκολότερη, γιατί μπορεί να έχουν σχηματισθεί στο με-ταξύ συμφύσεις.

Η λογική λοιπόν επιβάλλει να μη χά-νετε ποτέ καιρό, σε περιπτώσει εξωμήτριάς κύησης είτε στη σάλπιγγα είτε στην ω-οθήκη.

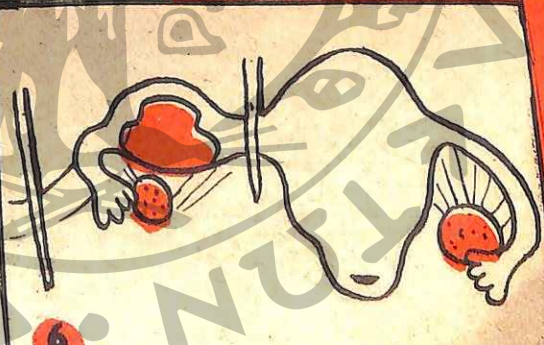
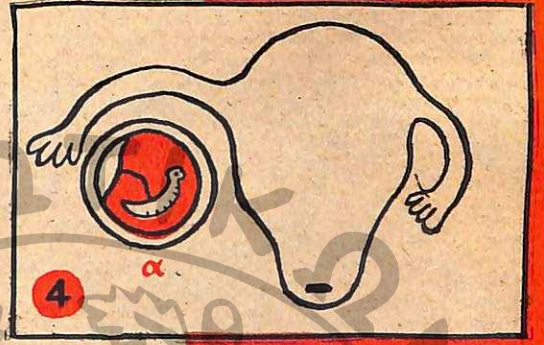
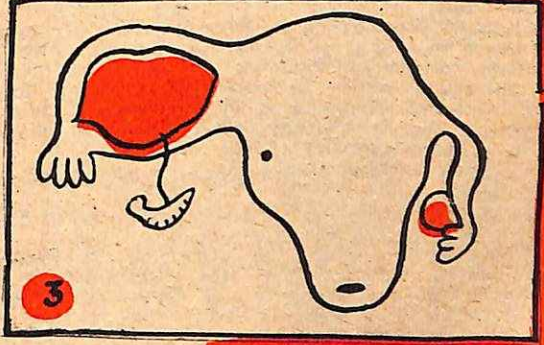
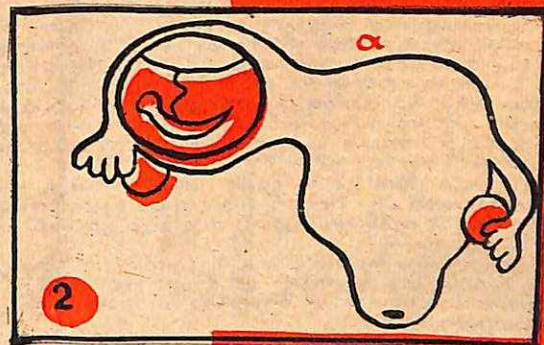
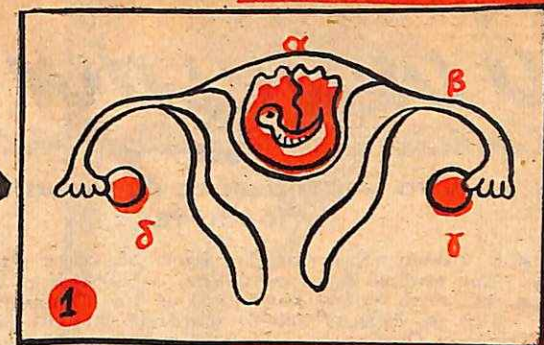
Όπως είπαμε και στην αρχή, ή εξω-μήτριάς κύηση στο εσωτερικό της κοιλιάς είναι σπάνια. Το έμβρυο απορροφάται άς είναι αμέσως συνεχίζει την εξέ-συνήθως. Κάποτε όμως συνεχίζει την εξέ-λιξη του επί μερικές βδομάδες, και σφε-ρα πεθαίνει και ασβεστοποιείται.

Έτσι, οι χειρουργοί βρίσκουν κάποτε, στο διάστημα μιας έγκλησεως στην κοι-λιά, ένα μικρό και σκληρό ογκο, προσκο-λλημένο στο περιτόναιο, στη σκληροειδή μεμβράνη ή κάπου άλλο.

Είναι τα λεγόμενα «λιποπαίδια», για τα οποία έχουμε γράψει λεπτομερώς σε προη-πούς τεύχος μας.

Σ' εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις ή κύηση αυτή μπορεί να συνεχισθεί και να πλησιάσει στο τέλος της. Η μόνη σωτη-ρία για το παιδί και για τη μητέρα είναι τότε ή έγκληση.

Όσο για τα αίτια της εξωμήτριάς κύη-σεως, μπορεί να είναι πολλά. Το συνηθέ-στερο όμως είναι μία λανθάνουσα μόλυν-σις των οργάνων του φύλου.

1) Φυσιολογική κύηση. α) Ώάριον γονιμοποιηθέν, β) σάλπιγγα, γ) ωοθήκη, δ) μήτρα. 2) Κύηση μέσα στην σάλπιγγα. α) Ώάριον γονιμοποιηθέν, β) σάλπιγγα, γ) ωοθήκη, δ) μήτρα. 3) Διάρρηξη της σάλπιγγας, κατόπιν κύησης. α) Ώάριον γονιμοποιηθέν, β) σάλπιγγα, γ) ωοθήκη, δ) μήτρα. 4) Κύηση στο εσωτερικό της κοιλιάς. α) Ώάριον γονιμοποιηθέν, β) σάλπιγγα, γ) ωοθήκη, δ) μήτρα. 5) Κύηση στο εσωτερικό της κοιλιάς. α) Ώάριον γονιμοποιηθέν, β) σάλπιγγα, γ) ωοθήκη, δ) μήτρα. 6) Χειρουργική επέμβαση μετά την διάρρηξη της σάλπιγγας και οι τομείς δένονται στερεά.

Πάνω σ' ένα φοβερό καυγά τους,
είχε πνίξει την Έλεν...

Το βπαθί του κουρβάρου

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ κόκκινα πανιά των πλοίων διαγράφονταν μπροστά στο ούρανο. Τάχαν δη αμέσως απ' το σπίτι του Σόρνεου, του άρχηγού του χωριού. Κι' οι γυναίκες άρχισαν τους θρήνους, ενώ οι άντρες τρέξαν να άχρωθούμε στο γερό σπίτι του άρχηγού.

Με το λυώσιμο των πάγων, έφτανε το τρομερό πλοίο του 'Ολάφ, του Βίκινγκς πολέμιση, που είχε φέρε τα κόκκινα πανιά του ως τις μακρινές άκτες του νότου, συντρίβοντας κάθε αντίστασι. Νωρίς τ' άπόμεμα, άραξε στο λιμάνι. 'Απ' το κατάστρωμα, οι κουρσάροι κύτταζαν το χωριό, που βά κυριεύανε σε λίγο.

Μιά ομάδα από γέρους άσπλους, με ψηλούς και περήφανους βγήκε ξαφνικά απ' το σπίτι του άρχηγού και προχώρησε προς το πλοίο. Τους είδε ο 'Ολάφ, κι' αποβιάστηκε στη στεριά, μαζί με μερικούς άντρες του. 'Ηταν πανύψηλος, δυνατός, άτρωτος.

— Μην πειράξης το χωριό μας, 'Ολάφ... τού έπτε μ' άξιοπρέπεια ο άρχηγός. Έχουμε το ίδιο αίμα με σένα... 'Επίδωλες τη δύναμι σου σε χώρες και θάλασσες μακρινές. Γίνε τώρα φιλοξενούμενος μες, ώπου να σε ξανακυριεύη η λαχτάρα των περιπλανήσεων!

Ο 'Ολάφ άκούγε, άμίλητος... Πραγματικά, έδώ και χρόνια, χτυπούσε τους ανθρώπους του αίματός του σαν νάταν έχθροι... Τώρα οι γέροι εκείνοι, άφοδοι μπροστά στη δύναμι του, του θυμίζανε τον πατέρα του, τον περιφημότερο κυνηγό του τόπου.

— Έδωσε ξαφνικά το χέρι του στον άρχηγό και τού έπτε: — Θά σεβαστώ το χωριό σας και θα εύχαριστηθώ πολύ να μείνω φιλοξενούμενος σας ως αύριο.

Το συμπόσιο πλησίαζε στο τέλος του. 'Απ' την καπνισμένη κουζίνα, οι γυναίκες είχαν στείλει τεράστιους δίσκους με φαγητά. Τώρα άκούσαν τους άντρες που κουβεντιάζανε γύρω απ' το μακρύ τραπέζι.

Ο 'Ολάφ διηγότανε τους θριάμβους του στις μακρινές χώρες, εκεί που γεννιέται ο ήλιος, εκεί που δεν υπάρχουν πάγοι και χιόνια, άρκουδες και τάρανδοι...

Η Λάνα, η κόρη του άρχηγού Σόρνεου, άκούγε τη δυνατή φωνή του, και μιά άγνωστη ανατριχίλα κυνόταν στις φλέβες της. Το πρόσωπό της έκαινε...

Φοβήθηκε μήπως αντίληφθί την κατάστασί της ή μητέρα της και γλύστρησε έξω στην αυλή.

Δεν κατάλαβε πώς ώρα έμεινε εκεί, όταν άνοιξε η αυλή... Ξαφνικά, άκουσε βαι:εις πατημασιές κι' είδε να παρουσιάζεται ο 'Ολάφ. Έσκυψε το κεφάλι της και θέλησε να φύγει, μιά ένα σιδερένιο χέρι την άρπαξε από το μπράτσο.

— Πού πας, μικρή; τή ρώτησε ο 'Ολάφ. — Εκείνη δέ μίλησε. Έτρεμε σύγκορμος. Ο 'Ολάφ τής άναστήκωσε μαλακά το πρόσωπο και την κύτταξε βαθεία μέσ' στα μάτια.

— Μή φοβάσαι, τής έπτε. Ποιά είσαι; Πώς σε λένε;

— Η κοπέλλα βρισκότανε τώρα πολύ κοντά του. Και δεν ένοιωθε πιά φόβο, αλλά κάτι γλυκό και παρ-

ξενο, σαν μιά ώραία ζάλη.

— Λάνα... ψιθύρισε.

— Λάνα... έπτε ο 'Ολάφ, σκύβοντας πάνω της. Τί δμορφή που είσαι!... Πουθενά δεν είδα τέτοια καλλονή!... 'Ακόμα κι' οι βασιλίσσες, που μούστέλναν έλέφαντες φορτωμένους με θησαυρούς, δεν αξίζουν όσο έσύ!...

Η κοπέλλα έσκυψε το κεφάλι της και κοκκίνισε.

— Άφισέ με, 'Ολάφ! είπτε σιγά, μιά χωρίς να ζητήση να τού ξεφύγη.

Άφου είχε γνωρίσει τόσες χώρες και τόσες θάλασσες, ο 'Ολάφ ένοιωθε έπιτέλους τη δυνατή φωνή της φυλής του. 'Ηταν άμορφες, βέβαια, οι γυναίκες του νότου, μιά δεν τον καταλάβαιναν, ούτε κι' αιώτες τις καταλάβαινε. Ενώ η Λάνα...

Έσκυψε άπότομα και τή σήκωσε στην άγκαλιά του, σαν φτερό. Μπήκε στην κάμαρα του συμποσίου, κρατώντας την στα δυνατά του μπράτσα.

Όλοι σάστισαν και χλώμιασαν, βλέποντάς τον. Ο γέρο - Σόρνεου, ο πατέρας της Λάνα, σγκώθηκε κι' έφερε το χέρι του στο μαχαίρι που κρεμόταν απ' τη ζώνη του.

— Άσε το όπλο σου εκεί που βρίσκεται, τού έπτε ο 'Ολάφ. Φαινόταν τεράστιος, καθώς στεκόταν έδρους, με το μακρύ δίκοπο σπαθί του στο πλευρό και την καπέλλα στην άγκαλιά του.

— Άσε το όπλο σου, πρόσθεσε. Μού πρόσφερες φιλοξενία, κι' εγώ δεν πείραξα το χωριό σας! Συναίνεσα ανάμεσα σας τη φωνή της γής μου, της φυλής μου, του αίματος των προγόνων μου...

Δός μου την κόρη σου για γυναίκα, άρχηγέ! Σου όρκίζομαι να την κάνω εύτυχισμένη, έστω κι' αν τού παρελθόν μου είναι γεμάτο πολέμους και άρπαγές... Δός μου την κόρη σου, για να μπορέσω κι' εγώ να ζήσω ανάμεσα στους ανθρώπους της φυλής μου, να πολεμήσω τους κοινούς έχθρούς μας, να κυνηγήσω τάρανδους, σαν τον πατέρα μου!

Η Λάνα - κρατούσε τα μάτια της κλειστά και νόμιζε πως άνειρευόταν... Οι άντρες του χωριού σάπαιναν και κυττάζονταν δύσπιστα.

Ο 'Ολάφ σήκωσε την κοπέλλα άκόμη ψηλότερα, με τα τεντωμένα μπράτσα του.

— Δεν με πιστεύετε, άνθρωποι της γής! φώναξε. Θά σας δώσω, λοιπόν, μιά άπόδειξι: Θά μείνω μονάχος, άσπλος κι' άνυπότακτος ανάμεσα σας, σαν παιδί του χωριού σας... 'Ελάτε μαζί μου!

Βγήκε και τράβηξε κατά το λιμάνι. Όλοι τον άκολούθησαν. Η νύχτα ήταν φεγγαρόλουστη, φατεινή σαν ήμερα.

Όταν έφτασε μπροστά στο μεγάλο πλοίο του με τα κόκκινα πανιά, ο 'Ολάφ σταμάτησε.

— Άνθρωποι της θάλασσας, σγκώστε την άγκυρα! φώναξε με σταθερή φωνή.

Πάνω στο κατάστρωμα φάνηκαν τα σαστισμένα πρόσωπα των Βίκινγκς.

— Άνοιχτε τα πανιά, άνθρωποι της θάλασσας, πρόσθεσε ο κουρσάρος. Σας το διατάζει ο 'Ολάφ, που ύπηρξε άρχηγός σας και που σας κυβερνάει άπόψε για τελευταία φορά!

Άκούστηκαν οι βιαστικές πατημασιές των ναυτικών, ο θόρυβος απ' τις άλυσίδες... Και το καράβι, έλευθερο, άρχισε να γλιστρήσει άργά πάνω στη θάλασσα.

— Τί θα γίνουμε δίχως έσένα, 'Ολάφ; φώναξε μ' άπελιτισία ένας απ' τους Βίκινγκς.

Ο 'Ολάφ προχώρησε ως την άκρη του νερού κι' άπάντησε, με φωνή τρεμουλιαστή:

— Θά νικήσετε παντού και πάντα, άνθρωποι της θάλασσας! Σας έχω μάθει πώς να κυριεύετε τις παραλιακές πολιτείες, πώς να μαζεύετε τα ώραία λάφυρα... Τα κόκκινα πανιά θάβαν η πολεμική κραυγή σας, στη θάλασσα... 'Οστόσο, για να μη φοβάσαστε, για να χέστε πάντα τη νίκη μαζί σας...

Δίωτασε λίγο: — Ύστερα άφισε χάρη τη Λάνα, έδωλε το μεγάλο σπαθί του απ' το θηκάρι, το σήκωσε ψηλά και φώναξε:

— Πάστε, άνθρωποι της θάλασσας!

Τίναξε μ' όλη του τη δύναμι το όπλο στην πρύμνη του πλοίου και το είδε να κάνει δυο στροφές στον άέρα και να χάνεται βαθεία στο έξωλο.

— Νά το σύμβόλό σας, άνθρωποι της θάλασσας! πρόσθεσε. Είναι το σπαθί που δεν νικήθηκε ποτέ. Άφιστε το πάντα εκεί που τού έφτεψε η δύναμι του 'Ολάφ!...

Απλώθηκε σιωπή, στη θάλασσα και στη γή.

Ύστερα άκούστηκε κάτι σαν στεναγμός, ή σαν πνιγμένους λυγμούς χαράς. Κι' η Λάνα έπτε, με τη θέλησή της τώρα, στην άγκαλιά του άσπλου ήρωα κι' ένοιωσε για πρώτη φορά στη ζωή της τη βαθεία και φλογερή γλίσσα ενός έρωτικού φιλιού...

ΧΑΝΣ ΝΙΛΣΕΝ

Τίναξε μ' όλη του τη δύναμι το μεγάλο σπαθί του στην πρύμνη του πλοίου...

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαοί

Η ένοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ροζέ φεύγει, μέσα στη νύχτα, παίρνοντας μαζί του την κόρη του, που φαίνεται πως έχει ξεχάσει τελείως το τραγικό παρελθόν, ενώ στην πραγματικότητα το θυμάται πάντα και ύποφέρει κρυφά. Περνάει δώδεκα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ροζέ Λαρόκ εργάστηκε σκληρά, στην 'Αμερική και στον Καναδά, έκαμε μιά οπουδία εφεύρεσι κι' έγινε ένας βαθύπλουτος βιομήχανος. Κατάρωσε δέ να εφοδιασθί με τα χαρτιά ενός άλλου, που τον παρουσιάζουν ως Ουίλλιαμ δάρνεϊ. Καθώς δέ έχει παραμορφωθί από ένα έγκλημα, κανείς δεν μπορεί πιά να τον αναγνωρίσει. Άλλωστε, πιστεύουν όλοι πως ο κατάδικος Ροζέ Λαρόκ είχε βρή το θάνατο, έπιχειρώντας να δραπετεύσει. Γυρίζει λοιπόν στη Γαλλία κι' αγοράζει μιά ώραία βίλλα, όπου εγκαθίσταται με την κόρη του. Η Σουζάν είναι τώρα ένα ώραιότατο και πολύ μορφωμένο κορίτσι. Δείχνει δέ άγάπη και άφοσίω στον πατέρα της, μολοντί τή βρασιλεύουν πάντα οι παλιές αναμνήσεις. Μιά μέρα, ο Ροζέ πηγαίνει μονάχος στο Βιλ ν' Άβρ, για να ξαναβρί το σπίτι, όπου είχε ζήσει άλλοτε εύτυχισμένα. Ύστερα πηγαίνει στον τάφο της γυναίκας του.

Το σκοτάδι δεν ήταν βαθύ. "Ελαμπε το φεγγάρι στον ούρανο.

Περιπλανήθηκε ανάμεσα στους τάφους, σκύβοντας από πάνω τους για να διαβάσει τις επιγραφές τους.

Το ψάξιμο αυτό κράτησε πολλή ώρα. 'Επιτέλους όμως, βρήκε εκείνο που ζήτησε.

Ίσως με τις φροντίδες του Νουβίλ, ή του θείου Μπεναρντί, ο τάφος τής 'Ανριέτ είχε περιφραχθί με σιδερένια κάγκελλα, και στη χορταρισμένη πλάκα του ήταν σκαλισμένο τ' όνομά της.

Ο Λαρόκ γονάτισε, άκούμπησε το μέτωπό του στα κάγκελλα και προσευχήθηκε πολλή ώρα...

Όταν σηκώθηκε, έρριξε μιά πονεμένη ματιά στη γή εκείνη που τού έκρυβε τα φθάρτα λείψανα της αγαπημένης του γυναίκας — που είχε πεθάνει νομίζοντας τον ένοχο!

Ύστερα τράβηξε προς την πόρτα του νεκροταφείου, τρεκλίζοντας λίγο.

Ξαφνικά, είδε μιά παράξενη όπτασία... Μέσ' στο σκοτάδι, διέκρινε μιά σκιά να πλανιέται ανάμεσα στους σταυρούς και στους τάφους, μιά σκιά γυναίκας, που τού γύριζε την πλάτη και φαινότανε πως άναζητούσε κι' εκείνη κάποια έπιγραφή πάνω στους σταυρούς και στις ταφόπλακες.

Σταμάτησε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά...

Δεν μπορούσε να διακρίνη τη σιλουέτα της γυναίκας εκείνης — που τή δείχνανε νέα οι ζωηρές κινήσεις της — γιατί φορούσε ένα μαντά μακρύ ως τα πόδια. Δεν θά μπορούσε να δη τα χαρακτηριστικά της, άκόμη κι' αν βρισκότανε πιά κοντά, γιατί τού παλτό εκείνο είχε μιά κουκούλα που τής έκρυβε το πρόσωπο.

Τού φάνηκε ώστόσο πως αναγνώριζε το παράστημά της και μερικές κινήσεις της... Βλέποντάς την, μιά φωνή ανέθηκε απ' τα βάθη της ψυχής του:

— Είν' ή κόρη μου!...

Μά αν ήταν αληθινά αυτή, ή Σουζάν, τάξερε λοιπόν όλα;

Δεν είχε ξεχάσει τίποτα — και γι' αυτό είχε ζητήσει να κρυφθί σήμερα απ' τον πατέρα της;

Προσποιοίτανε λοιπόν, επί δώδεκα χρόνια; Και με τόσο τέχνη, με τέτοια αυτοκυριαρχία, ώστε, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να μάθι, ο Λαρόκ δεν είχε αντίληφθί το παραμικρό;

Ήταν τόσο δυνατή ή συγκίνησή του, ώστε λυγίσαν τα πόδια του κι' άναγκάστηκε να καθήση για λίγο σε μιά ταφόπλακα.

Τά μέτωπό του βρεχόταν από χοντρές

— Ο σταθμός ήταν άδειανός άκόμη. Τά τραίνο για τή Παρίσι θά περνούσε σ' ένα τέταρτο της ώρας. Ένα ρολόί είχε χτυπήσει 9.

Ο Λαρόκ άρχισε να πηγαινόερχεται μπροστά στο σταθμό, παραμονεύοντας τον παραμικρό ήχο βημάτων, κυττάζοντας με προσοχή τις γυναίκες που περνούσαν, αλλά δίχως να ξαναβρίσκει την άγνωστη του νεκροταφείου.

Τά τραίνο έφτασε κι' έφυγε πάλι. Η Σουζάν όμως δεν είχε φανή.

«Ίσως να μ' αναγνώρισε — συλλογίστηκε ο Ροζέ — και να περιμένη να φύγω, κρυμένη κάπου έδώ κοντά...

Και πήγε να κρυφθί στη σκιά, περιμένοντας τó έπόμενο τραίνο. Μά ή Σουζάν δεν φάνηκε και πάλι.

Επιτέλους, κατά τις 11, ο Λαρόκ άποφάσισε πιά να φύγη. Στο Παρίσι όμως, στο σταθμό τού Σαιν - Λαζάρ, ήταν οι ταξιδιώτες κατέβηκαν απ' τó έπόμενο τραίνο — τó τελευταίο — ένας άντρας στεκότανε στην έξοδο και κύτταξε όλες τις γυναίκες που βγαίνανε.

Ήταν και πάλι ο Ροζέ Λαρόκ. Μά δεν είδε τίποτα.

— Μήπως γελάστηκε; ψιθύρισε.

Σταμάτησε ένα ταξί κι' έδωσε στο σωφέρ τή διεύθυνσι του ξενοδοχείου του. Έπειτα από πέντε λεπτά, είχε φτάσει στο διαμέρισμά του.

Η κάμαρα της κόρης του βρισκότανε κοντά στη δική του. Η πόρτα ήταν ξεκλειδαμένη.

Τήν άνοιξε. Τά δωμάτιο ήταν κατασκότεινο. Δεν μπορούσε να διακρίνη τίποτα, ούτε τó κρεβάτι.

Άφουγκράστηκε, αλλά δεν άκουσε κανένα θόρυβο.

«Δεν έγύρισε ή Σουζάν! είπτε με τó νού του. Θεέ μου, δεν έγύρισε!...

Κι' ένοιωσε πάλι τó φορτικό εκείνο σφίξιμο στην καρδιά, που είχε αισθανθί και πριν από μερικές ώρες, στο νεκροταφείο.

Διευθύνθηκε ψηλαφητά προς τó κρεβάτι... Ξαφνικά σταμάτησε. Τό κρεβάτι είχε τριξίει... Άκούσε αυτή τή φορά ένα στεναγμό.

Η Σουζάν βρέθηκε αντιμετώπι μ' ένα ψηλό νέο, που φορούσε κοστούμι κυνηγού.

δικαιοσύνη, να κατηγορήσει τον εαυτό της και το συνένοχό της μαζί, για ν' αποκαταστήσει τη μνήμη του Λαρόκ. Μά την είχε συγκρατήσει ή σκέψη των παιδιών της, που θα στυγματοβόταν για πάντα τ' όνομά τους!...

Ο Λουβεράν, δηλαδή ο Μάτιος Ζουμπέρ, είχε χαθεί. Δεν τον είχε ξαναδει κάποιος, μετά τη δίκη του Λαρόκ. Δεν ήξερε τί είχε απογίνει.

Δυσκολεύθηκε πολύ για να μορφώσει τα παιδιά της. "Αν ήθελαν κι' οι δυο ν' ακολουθήσουν ανώτερες σπουδές, δεν θα μπορούσε ν' αντιμεταβληθεί στα έξοδα.

Ευτυχώς, μονάχα ο Ραϋμόν είχε θελήσει ν' ακολουθήσει το στάδιο του πατέρα του — που είχε ακούσει τόσες φορές να μιλάνε για το ταλέντο του και για το δραματικό θάνατό του — κι' έγινε δικηγόρος.

Όσο για τον Πιέρ, το μεγαλύτερο αδελφό του, αυτός ήταν πιά ήρεμος τύπος, και πιά γεροδεμένος συγχρόνως, και προτιμούσε να ζήσει στην έξοχή, στον καθαρό αέρα.

Είχε μείνει λοιπόν κοντά στη μητέρα του, στο Μερντόν, κι' είχε αναλάβει τη διεύθυνση της φέρμας. Την είχε διοργανώσει μ' επιστημονικό τρόπο και την είχε κάνει μιά απ' τις καλλίτερες και αποδοτικώτερες όλης της περιφέρειάς.

Ο Ραϋμόν ήταν 22 χρονών κι' ο Πιέρ 24. Δεν έμοιαζαν ο ένας με τον άλλον. Όποιος τους έβλεπε μαζί, δίχως να τους ξέρει, δεν θα μπορούσε ποτέ να μαντέψει πως ήταν αδελφοί.

Ο Ραϋμόν ήταν πιά κοντός, αδύνατος και νευρικός, με χλωμότερο πρόσωπο και με πιά μαύρα μάτια.

Ο Πιέρ, ψηλός και γεροδεμένος, είχε κανονικό πρόσωπο, ψημένο απ' τον ήλιο και τον αέρα του υπαίθρου, και μάτια σαν της μητέρας του. Υπήρχε στις κινήσεις του γενικά κάτι το σταθερό και το αρρενωπό.

Κι' οι δυο αδελφοί ήταν καλοί, ειλικρινείς και μεγαλόψυχοι.

Ο Ραϋμόν κατοικούσε στο Παρίσι, αλλά πήγαινε συχνά στο Μερντόν, κάθε Σάββατο, κι' έμενε εκεί ως τη Δευτέρα. Κάποτε μάλιστα, πήγαινε και στη μέση της βδομάδας, όταν τύχαινε να μην έχει δουλειά. Περνούσε επίσης όλες τις καλοκαιρινές διακοπές του στο Μερντόν.

Οι δυο αδελφοί αγαπούσαν τη Τζούλια μ' όλη τους την καρδιά. Την αγαπούσαν, όχι μονάχα γιατί ήταν μητέρα τους, αλλά και γιατί σπάνια τη βλέπανε να χαμογελάει. Μάντευαν πως έκρυβε μέσα της κάποια

θλίψη, δυνατότερη απ' τη θέλησή της, που επηρέαζε κάθε πράξη της — μιά απ' τις βαθείες εκείνες κι' αγιάτρευτες θλίψεις, που κρατάνε σ' ολοκληρωτή τη ζωή.

Γιατί άραγε; Δεν τ' όφειλε. Δεν είχαν τομήσει ποτέ να τη ρωτήσουν.

Όσο μακριά όμως έφταναν οι αναμνήσεις τους, βλέπανε το χλωμό της πρόσωπο πάντα σοβάρο και συλλογισμένο, τα μάτια της πάντα λυπημένα. Είχαν ακούσει από οικογενειακούς φίλους πως δεν είχε παρηγορηθεί για το θάνατο του πατέρα τους. Και τ' είχαν πιστέψει.

Μήπως άλλωστε δεν ήταν αλήθεια κατά βάθος;...

Όταν ο Πιέρ ντε Νουαρβίλ γύρισε, το βράδυ εκείνο, στο Μερντόν, βρήκε τη μητέρα του και τον αδελφό του στη μεγάλη αψίδα, μπροστά στο σπίτι. Ήταν η ώρα που γύριζε συνήθως απ' το κυνήγι. Ωστόσο, απ' την έκφραση του προσώπου του, συλλογισμένη και ζωηρή μαζί, η Τζούλια μάντευε ότι κάτι του είχε συμβεί...

— Πώς πέρασες, παιδί μου; τον ρώτησε. Έκawas καλό κυνήγι;

— Ο Πιέρ έδειξε, μέσα στο σακκίδιό του, το μοναδικό φασιανό που είχε σκοτώσει.

— Δεν κυνήγησες λοιπόν; παραξενεύτηκε η μητέρα του. Ή μήπως δεν σε βοήθησε ο Μπλάκ;

— Ο Πιέρ ωμόλογησε την αδεξιότητά του.

— Ήμουν αφηρημένος, σκεπτόμουν άλλα πράγματα, δικαιολογήθηκε. Οι φασιανοί πετούσανε και φεύγανε, πριν προφτάσω να τους ρίξω...

Καθώς ακολουθούσε ύστερα τη μητέρα του και το Ραϋμόν, ξαναθυβίστηκε στις ονειροπολήσεις του — τόσο που δεν άκουσε καν τον αδελφό του, που τούλεγε πειραχτικά:

— Κρίμα στα φυσίγγια που χάλασες σήμερα καϊμένε!...

Το βράδυ, μετά το φαγητό, ο Πιέρ έμενε συνήθως μαζί με τη μητέρα του και κουβεντιάζε μαζί της. Ή, όταν ήταν καλός καιρός, έδινε περίπατο με τον αδελφό του.

Απόψε όμως δεν βγήκε καθόλου. Και κλειστήκε στην κάμαρά του, αμέσως μόλις σηκώθηκε απ' το τραπέζι.

Το πρωί, σηκώθηκε απ' τα χαράματα, όπως συνήθως. Θάβηκε πολύ να ξαναπάει στην πηγή. Μά ο καιρός είχε χαλάσει. Έβρεχε.

Ήταν λοιπόν νευρικός όλη την ημέρα. Το βράδυ, ο Ραϋμόν του είπε:

— "Αν είναι καλός καιρός αύριο, θαρθώ μαζί σου στο κυνήγι.

Ο Πιέρ δεν απάντησε. Μά, αν τον κύταζε ο αδελφός του, τη στιγμή εκείνη, θα βλεπε κάποια μικρή σύσπαι της φυσιογνωμίας του, σαν να τον είχε στενοχωρήσει ή πτόσσει του...

Την άλλη μέρα, έλαμπε ο ήλιος στον ολόκαθορο ουρανό.

Οι δυο αδελφοί ξεκίνησαν άργα, με το ντουφέκι στον ώμο.

Μη έχοντας παρά μόνο ένα σκυλί κι' οι δυο, κυνηγούσαν συνήθως μαζί, δίχως ν' απομακρύνονται ο ένας απ' τον άλλο.

Απόψε όμως, ο Πιέρ άφισε το Μπλάκ στο Ραϋμόν κι' απομακρύνθηκε μονάχος του, ώσπου χάθηκε προς το μέρος του Βω-ντέ-Σερναί.

Ο Ραϋμόν δεν το παρατήρησε στην αρχή. Όταν το πρόσεξε, σκέφθηκε:

«Κάτι έχει ο Πιέρ, και δεν μου τ' ομείλει!»

Έξακολουθούσε ωστόσο να κυνηγά, ώσπου έφτασε κοντά σ' έρείπια. Μπήκε στο σπίτι του φύλακα. Ή Κατερίνα βρισκόταν εκεί.

— Πήρατε από πίσω τον αδελφό σας; του έπτε. Ο κ. Πιέρ βρίσκεται εδώ από μιά ώρα! Δεν τ' όξερατε;

— Όχι. Χαθήκαμε, πριν από αρκετή ώρα...

Η χωρική χαμήλωσε τη φωνή της.

— Μου φαίνεται, κ. Ραϋμόν, πως ο κ. Πιέρ δεν ήρθε να κυνηγήσει σήμερα φασιανούς...

— Άλλά;...

— "Ηρθε μάλλον γιά... φασιανούς!

Κι' η Κατερίνα γέλασε με την καρδιά της, δείχνοντας τ' ατάσπρα δόντια της.

— Ύστερα πρόσθεσε:

— Τον είδα πριν από λίγο να τραβάει κατά τ' έρείπια. Έκει θα τον βρήτε, σίγουρα, αν θέλετε.

Ο Ραϋμόν είχε καταλάβει πολύ καλά τ' αστείο της: Έπρόκειτο γιά κάποια γυναίκα...

Η περιέργειά του άναψε. Θυμήθηκε πως ο αδελφός του, έδώ και δυο μέρες, φαινόταν νευρικός κι' ανήσυχος.

— Να λοιπόν ο λόγος!... ψιθύρισε.

Και τράβηξε κι' αυτός προς τ' έρείπια.

Όταν έφτασε εκεί κοντά, ο Μπλάκ έβγαλε μ' έσ' απ' τους θάμνους ένα φασιανό.

Ο Ραϋμόν τον σκότωσε, με μιά ντουφεκιά.

Ήταν απ' τη δόνησι άραγε του πυροβολισμού, ή απ' την πολυκαιρία και την τελευταία βροχή που είχε ποτίσει τ' έρείπια;... Πάντως, ο μισός τοίχος γκρεμίστηκε ξαφνικά, με πάταγο!

Ο Ραϋμόν δεν κινδύνεψε, γιατί στεκόταν σ' απόσταση. Απ' το πίσω μέρος όμως του τοίχου, κοντά στην πηγή, πρέπει να βρισκόταν κάποιοι άλλοι. Γιατί, άμέσως μετά τη ντουφεκιά και τ' ο γκρεμισμα του τοίχου, ακούστηκαν δυο δυνατές φωνές, μιά γυναικεία... κι' ύστερα μιά αντρική.

Ο Ραϋμόν, κατάχλωμος, ώριμισε προς τ' έρείπια, φωνάζοντας:

— Πιέρ!... Άδελφέ μου!...

Πέρασε με δυο πηδήματα τ' ο γκρεμισμένο τοίχο.

Απ' το πίσω μέρος, έτρεχε και κάποιος άλλος. Ήταν ο Πιέρ. Δεν είχε πάθει τίποτε, αυτός. Μά, λίγο μακρύτερα, ανάμεσα στους θάμνους, ήταν σωριασμένη χάμα μιά γυναίκα, ακίνητη, σαν πεθαμένη...

Η Σουζάν είχε ξαναπάει εκεί γιά να ζωγραφίσει, το πρωί εκείνο. Έδώ και δυο ώρες, ήταν άφοσιωμένη στη δουλειά της. Δεν έβλεπε τίποτε απ' ό,τι συνέβαινε γύρω της.

Δεν είχε αντίληψη τον Πιέρ ντε Νουαρβίλ, που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα χοντρό δέντρο και την κύτταζε με παράξενη επιμονή.

Από μερικές επίμονες ματιές αναβλύζει κάποτε ένα μαγνητικό ρευστό, που τραβάει την προσοχή... Αυτός ο μαγνητισμός έκαιε τη Σουζάν να γυρίσει δυο-τρεις φορές και να κυττάξει προς τ' ό μέρος όπου ήταν κρυμμένος ο νέος. Μά δεν τον είδε.

Ξανάρχισε τότε να ζωγραφίζει. Άλλά τ' ό ρευστό εκείνο, που τ' όνειρωθε άόριστο, την ένοχλούσε και την έξενοειριζε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Ο τραγικός μικρός Ρούντολφ

έγκλημα, την φορά αυτή το μακάβριο θέαμα, που ξεπερνούσε τις δυνάμεις του. Ή φρίκη και ή απέχθεια είχαν ζωγραφιστεί σ' έδων τ' ό πρόσωπο. Πολλές γυναίκες έσπασαν σ' λυγμούς, ενώ άλλες εγκατέλειψαν την αίθουσα, αφήνοντας μιά ύστερη κραυγή.

Οι γερμανικές έφημερίδες έγραψαν πως έπρόκειτο γιά τ' ό «άνταρσιαστικό» έγκλημα της μεταπολεμικής εποχής». Και, όπως θ' άδουμε από τις αληθινά άπιστευτές λεπτομέρειες, θα ακολουθήσουν, ο χαρακτηρισμός αυτός δεν περιείχε καμιά δόσι υπερβολής.

Ένας νεαρός έργάτης, ο Γκέοργκ Άντελμαν, ηλικίας 22 ετών, και ή φιλενάδα του Μαργκαρέτε Νέφ, δυο χρόνια μικρότερή του, ήταν οι δυο ένοχοι, που με σκυμμένο το κεφάλι, περίμεναν στ' έδωλο των κατηγορουμένων, την άπόφασι του δικαστηρίου.

Η κατηγορία έναντιόν του Άντελμαν ήταν πως είχε σκοτώσει, με τον πιά άπάνθρωπο τρόπο, τον γιό του, τον Ρούντολφ, 18 μόλις μηνών, και έναντιόν της Μαργκαρέτε, της παράνομης μητέρας του βρέφους, πως είχε συνεννόησει σ' αυτό τον φόνο, με την άπόκρυψη του από την άστυνομία και την βοήθεια, που προσέφερε στ' ό φίλο της γιά να εξαφανιστεί το πτώμα.

Όπως κατέθεσαν όλοι, οι μάρτυρες, ο Άντελμαν και ή Νέφ έστρεψαν γιά τ' ό παιδί τους τ' ό πιά βαθύ, τ' ό πιά άδυσώπητο μίσος από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε. Δεν διατάζαν να λένε πως ήταν ένα άαχρηστο σ' όμα, που έτρωγε από τις σάρκες τους!...

Συνά, τ' ό αφηναν ντυστικό γιά μιά όλόκληρη μέρα, κάποτε και γιά περισσότερο. Όταν τ' ό παιδί, ξετρελλιαμένο από την πείνα, μπήκε ένα μεσημέρι στην αυλή μιάς γειτονιάς, της Γιοζεφίνε Πλίας, πιά τ' ό σκύλου τ' ό φαι, που προωριζόταν γιά τ' ό ζω, έκρινε κατατράχτηκε κι' έτρεξε να μιλήσει στη μητέρα του.

Άλλά ή Μαργκαρέτε έμεινε άδιάφορη.

— Τ' ό έρεις — της άποκρίθηκε — πως ο Γκέοργκ έχει μείνει χωρή; δουλειά. Άπό ό,τι έχουμε, τ' ό δίνουν...

Άπό την ημέρα εκείνη, ή Γιοζεφίνε Πλίας έστειλε ταχτικά, ό κάθε πρωί, ένα μπουκάλι γάλα γιά τ' ό πεινασμένο παιδί. Οπως όμως διαπιστώθηκε άργότερα, τ' ό γάλα αυτό τ' ό έπινε όλο ή μητέρα, χωρίς να δίνει ούτε σταγόνα στ' όν μικρό Ρούντολφ!

Γιά τ' ό παιδάκι, ή ζωή είχε γίνει ένα άληθινό μαρτύριο. Έκτός από την πείνα, ήταν και τ' ό έζυλο, τ' ό άλύπητο έζυλο, που έτρωγε κάθε μέρα από τον πατέρα του γιά την παραμικρή «άταξία» του. Όταν εκείνος έλειπε από τ' ό σπίτι, τ' ό χρέος αυτό τ' ό αναλάμβανε ή μητέρα. Συνήθως, τ' ό «τιμωρούσε» με τοιμπίες, που αφηναν κατάμαυρες μελανιές στο τρυφερό σ' όμα του.

Οι γείτονες τ' ό άκουσαν και τ' ό ήξεραν όλα. Κανείς, όμως, δεν σκέφθηκε ποτέ να καταγγείλει την τραγική αυτή κατάσταση στην άστυνομία, άλλοι από την κλασική άδιαφορία των ανθρώπων της εποχής μας γιά ό,τι δεν άφορά τ' ό στενο προσωπικό τους συμφέρον, και άλλοι από φόβο γιά τις συνέπειες της όργης, που θα προκαλούσε ή πράξι τους στ' όν χειροδύναμο έργάτη.

Άλλά τ' ό μαρτύριο του μικρού Ρούντολφ δεν έμελλε να κρατήσει γιά πολύ καιρό. Στην τυραννισμένη ζωή του δόθηκε ένα τραγικό τέλος, που ήταν, ωστόσο, καλύτερο ίσως από τ' ό να εξακολουθή να μένει στ' ό χέρια ενός έγκληματικού πατέρα και μιάς σαδιστικής άδυσωπής μητέρας.

Ένα μεσημέρι, που ο Γκέοργκ Άντελμαν είχε γυρίσει πιωμένος στ' ό σπίτι του, διαπίστωσε πως τ' ό παιδί είχε λερώσει τ' ό σεντόνια του.

Η θο' ανατολική δαιδονία

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Μία συγκλονιστική δίκη στο κακούργιοδικείο του Μονάχου

ΕΝΑ ζυλίνο παιδικό κρεβάτι και μιά άψυχη κούκλα ήταν οι μεγάλοι πρωταγωνιστές της συγκλονιστικής δίκης, που έγινε, τις τελευταίες έβδομάδες, στ' όρκωτο κακούργιοδικείο του Μονάχου. Μολονότι συχνά στις συνθήκες, τ' ό αναπαράστασι των συνθηκών, υπό τις όποιες διαπράχθηκε ένα

— Έγινε τότε — είπε στ' ό δικαστήριο — έξω φρενών από τ' όν θυμό μου. Ένοιωσα να ζυπνών μέσα μου μιά τρομερή παραφορά.

Η Μαργκαρέτε έλειπε, την ώρα εκείνη, από τ' ό σπίτι, αλλά κι' αν ήταν εκεί, δεν θα τ' όν συγκρατούσε, όπως απέδειξε ή συνέχεια, από την πράξι του.

Ο κακούργος πατέρας άρπαξε μιά κρεμάστρα των ρούχων και χτύπησε με λύσσα τ' ό παιδί τ' όν πέντε φορές, στις πλάτες και στ' ό πλευρά. Με τ' ό πέμπτο χτύπημα, ή κρεμάστρα έσπασε πάνω στ' ό λεπτό σωματάκι του Ρούντολφ, που δεν έκλειγε, μόνο είχε γυρίσει και κύτταζε με άπεραντό τρόμο τ' όν βασανιστή του.

Αυτός, τυφλωμένος άκόμη από την λύσσα του, δεν συνήθε, ούτε όταν έσπασε ή κρεμάστρα. Σπκώνοντας ψηλά τ' ό παιδί, τ' ό πέταξε και τ' ό ξαναπέταξε με δύναμι άρκετές φορές στ' ό κρεβάτι του. Τόδε μόνο ο μικρός άρχισε να σιγοκλαίει και να βογγάει.

— Αυτό μ' έκανε να θυμώσω άκόμη περισσότερο — κατέθεσε ο Γκέοργκ Άντελμαν, ενώ ό ένορκος και τ' ό ακροατήριο τ' όν άκούσαν με την φρίκη ζωγραφισμένη στα πρόσωπα. Σκέφθηκε πως έπρεπε να τελειώσω μαζί του μιά και καλή...

Τ' ό βολωμένο μυαλό του δεν δυσκολεύτηκε να βρη την «κα-

Η Μαργκαρέτε Νέφ και ο Γκέοργκ Άντελμαν στ' ό έδωλο των κατηγορουμένων.

τάλληλη λύσι». Σάκωσε και πάλι ψηλά τ' ό παιδί και άρχισε να χτυπά τ' ό κεφάλι του στ' όν γωνία, που σχημάτιζαν τ' ό ζυλίνο κάγκελλο του κρεβατιού. Σε λίγο, ο μικρός Ρούντολφ έπαψε ν' άναστενάζει και να βογγάει. Τ' ό κεφαλάκι του έγειρε άψυχο δε-ξιά και τότε ο Άντελμαν κατάλαβε «πως είχε πιά πεθάνει».

Έκρυψε κάτω από τ' όν καναπέ τ' ό πτώμα τ' ό σκοτωμένου παιδιού και περίμενε την φιλενάδα του, γιά να συζητήσουν τί θα έπρεπε να κάνουν.

Έκρινε δεν έδειξε καμιά συγκίνηση, όταν γύρισε κι' έμαθε πιά στην ζωή. Αισθάνθηκε, μάλι-στα, και άνακουφιστή, που αυτή και ό φίλος της είχαν, επιτέλους, ξεφορτωθεί ένα περίπλοκο βάρος!

Άφου συζητήσανε διάφορες λύσεις, ή Μαργκαρέτε συμβούλευσε τ' όν Άντελμαν πως τ' ό καλύτερο τ' όν — να περιμένουν, ώπου να βραδύσει, και τότε να πετάξουν τ' ό πτώμα στ' ό δοχείο των άπορριμμάτων, που βρισκόταν λίγα μέτρα κοντά στ' ό σπίτι τους.

Τ' ό άλλο πρωί, διαδωσανε πως ο Ρούντολφ είχε εξαφανιστεί.

Άπό τ' ός γείτονες, όμως, κανένας δεν πιστώσε αυτό τ' ό παραμύθι. Κάποιος μάλιστα έκρυμψε τ' ός φόβους του στ' ός αστυνομικούς. Την ίδια μέρα, τ' ό πτώμα βρέθηκε στ' ό δοχείο των άπορριμμάτων και τ' ό παράνομο ζευγός συνελήφθη άμέσως με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας.

Στ' ό δικαστήριο, ή πιά συγκλονιστική στιγμή ήταν, όταν ένας ύ-πάλληλος έφερε ένα ζυλίνο κρεβάτι και μιά κούκλα στ' ό φυσικό μέγεθος ενός παιδιού, γιά να γίνει ή αναπαράστασι.

Η ψυχραιμία με την όποιαν ο κακούργος έτετέλεσε την έντολή του προέδρου, έκανε άκόμη και τ' ός πιά άπαθείς ν' άνατριχιάσουν. Άρκετοί δεν μπόρεσαν ν' άνθεξουν τ' ό θέαμα και, την στιγμή, που ο Άντελμαν πήρε την κούκλα γιά να την χτυπήσει στ' ό κάγκελλο, εγκατέλειψαν την αί-θουσα.

Ο Άντελμαν, ενώ άρχίζει την αναπαράστασι τ' ό έγκλη-ματος, με μιά κούκλα σ' ό φυσικό μέγεθος στ' ό δικαστήριο.

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η φορητή αυτή συσκευή αυτόματου τεχνητής άναπνοής θα άποδειχθή πολύτιμη γιά την παροχή πρώτων βοηθειών σε άρρωστούς σε διάφορα όρυχεία, καθώς και σε πολυσύχναστες κινήσεις. Ο τρόπος χρησιμοποίησης της είναι άπλουστατος, χωρίς δ' ό αυτήν δεν θα μετα-κινείται στ' ό μέλλον ό τραυματίας, που χρειάζεται τεχνητή άναπνοή, και θα παραμένει έπί τόπου μέχρις άφίκεως τ' ό γιατρού. Όλα γνωστόν ή μετακίνησι ένός τραυματία, χωρίς την συγκατάθεσι τ' ό γιατρού και χωρίς τις άπαραίτητες προφυλάξεις, απέβαινε συχνά μοιραία γιά τ' όν πάσχοντα.

Ληστεία στην Τράπεζα

59

Ο ΠΑΤΡΟΣ ΕΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

τῆς κοιλότητος τοῦ στομάχου ἢ ἀκόμα ριμική τοιαύτη. Πρέπει λοιπὸν νὰ εὐρεθῇ τὸ αἷτιον τῆς ἐκδήλωσης καὶ ἀκολουθῶνς νὰ ἐφαρμοσθῇ θεραπεία. Ἐρευνήσετε καὶ τὸ πεπτικὸν σύστημα.

τὰ τὸ γάμο. Μὴ ἀσχολήσετε λοιπὸν μὲν αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γιά τὴν τακτοποίησιν τῆς περιόδου θὰ παρίντευε καθ' ὅλον τὸν μῆνα τρεῖς κάψουλες τῆς ἡμέρας ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E - Vita, καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Γ. Γ. Γ., 'Ενταῦθα: Γιὰ τὸν ἀλκοολισμό τελευταίως χρησιμοποιεῖται κυρίως στὴ Γερμανία ἓνα νέο φάρμακο Exhoran, μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Ἡ θὰ χρησιμοποιήσετε στὸν ἄνδρα σας αὐτό, ἢ θὰ εἰσαχθῇ σὲ κλινικὴ γι' ἀποδοξίνωσι.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΣ ΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥ.
ΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

Πλατωνικοί ἔρωτες

Τὶ περιμένετε τώρα; Νὰ ἐγκαταλείψετε ἄνδρα καὶ παῖδι καὶ νὰ ῥεχθεῖτε πίσω ἀπὸ ἕνα ἄγγωστο. Τὸν ρωτήσατε ἂν θέλῃ νὰ βάλῃ τὲς τοιούς μετὰδρας στὸ κεφάλι του. Ἄν αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς σας ἢ ὁ σκοπὸς του, τότε τί θὰ γίνῃ;

Επιστημονικά Καλλυντικά
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για
ξηρό δέρμα Νο 1. Για κανονι-
κό Νο 2 Για λιπαρό Νο 3.
ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α για
κανονικό και ξηρό δέρμα. Πω-
λούνται εις τα Φαρμακεία.
Παρακαταθήκη ΣΕΚΕΡΗ 4.—

Τηλ. 612-450.

Η ΓΚΡΕΝΣ ΚΕΛΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤ
Αυτή είναι η τελευταία σκηνή, που γυρίσαμε «Ανώτερη κοινωνία» και με την κινηματογραφική της καριέρα, η πειστη των πρυγκάπων αυτών της νόστον κινηματογράφο. «Όπως έδρασε η Μπλινκ Κρόουτ, η ανώτερη φάση για αυτήν γιατί βάσει τέλει τη στιγμή ακρίβως που βρισκόμα

4. 4. 4.

Α ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
 ρισε ή Γκρέης Κέλλυ για τ
 ή σκηνή αυτή τερματίζεται
 τος εάν μετά τό γάμο της
 της επιτρέψη να ξαναπαίξ
 ή Γκρέης στον παρτεναίρ
 οτογραφία έχει μία ιστορική
 και παύλα στην καριέρα της
 ν στό ζηνιθ τού θοιάμους.

QUESTION

61

60

61

δ η ς,
 ευκω-
 ς Γ Ε-
 ωσία,
 ε ω ρ-
 λευ-
 ληλο-
 ν την
 γ ι ω-
 λεός,
 ια μα
 ν ελ-
 σ τ ο-
 ρόπο-
 Κ υ-
 αφήση
 δ σ μ ο-
 δ ο υ
 λεμε-
 αφια

(16
 24,
 ε λ α
 νων),
 ζη-
 ληνες
 -22
 και η
 No-
 επι-
 ε νε-
 κιας
 ΚΟΥ
 α σ ι-
 τειται
 ζηται
 ν τον
 (26
 ηναι,
 νες
 τιμη-
 α η λ
 ουηλ
 σδος,
 σουν
 λικι-
 ρλοι
 (25
 ολ6-

ικα,
 ηλο-
 κό-
 την
 , δε
 αλης
 αι θ
 ου
 ιλια

Ο Χάρης
 τητῆρια Κοκκινوترίμυθα, π
 προς, ζητεί ἀλληλογραφία με Ἐλ-
 ληνίδες, Μιχαήλ ΣΕ-
 ραφειδῆς καὶ Θεοδόσιος Μου-

63

63

63

65

Διάφορα κοστούμια για παιδάκια από 3-5 ετών

ALKA
Seltzer

1-2 διακία
σ' ένα ποτήρι
νερό

ΔΥΣΠΕΨΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ
ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Alka-Seltzer

Προϊόν των
"Αμερικανικών Έργων Στάσιων
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελ-
φών 3 (πάρδος οδών Διδότου
και Σκουφά). Δέχεται καθημε-
ρινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ.
Τηλ. 612482 και 612515

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει την
τριχόπτωση κι' η τριχόπτωσης
τη φάλακρα. Σταματήστε το
καθό' έγκαιρως. ΤΗΛ. 612-010
Esthétique Moderne
ME KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 (ΚΟΛΩΝΑΚΙ)

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
"Ακαδημίας 78. Τηλ. 25.226

βρισκονταν περισσότεροι από
είκοσι άνθρωποι σκορπισμέ-
νοι σ' όλη την πλατφόρμα. Δεν
θ' είχε λοιπόν φόβο ο Γιόττι
να τον κυνηγήσει ο κόσμος και
να τον πιάσει, εφόσον άλλωστε
οι τέσσερες σύντροφοί του θα
φύλαγαν τις εξόδους.

— Τα τρέινα φτάνουν με
μεγάλη ταχύτητα και διατρέ-
χουν όλο το μήκος της πλατ-
φόρμας, πριν φρενάρουν από-
τομα, είπε ο Ντουμέτριους.
"Υστερα ανοίγουν αυτόματα οι
ταξιδιώτες, που έχουν μαζευ-
τεί τότε στην άκρη της πλατ-
φόρμας.

— "Ετσι, έχεις όλες τις δυνα-
τότητες να ξεπερδώσεις με το
Ριτζγουαίη και να βγεις απ' το
σταθμό, πριν πάρει είδηση κα-
νεείς τι συνέβη. "Επειτα, έσύ
κι' ο Βέρφελ θα γυρίσετε κατ'
ευθείαν εδώ. Οι άλλοι θα δια-
σκορπισθούν. "Αν τυχόν τους
τακώση ή αστυνομία, θα πού-
νε πως είδαν τι συνέβη και
πως σε κυνηγήσανε, προσπα-
θώντας να σε πιάσουν. Εξ δι-
ηγηθή όμως καθέννας τους δια-
φορετικά τα πράγματα και θα
δώσει αλλοιώτικη περιγραφή
σου!

— Ποιά ώρα περνάει το πρώ-
το τρέινο, μετά τη 1½;
— Στη 1 και 33'.

— "Ισως να φτάσει μ' αυτό
ο Ριτζγουαίη, με την ιδέα πως
θα βρη να τον περιμένει η Χέν-
τυ στο σταθμό. Σ' αυτή την
περίπτωση, θα χρησιμοποιήσης
μαχαίρι.

— "Οχι πιστόλι;
— "Οχι, δεν θέλω πυροβο-
λισμούς! Θα ακούγονταν απ'
το δρόμο και θα κινδυνεύατε τό-
τε να σας τσακώση ή αστυνο-
μία καθώς θα βγαίνετε.

— Τι θα συμβή, την ίδια ώ-
ρα, στον άλλο σταθμό, της
Γκλώτσεστερ Ρόντ;
— Αυτό είναι δουλειά δική
μου... Θα μου κάνης ένα τελευ-
ταίο τηλεφώνημα, πριν κατεβής
στο σταθμό του Χάιντ Πάρκ
Κόρνερ... Τα κατάλαβες όλα
καλά;

— Μείνετε ήσυχος. Πέστε
πως είναι κι' όλας πεθαμένος
ο Πέτερ Ριτζγουαίη! απάντη-
σε μ' αυτοπεποίθησι ο Γιόττι.

Στις 4 το πρωί, η Σάλλυ
Γιένινγκς κι' ο Ντίγκμπυ Μί-
τσελ εξακολουθούσαν να συζη-
τούνε ζωηρά με το Ριτζγουαίη.

— Κατά τη γνώμη μου, Πέ-
τερ, είσαι τεράστιος για δέσιμο!
Έλεγε η Σάλλυ. "Αν όμως δεν
δίνης πεντάρα για να δικά μου
αίσθημα, μπουεις τουλάχισ-
τον ν' ακούσης το συνάδελ-
φό σου!

— Ομολογώ πως το σχέδι-
ο σου δεν μ' αρέσει καθόλου, συμ-
φώνησε κι' ο Μίτσελ.

— Ξέρω καλά τα κατατόπια,
παρατήρησε ο Ριτζγουαίη. Το
άσαντερ δεν λειτουργεί πιά αύ-
τη την ώρα. "Αν βελήση κά-
ποιος να μου επιτεθή, θα πρέ-
πει να περάσει από μιά απ' τις
άλλες δυο εισόδους. Εσύ λοι-
πόν θα δρίσκεσαι εκεί από πριν
... και θάχης τον καιρό να κυτ-
τάξης όποιους περνάνε.

— Δεν ξέρω τί θα γίνει, αν
σε ξεκάνουν στην είσοδο του
τούνελ...

— Είν' αδύνατο να σημαδέ-
ψουνε σωστά, εκτός αν βρισκώ-
μαι ακριβώς αντίκρου στο τούν-
νελ! "Εγώ λοιπόν θα σταθώ
στη μιά ή στην άλλη άκρη της
πλατφόρμας, και με την πρώτη
φωνή που θα μπήξης θα πέσω

χάμω άμέσως.

Ο Μίτσελ δεν είχε πεισθή.
"Ωστόσο απάντησε:

— Σε ποσειδοποιώ πάντως
πως θάχω μαζί μου και το πι-
στόλι μου και πως είμαι απο-
φασισμένος να το χρησιμοποιή-
σω αν χρειαστή.

— Τόφρες μαζί σου;
Ο Μίτσελ έψαξε τις τσέπες
του παλτού του, που κρεμότα-
νε κοντά στην πόρτα.

— Νά το! είπε, αφήνοντας
ένα στρατιωτικό ρεβόλβερ πά-
νω στο τσαπέλι.

Η Σάλλυ το κύτταξε με
φόβο.

— Μου φαίνεται πως χάνω
τον καιρό μου και τα λόγια
μου, είπε ύστερα. Πάω να πλα-
γιάσω! Είσαστε παλαβοί κι'
οι δυο σας... κι' ο Πέτερ τ' α-
ποφάσισε να σκοτωθή.

— Έτρεξε ως την πόρτα της
κάμαρας της. Στο κατώφλι,
στράφηκε και πρόσθεσε, με τα
μάτια της γεμάτα δάκρυα:

— Κάνετε όπως σας άρεσει
λοιπόν! Λίγο με νοιάζει...

— "Υστερα χτύπησε δυνατά την
πόρτα, πίσω της.

— Πρέπει ν' ασχοληθούμε με
κάτι άκόμα, Πέτερ, είπε ο Μί-
τσελ. Με το χαφίε του Κήν, που
με παρακολουθεί από τότε που
γύρισα απ' το Μπόμπιν Χέντ.

— Απόψε κατάφερα να το ξεφυ-
γω, αλλά δεν ξέρω αν θα το πε-
τύχω και αύριο...

— "Ισως να παρακολουθούνε
και τη Μάσγκαρετ.

— Ούτε συζητήσι!
— Προσπάθησε να μην κά-
νης καμμιά γκάφα, αύριο τη
νύχτα.

— Αυτό ακριβώς θέλω να
πώ! Μου φαίνεται προτιμώτε-
ρο να φύγω από νωρίς απ' το
ξενοδοχείο μου, να διαθέσω τις
περισσότερες ώρες της ημέρας
μου για να βεβαιωθώ πως δεν
με παρακολουθούν, κι' ύστερα
ναρβώ να σε βρω εδώ κατά τα
μεσάνυχτα.

Ο Ριτζγουαίη σκέφθηκε λί-
γο κι' έπειτα πρότεινε στο φί-
λο του:

— Γιατί δεν μένεις εδώ ά-
πόψε;

— Δεν χωράμε να πλαγιά-
σουμε κι' οι δυο μας στο ντι-
βάνι...

— Καταλαβαίνω τί θές να
πής, κι' εκτιμώ τη λεπτότητά
σου. Μά η Σάλλυ μου είπε πως,
έτσι που ήρθαν τα πράγματα,
δεν υπάρχει λόγος να κρυβώ-
μαστε πίσω απ' το δαχτυλό
μας και να προσποιώμαστε πως
δεν έχουμε ερωτικές σχέσεις.

— Τότε λοιπόν θα κοιμηθώ
περίφημα στο ντιβάνι. Κι' έ-
τσι δεν θάχω πιά να νοκοκεφα-
λιάσω γι' αυτό το βλάκα που
με παίνει από πίσω!

Μένανε είκοσι ώρες ακόμη,
ως το ραντεβού του Ριτζγου-
αίη με τη Χέντυ Μπεργκνερ στο
σταθμό του μετοδ του Χάιντ
Πάρκ Κόρνερ, κι' όχι στο
σταθμό του Γκλώτσεστερ Ρόντ,
όπως είχε πη εκείνη στο Γκρέ-
γκορν Κήν για να τον ξεγε-
λάσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο Γκρέγκορν Μάκ Κήν έφτα-
σε στα "Κόκκινα φτερά" λίγο
μετά τα μεσάνυχτα, την ώρα
ακριβώς που οι πελάτες χειρο-
κροτούσαν το ποτό τραγου-
δι της Χέντυ. Πήγε κατ' ευθεί-
αν στο μπάρ.

Τα φώτα ήταν χαμηλωμένα.
Η Χέντυ στεκόταν άκουμπη-
σμένη στο πιάνο, στο κέντρο
του φωτεινού κύκλου ενός προ-
βολέως.

Το πιάνο έπαιζε την εισαν-
γή του έπομου τραγουδιού.

Ο Μαστζότι είδε τον Κήν,
απ' τη βαλκή πόρτα του γρα-
φείου του. Και είπε λίγες λέ-
ξεις σ' ένα σωματώδη άνθρωπο
που βρισκόταν κοντά του.

— "Υστερα στράφηκε και μπήκε
στο γραφείο του. Πήρε άμέσως
στο τηλέφωνο την κλινική
Μπούχαν. "Όταν του απάντη-
σε ο Ντουμέτριους, τον πληρο-
φόρησε για την παρουσία του
Κήν στο καμπαρέ, προσθέτον-
τας πως δεν έπρόκειτο να φύ-
γη η Χέντυ πριν από 40 λε-
πτά της ώρας.

Ο Ντουμέτριους ξεκίνησε ά-
μέσως για το Χάρρινγκτον
Γκάρντεν, οδηγώντας μονάχος
του το μεγάλο πράσινο αυτο-
κίνητο "Χούμπερ" του δόκτο-
ρος Μπούχαν. Σταμάτησε

κοντά στην γωνία του Χάρριν-
γκτον Γκάρντεν και της Κρόμ-
βελ Ρόντ, περιμένοντας τη
Χέντυ.

Δεν είδε τον Τόμ Κούτς —
που είχε κρυφτεί στη σκοτεινή
καγκελόπορτα του πάρκου, με
την έλπιδα να φανή ο Πέτερ
Ριτζγουαίη. Μά κι' ο Κούτς δεν
έδωσε ιδιαίτερα προσοχή στο
πράσινο αυτοκίνητο, που στάθ-
μευε ανάμεσα σε τόσα άλλα,
έβδομηντα μέτρα μακριά από
κει.

Κατά τη 1 παρά τέταρτο, η
Χέντυ πήγε να βρη τον Κήν,
στο χαλά του καμπαρέ. Τον έ-
πιασε απ' το μπράτσο και του
σύστησε να σωπάσει, φέρνον-
τάς το δαχτυλό της στα χείλη.

Βγήκαν ύστερα κι' οι δυο μαζί.
— Έχετε καμμιά είδησι απ'
τον Πέτερ Ριτζγουαίη; ρώτησε
τότε η Χέντυ.

— "Οχι άκόμα, απάντησε ο
Κήν.

Στη 1 παρά 10', ο Ριτζγου-
αίη κι' ο Ντίγκμπυ Μίτσελ ξε-
κίνησαν απ' το σπίτι της Σάλ-
λυ για το σταθμό του μετρο
του Χάιντ Πάρκ Κόρνερ.

Είχαν προτιμήσει να περιμέ-
νουν την τελευταία στιγμή, πα-
ρά να κινδυνεύουν να φτάσουν
εκεί πολύ νωρίς και να προ-
καλέσουν την προσοχή και την
περιέργεια των άλλων ταξιδι-
ωτών.

Βγαίνοντας απ' την Κέλλετ
Στρήτ, κοντά στο πάρκο, ο
Μίτσελ ρώτησε:

— Θα κατεβώ λοιπόν εγώ
πρώτος;

— Ναι, στη 1 και 22', ά-
φου περάσει το τελευταίο τρέι-
νο πριν από τη 1 και 30'.

Η πλατφόρμα θάβαι άδειασή, την
ώρα εκείνη, κι' έτσι θα μπο-
ρής να επιβλέψεις τις δυο ά-
νοιχτές εισόδους.

— Θα μείνω λοιπόν εκεί έ-
πτά λεπτά, ώσπου να φτά-
σης έσύ.

— Ακριβώς. "Εγώ θα κατε-
βώ με την κινητή σκάλα στη
1 και 29' και θ' ακολουθήσω
το τούννελ, ως την πλατφόρμα.

— Εσύ θα σταθής τότε δεξιά απ'
την έξοδο του τούννελ, λίγα μέ-
τρα μακρύτερα, ακουμπώντας
την πλάτη σου στον τοίχο.

— Νά προσέξης πολύ, Ριτζ-
γουαίη!

— Και σύ το ίδιο.

— "Εγώ έχω το πιστόλι μου...
Πυροβόλησε γρήγορα, και
προπάντων σημάδεψε καλά, αν
παρουσιαστή ανάγκη!

— Μιά στιγμή! "Αν γίνη
φασαρία κι' αναγκασθώ να
το σκάσουμε, θα φύγουμε μαζί;

— "Οχι. Θα φύγη καθέννας
μας χωριστά και θα ξαναβρε-
θούμε αργότερα στο σπίτι της
Σάλλυ.

— Έπειτα από μερικές στιγ-
μές, έφτασαν αντίκρου στο "Ξε-
νοδοχείο του Χάιντ Πάρκ", έ-
κατό μέτρα μακριά απ' την εί-
σοδο του μετρο.

— Εδώ θα χωρισθώ, Πέ-
τερ, είπε ο Μίτσελ. Πάω εγώ
πρώτος. Καί... καλή επιτυχία!

Από ένα δημόσιο τηλεφώνι-
κο θέλαμο, που βρισκόταν στο
ιοόγειο του σταθμού του Χά-
ιντ Πάρκ Κόρνερ, ο Γιόττι
Μπλούμ επικοινωνήσε με την
κλινική. "Όταν του απάντησε ο
Ρούντολφ Μπούχαν, ο Γιόττι
τον ρώτησε, με τη χαρακτηρισ-
τική γερμανική προφορά του:

— Έχετε καμμιά είδησι απ'
το Φρίτς Βέρφελ;

— Ναι. Μας είδοποίησε πως
οι αστυνομικοί έχουνε συγκεν-
τρωθ' στο σταθμό του Γκλώ-

κοντά στην γωνία του Χάρριν-
γκτον Γκάρντεν και της Κρόμ-
βελ Ρόντ, περιμένοντας τη
Χέντυ.

Δεν είδε τον Τόμ Κούτς —
που είχε κρυφτεί στη σκοτεινή
καγκελόπορτα του πάρκου, με
την έλπιδα να φανή ο Πέτερ
Ριτζγουαίη. Μά κι' ο Κούτς δεν
έδωσε ιδιαίτερα προσοχή στο
πράσινο αυτοκίνητο, που στάθ-
μευε ανάμεσα σε τόσα άλλα,
έβδομηντα μέτρα μακριά από
κει.

Κατά τη 1 παρά τέταρτο, η
Χέντυ πήγε να βρη τον Κήν,
στο χαλά του καμπαρέ. Τον έ-
πιασε απ' το μπράτσο και του
σύστησε να σωπάσει, φέρνον-
τάς το δαχτυλό της στα χείλη.

Βγήκαν ύστερα κι' οι δυο μαζί.
— Έχετε καμμιά είδησι απ'
τον Πέτερ Ριτζγουαίη; ρώτησε
τότε η Χέντυ.

— "Οχι άκόμα, απάντησε ο
Κήν.

Στη 1 παρά 10', ο Ριτζγου-
αίη κι' ο Ντίγκμπυ Μίτσελ ξε-
κίνησαν απ' το σπίτι της Σάλ-
λυ για το σταθμό του μετρο
του Χάιντ Πάρκ Κόρνερ.

Είχαν προτιμήσει να περιμέ-
νουν την τελευταία στιγμή, πα-
ρά να κινδυνεύουν να φτάσουν
εκεί πολύ νωρίς και να προ-
καλέσουν την προσοχή και την
περιέργεια των άλλων ταξιδι-
ωτών.

Βγαίνοντας απ' την Κέλλετ
Στρήτ, κοντά στο πάρκο, ο
Μίτσελ ρώτησε:

— Θα κατεβώ λοιπόν εγώ
πρώτος;

— Ναι, στη 1 και 22', ά-
φου περάσει το τελευταίο τρέι-
νο πριν από τη 1 και 30'.

Η πλατφόρμα θάβαι άδειασή, την
ώρα εκείνη, κι' έτσι θα μπο-
ρής να επιβλέψεις τις δυο ά-
νοιχτές εισόδους.

— Θα μείνω λοιπόν εκεί έ-
πτά λεπτά, ώσπου να φτά-
σης έσύ.

— Ακριβώς. "Εγώ θα κατε-
βώ με την κινητή σκάλα στη
1 και 29' και θ' ακολουθήσω
το τούννελ, ως την πλατφόρμα.

— Εσύ θα σταθής τότε δεξιά απ'
την έξοδο του τούννελ, λίγα μέ-
τρα μακρύτερα, ακουμπώντας
την πλάτη σου στον τοίχο.

— Νά προσέξης πολύ, Ριτζ-
γουαίη!

— Και σύ το ίδιο.

— "Εγώ έχω το πιστόλι μου...
Πυροβόλησε γρήγορα, και
προπάντων σημάδεψε καλά, αν
παρουσιαστή ανάγκη!

— Μιά στιγμή! "Αν γίνη
φασαρία κι' αναγκασθώ να
το σκάσουμε, θα φύγουμε μαζί;

— "Οχι. Θα φύγη καθέννας
μας χωριστά και θα ξαναβρε-
θούμε αργότερα στο σπίτι της
Σάλλυ.

— Έπειτα από μερικές στιγ-
μές, έφτασαν αντίκρου στο "Ξε-
νοδοχείο του Χάιντ Πάρκ", έ-
κατό μέτρα μακριά απ' την εί-
σοδο του μετρο.

— Εδώ θα χωρισθώ, Πέ-
τερ, είπε ο Μίτσελ. Πάω εγώ
πρώτος. Καί... καλή επιτυχία!

Από ένα δημόσιο τηλεφώνι-
κο θέλαμο, που βρισκόταν στο
ιοόγειο του σταθμού του Χά-
ιντ Πάρκ Κόρνερ, ο Γιόττι
Μπλούμ επικοινωνήσε με την
κλινική. "Όταν του απάντησε ο
Ρούντολφ Μπούχαν, ο Γιόττι
τον ρώτησε, με τη χαρακτηρισ-
τική γερμανική προφορά του:

— Έχετε καμμιά είδησι απ'
το Φρίτς Βέρφελ;

— Ναι. Μας είδοποίησε πως
οι αστυνομικοί έχουνε συγκεν-
τρωθ' στο σταθμό του Γκλώ-

κοντά στην γωνία του Χάρριν-
γκτον Γκάρντεν και της Κρόμ-
βελ Ρόντ, περιμένοντας τη
Χέντυ.

Δεν είδε τον Τόμ Κούτς —
που είχε κρυφτεί στη σκοτεινή
καγκελόπορτα του πάρκου, με
την έλπιδα να φανή ο Πέτερ
Ριτζγουαίη. Μά κι' ο Κούτς δεν
έδωσε ιδιαίτερα προσοχή στο
πράσινο αυτοκίνητο, που στάθ-
μευε ανάμεσα σε τόσα άλλα,
έβδομηντα μέτρα μακριά από
κει.

Κατά τη 1 παρά τέταρτο, η
Χέντυ πήγε να βρη τον Κήν,
στο χαλά του καμπαρέ. Τον έ-
πιασε απ' το μπράτσο και του
σύστησε να σωπάσει, φέρνον-
τάς το δαχτυλό της στα χείλη.

Βγήκαν ύστερα κι' οι δυο μαζί.
— Έχετε καμμιά είδησι απ'
τον Πέτερ Ριτζγουαίη; ρώτησε
τότε η Χέντυ.

— "Οχι άκόμα, απάντησε ο
Κήν.

Στη 1 παρά 10', ο Ριτζγου-
αίη κι' ο Ντίγκμπυ Μίτσελ ξε-
κίνησαν απ' το σπίτι της Σάλ-
λυ για το σταθμό του μετρο
του Χάιντ Πάρκ Κόρνερ.

Είχαν προτιμήσει να περιμέ-
νουν την τελευταία στιγμή, πα-
ρά να κινδυνεύουν να φτάσουν
εκεί πολύ νωρίς και να προ-
καλέσουν την προσοχή και την
περιέργεια των άλλων ταξιδι-
ωτών.

Βγαίνοντας απ' την Κέλλετ
Στρήτ, κοντά στο πάρκο, ο
Μίτσελ ρώτησε:

— Θα κατεβώ λοιπόν εγώ
πρώτος;

— Ναι, στη 1 και 22', ά-
φου περάσει το τελευταίο τρέι-
νο πριν από τη 1 και 30'.

Η πλατφόρμα θάβαι άδειασή, την
ώρα εκείνη, κι' έτσι θα μπο-
ρής να επιβλέψεις τις δυο ά-
νοιχτές εισόδους.

— Θα μείνω λοιπόν εκεί έ-
πτά λεπτά, ώσπου να φτά-
σης έσύ.

— Ακριβώς. "Εγώ θα κατε-
βώ με την κινητή σκάλα στη
1 και 29' και θ' ακολουθήσω
το τούννελ, ως την πλατφόρμα.

— Εσύ θα σταθής τότε δεξιά απ'
την έξοδο του τούννελ, λίγα μέ-
τρα μακρύτερα, ακουμπώντας
την πλάτη σου στον τοίχο.

— Νά προσέξης πολύ, Ριτζ-
γουαίη!

— Και σύ το ίδιο.

— "Εγώ έχω το πιστόλι μου...
Πυροβόλησε γρήγορα, και
προπάντων σημάδεψε καλά, αν
παρουσιαστή ανάγκη!

— Μιά στιγμή! "Αν γίνη
φασαρία κι' αναγκασθώ να
το σκάσουμε, θα φύγουμε μαζί;

— "Οχι. Θα φύγη καθέννας
μας χωριστά και θα ξαναβρε-
θούμε αργότερα στο σπίτι της
Σάλλυ.

— Έπειτα από μερικές στιγ-
μές, έφτασαν αντίκρου στο "Ξε-
νοδοχείο του Χάιντ Πάρκ", έ-
κατό μέτρα μακριά απ' την εί-
σοδο του μετρο.

— Εδώ θα χωρισθώ, Πέ-
τερ, είπε ο Μίτσελ. Πάω εγώ
πρώτος. Καί... καλή επιτυχία!

Από ένα δημόσιο τηλεφώνι-
κο θέλαμο, που βρισκόταν στο
ιοόγειο του σταθμού του Χά-
ιντ Πάρκ Κόρνερ, ο Γιόττι
Μπλούμ επικοινωνήσε με την
κλινική. "Όταν του απάντησε ο
Ρούντολφ Μπούχαν, ο Γιόττι
τον ρώτησε, με τη χαρακτηρισ-
τική γερμανική προφορά του:

— Έχετε καμμιά είδησι απ'
το Φρίτς Βέρφελ;

— Ναι. Μας είδοποίησε πως
οι αστυνομικοί έχουνε συγκεν-
τρωθ' στο σταθμό του Γκλώ-

κοντά στην γωνία του Χάρριν-
γκτον Γκάρντεν και της Κρόμ-
βελ Ρόντ, περιμένοντας τη
Χέντυ.

Δεν είδε τον Τόμ Κούτς —
που είχε κρυφτεί στη σκοτεινή
καγκελόπορτα του πάρκου, με
την έλπιδα να φανή ο Πέτερ
Ριτζγουαίη. Μά κι' ο Κούτς δεν
έδωσε ιδιαίτερα προσοχή στο
πράσινο αυτοκίνητο, που στάθ-
μευε ανάμεσα σε τόσα άλλα,
έβδομηντα μέτρα μακριά από
κει.

Κατά τη 1 παρά τέταρτο, η
Χέντυ πήγε να βρη τον Κήν,
στο χαλά του καμπαρέ. Τον έ-
πιασε απ' το μπράτσο και του
σύστησε να σωπάσει, φέρνον-
τάς το δαχτυλό της στα χείλη.

Βγήκαν ύστερα κι' οι δυο μαζί.
— Έχετε καμμιά είδησι απ'
τον Πέτερ Ριτζγουαίη; ρώτησε
τότε η Χέντυ.

— "Οχι άκόμα, απάντησε ο
Κήν.

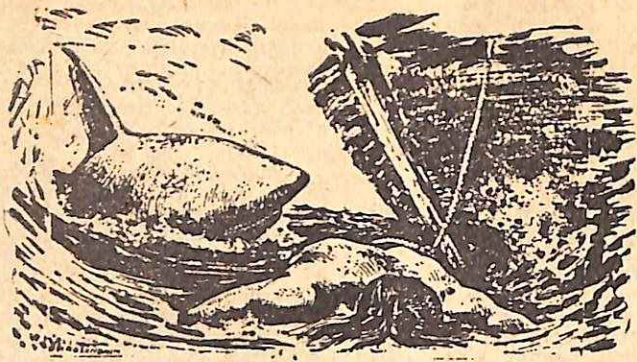
Στη 1 παρά 10', ο Ριτζγου-
αίη κι' ο Ντίγκμπυ Μίτσελ ξε-
κίνησαν απ' το σπίτι της Σάλ-
λυ για το σταθμό του μετρο
του Χάιντ Πάρκ Κόρνερ.

Είχαν προτιμήσει να περιμέ-
νουν την τελευταία στιγμή, πα-
ρά να κινδυνεύουν να φτάσουν
εκεί πολύ νωρίς και να προ-
καλέσουν την προσοχή και την
περιέργεια των άλλων ταξιδι-
ωτών.

Βγαίνοντας απ' την Κέλλετ
Στρήτ, κοντά στο πάρκο, ο
Μίτσελ ρώτησε:

— Θα κατεβώ λοιπόν εγώ
πρώτος;

— Ναι, στη 1 και

Έβδαν το πτώμα στην άκρη της πετονιάς τους και περιμέναν...

ΟΙ ΠΙΟ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

Έμειναν 191 ημέρες πάνω σ' ένα μισοβυθισμένο πλοίο!...

Η τραγωδία του πληρώματος του αμερικανικού πλοίου «Πόλλυ» θα είχε περάσει σε κάποιο βιβλίο σαν μία ακόμη θαλασσινή περιπέτεια, χωρίς τίποτα το ξεχωριστό από πολλές άλλες παρόμοιες, αν οι ναυαγοί δεν είχαν καταφύγει σε έντελως άπιστευτα μέσα για να διατηρηθούν στη ζωή. Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στη θάλασσα, που κράτησε 191 μέρες, οι ναυαγοί της «Πόλλυ» κατόρθωσαν ν' ανώσουν φωτιά χωρίς σπρίτσα, να φτιάξουν ένα πρωτότυπο μηχανήμα για να κάνουν ποτίσμο το θαλασσίνο νερό και χρησιμοποιήσαν το πτώμα ενός συντρόφου τους, για να πιάνουν έναν καρχαρία, που τους γλύτωσε από το θάνατο από πείνα.

Η «Πόλλυ» ξεκίνησε από τη Βοστώνη στις αρχές του χειμώνα του 1811, φορτωμένη με ξυλεία και λουκάνικα, με πληρώματα από έφτα άνδρες και δύο επιβάτες, έναν άνδρα και το κοριτσάκι του.

Δύο μέρες μετά την άναχωρησή, αυτό το μικρό μπρίκι των 130 τόνων συνάντησε μια φοβερή τρικυμία. Τα κύματα γέμισαν τα αμπάρια κι άρπαξαν έναν από τους άνδρες του πληρώματος, που χάθηκε.

Παρ' όλες τις άβαραίες, το πλοίο δε βυθίστηκε έντελως, αλλά εξακολούθησε να πλέει, παρασυρμένο από τα κύματα και τον αέρα. Οι άνδρες του δεν μπορούσαν βέβαια να κυβερνήσουν ένα πλοίο, που μόνο το κατάστρωμά του έβγαιε από το νερό, αλλά είχαν τουλάχιστον ένα μέτρος για να μείνουν. Έξ αλλού, βοσκόντουσαν σε σημείο από όπου περνούσαν τακτικά πλοία.

Η μικρότερη επιβάτιδα, στο μεταξύ, πέθανε τη δεύτερη μέρα από εξάντληση. Οι υπόλοιποι ναυαγοί δεν ένοιωσαν μεγάλη έλλειψη τροφίμων και νερού στην αρχή. Πριν το πλοίο γεμίσει νερό, πρόλαβαν και ανέβασαν στο κατάστρωμα ένα βαρέλι με λουκάνικα και λίγες μέρες αργότερα βούτηξαν μέσα στα πλημμυρισμένα αμπάρια και ανέβασαν ένα ακόμη βαρέλι με λουκάνικα και δύο βαρέλια με παστό κρέας,

Μαζί με τα τρόφιμα, ανέβασαν και μερικά καραβόπανα, με τα οποία έφτιαξαν μία τέντα για να προστατευτούν από το κρύο και τις αδιάκοπες βροχές, καθώς και τη σόμπα του πλοίου, που ωστόσο την θεωρούσαν άχρηστη, γιατί δεν είχαν με τί να ανάψουν φωτιά. Τη δωδεκάτη μέρα από το ναυάγιο, όμως, ο μάγειρος του πλοίου κατόρθωσε να ανάψει φωτιά, τριβώντας δυο ξερά ξύλα, και την διατηρούσαν συνεχώς αναμμένη με ξύλα από το φορτίο του πλοίου.

Κάθε τόσο, έκαναν την εμφάνισή τους στον όριζοντα διάφορα πλοία, αλλά από κανένα δεν φαινόταν να προσέχουν τα σιγανά που έκαναν από το μισοβυθισμένο πλοίο. Ωστόσο αυτό δεν ωδίδε και πολύ τους ναυαγούς, μία και το πλοίο τους δεν διέτρεχε τον κίνδυνο να βυθιστεί έντελως.

Περισσότερο άνησυχούσαν, γιατί έβλεπαν ότι τα αποθέματα του νερού που είχαν, πλησίαζαν προς το τέλος τους. Με την τέντα που είχαν απλώσει, μάζευαν το νερό της βροχής. Άλλ' ούτε κι αυτό δεν ήταν αρκετό για τις ανάγκες τους. Πενήντα μέρες μετά το ναυάγιο, πέθανε ένας ναύτης από δίψα και μετά από πέντε μέρες τον ακολούθησε κι άλλος.

Η απελπισία έδωσε στους ναυαγούς μία ιδέα. Με μία χάλκινη κασαρόλα, ένα κομμάτι από σανίδα, την τσαγιέρα του πλοίου και την κάννη από ένα περιστροφικό σκάρωσαν ένα πρωτότυπο μηχανήμα για να φτιάχνουν ποτίσιμο νερό από τη θάλασσα.

Γέμιζαν, λοιπόν, με θαλασσινό νερό την κασαρόλα, και την έβαζαν πάνω στη σόμπα, που την τροφοδοτούσαν συνεχώς με ξύλα. Η σανίδα, έμπαινε πάνω από την κασαρόλα και έμπόδιζε τον ατμό να φεύγει από αλλού, εκτός από μία τρύπα που είχαν ανοίξει στη μέση της.

Η τσαγιέρα ήταν τοποθετημένη ανάποδα πάνω στη σανίδα και στο στόμιο της έπινοητικοί ναυαγοί είχαν εφαρμόσει την κάννη του περιστροφικού. Έτσι, ο ατμός του θαλασσινού νερού που έβραζε, δεν πήγαινε χαμένος,

αλλά έφτανε ως την κάννη, που οι ναυαγοί την κρατούσαν συνεχώς ψηλά, βρέχοντας την με το παγωμένο νερό της θάλασσας. Στο σημείο αυτό, ο ατμός μετατρέπεται σε πολύτιμες σταγόνες πόσιμου νερού, που τις μάζευαν σε μικρά δοχεία.

Το πρωτόγονο αυτό μηχανήμα δούλεψε συνεχώς και οι ναυαγοί είχαν εξασφαλισμένα κάθε 24 ώρες τέσσερα ποτήρια νερό. Αργότερα, βρήκαν ένα ακόμη περιστροφικό και χρησιμοποιώντας την κάννη του όπως και την πρώτη, μπόρεσαν να διπλασιάσουν την παραγωγή τους και έλυσαν το πρόβλημα του νερού.

Στο μεταξύ, όμως, είχε πεθάνει ένας ακόμη ναύτης από δίψα. Οι τέσσερις άνδρες που απόμειναν έβλεπαν τις έδδομάδες και τους μήνες να περνούν, χωρίς να φαίνεται ελπίδα σωτηρίας. Παράλληλα, άρχισε να γίνεται απελπιστικό και το πρόβλημα της τροφής. Το πίσω μέρος του πλοίου είχε αποκοπεί και μαζί μ' αυτό χάθηκαν και τα βαρέλια με τα τρόφιμα, που υπήρχαν στα αμπάρια του.

Χρησιμοποιώντας για δολώματα κομμάτια από την πολυτιμή τροφή τους, κατόρθωσαν να πιάνουν ένα μεγάλο καρχαρία, που το κρέας του τους κράτησε στη ζωή μερικές εβδομάδες. Όταν όμως τελείωσε κι αυτό, χωρίς να έχουν πιάνει τίποτα καινούργιο, είδαν ότι η μέρα του θανάτου πλησίαζε και γι' αυτούς.

Όταν πέθανε και ο πέμπτος ναύτης, από υποσιτισμό, οι πεινασμένοι σύντροφοί του άρχισαν να κυττάζουν με γυαλιστερά μάτια το πτώμα του. Ως τότε, πετούσαν τους νεκρούς στη θάλασσα, αλλά τώρα, από το μυαλό και των τριών περνούσε η αποτροπιαστική σκέψη, ότι τελικά θα αναγκάζονταν να καταφύγουν στον κανιβαλισμό, για να γλυτώσουν από το θάνατο.

Η μόνη τους ελπίδα ήταν να πιάνουν κάποιο ψάρι, αλλά δεν είχαν πια κανένα δολώμα.

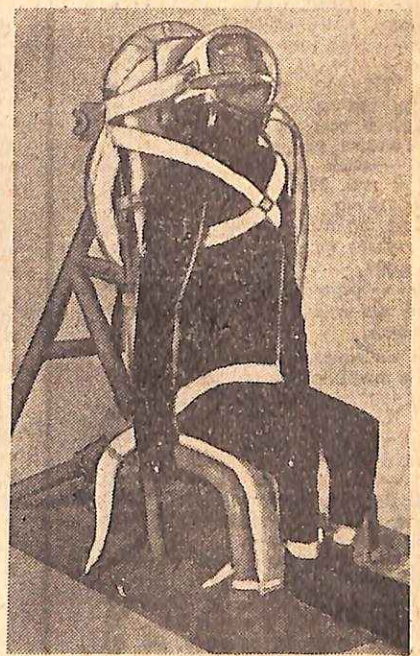
Ήταν έτοιμοι, λοιπόν, να πέσουν πάνω στο πτώμα, όταν κάποιος πρότεινε να χρησιμοποιήσουν αυτό για δολώμα. Η ιδέα αυτή βέβαια ήταν λύσι απελπισίας, αλλά οι τρεις ναυαγοί δεν είχαν τη δυνατότητα να διαλέξουν.

Έδεσαν το πτώμα στην άκρη της πρωτόγονης πετονιάς που είχαν φτιάξει και περιμέναν με αγωνία το αποτέλεσμα. Λίγες ώρες αργότερα, έπιασαν έναν καρχαρία και ήσυχασαν προσωρινά από το μαρτύριο της πείνας.

Ευτυχώς, πριν τελειώσει και ο καινούργιος καρχαρίας, τους πλησίασε ένα μικρό πλοίο και ο πλοίαρχός του πήρε μαζί του τους τρεις ναυαγούς, που επί 191 μέρες είχαν μείνει πάνω στο μισοβυθισμένο κατάστρωμα της «Πόλλυ». Στο διάστημα αυτό, το μπρίκι είχε διανύσει 2.000 μίλια και είχε συναντήσει πάνω από δέκα πλοία, χωρίς κανένα να το πλησιάσει!...

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ
Στο Λονδίνο, κατά τις ημέρες του δυνατού κρύου, η κυρία Φύλλισ Μπάκλ περνούσε ώρες ολόκληρες στην πλατεία Τραφάλγκαρ μ' ένα μεγάλο «θερμός» στα χέρια. Έγινε έτσι η καλύτερη φίλη των περιστερών της πλατείας που είχαν παρρησία από το κρύο και εύρισκαν λίγη ζεστασιά πάνω στους ώμους και στο «θερμό» της ζωόφιλης κυρίας.

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΩΝ
Πολύς θόρυβος έγινε τελευταία στην Αμερική γύρω από το ζήτημα αν επιτρέπεται διάφορα ζώα να υποβάλλονται σε βασανιστήρια, χρησιμοποιούμενα ως πειραματόζωα. Στη φωτογραφία μας, ένας πειθήνιος ντυμένος με τη σωστή του διασημότητα, ενώ υποβάλλεται σ' ένα πείραμα για να διαπιστωθεί, αν μέσα στη στολή αυτή μπορούν να ζήσουν οι άνθρωποι, που θα αποτελέσουν το πληρώμα των μελλοντικών διαστημολοίων, που θα πάνε στη Σελήνη και σε διαφόρους άλλους πλανήτες.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η τελευταία παρηγοριά

—Α, ο χειμώνας αυτός με ξεριζώνει από τη γη, παραπονιόταν διαρκώς στους φίλους του ο κύρ-θανάσης, ένας εξηνταπεντάτης καλοθερμένος άνθρωπος. Έχω τέσσερις μήνες να πατήσω το χώμα! Για πρώτη φορά στη ζωή του είχεν νοιώσει τόσο δυνατούς πόνους στα πόδια και η ζωή του είχε καταπτήσει μαρτύριο να βριακτεί διαρκώς στο κρεβάτι. Πώς να κυττάει το σπίτι, πώς να φροντίσει για τις δουλειές του, αφού δεν μπορούσε να περπατήσει! —Ρευματισμοί είναι, του είχε πη ο γιατρός. Με καμμία ελκοσριά μπάνα, που θα κάνεις στην Αϊόψα και μ' ένα καθημερινό μασάζ στα πόδια, θα σου περάσουν... —Ως που νάρθη όμως ο καιρός για τα κρεβάτι. Έτσι, ανόρασε ένα καροτσάκι με μεγάλες ρόδες και μ' αυτό τα κατάφερε να κυκλοφορήσει μέσα στο σπίτι κι έξω στις δουλειές του.

Και πρώτ' απ' όλα τούρχόταν άσχημα να μην πηγαίνει κάθε μέρα στο σχολείο για να παίρνει το Γιώργα, ένα δεκάχρονο αγόρι, την ώρα που τελείωνε τα μαθήματά του. Ο Γιωργάκης ήταν γι' αυτόν μενάρη της οικογένειας του. Κα- —Ολοι έφυγαν, πέθαναν, ήταν χαμένοι για τον κύρ-θανάση και μό- —Ο Γιωργάκης τον απόμεινε για δυο υπηρέτριες είχε γι' αυτό. —Δι αυτό και μία παιδαγωγός να το παιδοποιήσουν Ιδιαίτερα να το λα όμως δεν τον ικανοποιούσε, ο- —αυλή του σχολείου, τον έδλεπε α- —οκαλο σε καμμία έρωτη ή όταν —από την τάξη για να ριχτεί στην άγκαλιά του. —Γι' αυτό και είχε στενοχωρηθεί τις πρώτες μέρες. Τώρα όμως που πήρε το καροτσάκι, το χαμόγελο ξαναγύρισε στο πρόσωπό του.

Ο Γιωργάκης ήταν ένα ναυάγιο, που είχε μαζέψει ο κύρ-θανάσης μέσα από τη μεγάλη φουρτούνα που είχε πάρει απόφαση να μην τα ποδών του, που τον καθήλωναν πάνω στο καροτσάκι βασάνιζαν την εύαισθητή ψυχή του και του τα θυμίσαν όλα, μέσα σ' εκείνα τα πέντε λεπτά, που έκανε για να βγει ο Γιωργάκης στην αυλή του σχολείου.

Δεν ήταν πλούσιος, όταν πέθανε ο πατέρας του. Ήταν όμως εικοσιδύο χρόνων νέος και εργατικός. Δεν έτρεχε σε διακοσώσεις όπως οι άλλοι φίλοι του. Κλειδωνόταν στο δωμάτιό του και διάβαζε. Με μεγάλες στερήσεις που τις υπέφεραν αυτός κι η μητέρα του, κατόρθωσε να πάρει ένα διπλώμα πολιτικού μηχανικού.

Η μητέρα του, κατόπιν πέθανε

στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας του. Έτσι μόνος του πιά ο θανάσης πάλεψε σκληρά, δουλεύοντας νύχτα και μέρα, ως που τα κατάφερε να χτίσει ένα σπίτι δικό του, αυτό το μεγάλο σπίτι που κατο- —θάναν τώρα, και να γίνει ο περιζήτητος γαμπρός ανάμεσα στις οικογένειες των φίλων του.

Ο θανάσης όμως διάλεξε μία φτωχή γειτονοπούλα του, το όμορφο θροσάκι, που μόλις είχε τελειώσει τότε το Γυμνάσιο.

Ήταν τυχερή η γυναίκα του κι' ο θανάσης κέρδισε πολλά χρήματα. Ένα κορίτσι κι' ένα αγόρι που ά- —πεκτώσαν, μεγάλωσαν άνετα, σαν πλουσιολογία, γιατί δεν τους χα- —λούσαν κανένα κατήρι.

Η τύχη όμως δεν του χαμογέλασε ως το τέλος! Ανάμεσα σε κείνα τα πλούτη ένοιωσε τις μεγαλύτερες πίκρες της ζωής του.

Η κόρη του, έφυγε μία μέρα με κάποιον. Άδικα έψαξε να τη βρει. Όταν έπειτα από ένα χρόνο του έγραψε πως υπέφερε από φτώχεια, ο θανάσης δεν της έγραψε να ξαναγύρισε σπίτι του, αλλά της έ- —στέλλει το μερίδιό της προίικας της, —δικώς γράμματα, δικώς καμμία ελπι- —δα να ξαναβρού.

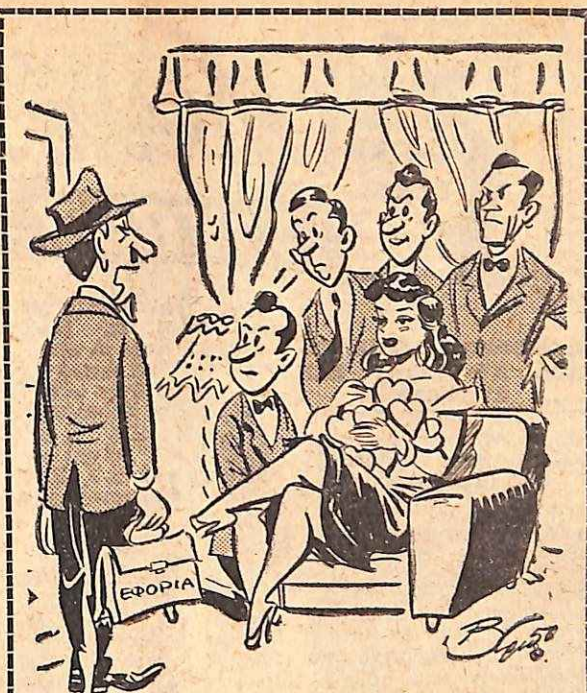
Το γυιό του, τον σπουδάζει κι' —τόν, μηχανικό, έκανε όμως δυ- —αυτόν, μηχανικά, να πάρει το διπλώμα —σκολειύτηκε να πάρει το διπλώμα —και τα ξενώχτια. Είχε πικραθεί από —το κορίτσι του και φοβόταν καμμία —δωσχημή τρέλλα του γυιού του. Θέ- —λπες, λοιπόν, να τον παντρεύει από —λπες, και να τον στείλει στο εξω- —νωρίς και να' αλλάξει περιβάλλον. —τερικό γι' αυτό δεν έφερε αντίρρηση. —Ο γυιός του δεν έφερε αντίρρηση, —ούτε για τη γυναίκα που του δια- —οιζε ο πατέρας του, ούτε για το —λαίό του. Του χτίστηκε μάλιστα να —γίνουν όλα μία ώρα αρχύτερα. Βια- —ζόταν να φύγει από την Ελλάδα... —Παραξενεύτηκε, βέβαια, ο κύρ- —θανάσης, μα όλα έπρεπε να τα πε- —ριμένη κανείς από τους σημερινούς —νέους.

Μείνανε πάλι μόνοι! Είπε, άγκα- —λιάζοντας τη γυναίκα του, όταν ει- —δαν το αεροπλάνο να παίρνει και —το γυιό τους μακριά. Θα ξαναζη- —σωμε τα νεύρα μας!

Κι' ο κύρ-θανάσης χαμογέλασε. —Η γυναίκα του όμως, πήρε —σε πάρα πολύ το γυιό της, πήρε —κατάκαρδα τον αποχωρισμό του. —Εκλάψε πολύ. Κι' απ' την ημέρα —έκείνη δεν έφυγε ο αναστεναγμένος —από τα χείλη της. Κλείστικε σπίτι —της, δεν ήθελε να δει κανένα, κι —ούτε τα παρακάλεσε ούτε οι συμβου- —λές του κύρ-θανάση δεν έδωσαν —τόν καμμό της. Τα γράμματα του —γυιού της έφεραν μερικές άχτι- —δες, αλλά όχι τίς έγραφε πως θ' —της χαράς, γιατί τις έγραφε πως θ' —αργούσε να γυρίσει στην Ελλάδα, —έκεινο που πείστηκε ο κύρ-θανά- —σης, δεν άργησε από τον καμμό της. —Κα το πέθανε από τον καμμό της. —Έτσι ολόμοναχος, μέσα σ' ένα —μεγάλο σπίτι τριγυρίζει, το γε- —μενο κορμί του και την ψυχή του —που ήταν γεμάτη απελπισία, όταν —ένα βράδυ ζήτησε να τον δει μία —γρηουλα.

—Πρέπει νάρθωτε μαζί μου, του —είπε. —Ο κύρ-θανάσης την ακολούθησε —από περιέργεια σ' ένα φτωχόσπιτο. —Εκεί βρήκε ξεπλωμένη μία ώρα νέα, —βάτι κι' έτοιμοθάνατη μία ώρα νέα, —που μόλις μπόρεσε να του πη: —«Εκείνο σ' έχει το άνοράκι είναι —παιδί του γυιού σας, έφυγε... —μη με το μωρό κι' έφυγε... —Ήταν έν' αγοράκι καταπληκτικό. —Το παιδί τούμωρα ποσόν στη γη, —Αφες ένα μεγάλο ποσόν στη γη, —πηρε το παιδί και τα γράμματα του —γυιού του σ' αυτήν, κι' έφυγε. —Δεν ήταν πια μόνος ο κύρ-θανά- —σης. Υιοθέτησε το παρανομο παιδί —και ζούσε τώρα ευτυχισμένος, γε- —μάτος φροντίδες για τον κληρο- —νόμο του.

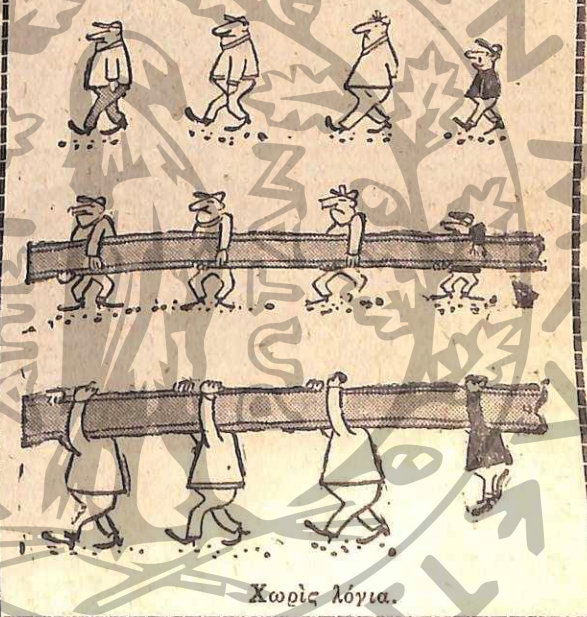
—Πρέπει να ζήσω, πρέπει να με- —γαλώσω το Γιωργάκι, πούχει τ' όνο- —μα του πατέρα μου, και θα τα κα- —ταφέρω! Ψιθύρισε η αίσιοδοσία ο —κύρ-θανάσης. —Η αυλή του σχολείου γέμισε έ- —καμνη τη στιγμή που τον άγκαλιά- —σαν οι γονείς του. Κλειδωνόταν στο —Παπούς κι' έγγονός τράβηξαν κα- —τόπιν ευτυχισμένοι για το σπίτι.

—Πόσες έχετε να δηλώσετε αυτό το μήνα, δεσποινίς; (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν βιάζομαι, δεσποινίς... Περιποιηθήτε πρώτα την κυρία!...

Χωρίς λόγια.

15

— Νά, έτσι είναι πάνω - κάτω τὰ σκουλαρίκια πού θά σου πάρω!...

— Μαμάκα, προτιμῶ νά με στείλεις στὸν κουρέα!...

— "Ὡστε γι' αὐτὸ βρῖσκα τὰ κοστούμια μου διαρκῶς τσαλακωμένα!..."

— Γιατί, δεσποινίς 'Αγνή, δὲν φορᾶτε κι' ἐσεῖς φοῦστα, ὅπως ὅλοι οἱ δακτυλογράφοι;